

ธรรมะทะลุโลก

ของท่านพ่อลี ธมฺมธโร

ธรรมะทะลุโลก

ธรรมบรรยาย

ในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวาย

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์

(ท่านพ่อลี ธมฺมธโร)

ครบรอบวันมรณภาพ ปีที่ ๔๖

๒๖ เมษายน ๒๕๕๐

ณ วัดอโศการาม

อำเภอเมือง

จังหวัดสมุทรปราการ

...ธรรมะทะลุโลกท่านพ่อลี
สมศักดิ์ศรีสาวกป่ากรรมฐาน
เรดาร์ธรรมส่องวิถีปัญญาญาณ
ข้ามโอฆะสงสาร ...นิพพานธรรม

“ธ.”

โอม : ห่วงน้ำคือสงสาร, ห่วงน้ำคือการเวียนว่ายตายเกิด
ก็เลสอันเป็นประตูดุกระเส่น้ำหลากท่วมใจสัตว์ มี ๔ คือ กาม ภพ ภูมิ อวิชชา

ธรรมะทะลุโลก

โอวาทธรรมท่านพ่อลี ธมฺมธโร

“

อำนาจจิตกับกระแสจิตต่อกันได้

มันแรง*ทะลุโลก!*

ยิ่งกว่ากระแสและคลื่นเสียงนั้นเสียอีก

อำนาจจิตกับจิตปะทะกันเกิดแสง

ธาตุกับธาตุปะทะกันเกิดแสง

เป็นแสงกุศล อกุศล และกามาวจรกุศล

“นักวิทยาศาสตร์” ทำธาตุดินให้เป็นน้ำ

ทำธาตุน้ำให้เป็นลม...

...แต่พระพุทธเจ้าเก่งกว่านั้น

เพราะทำคนโง่ให้เป็นคนฉลาด

”

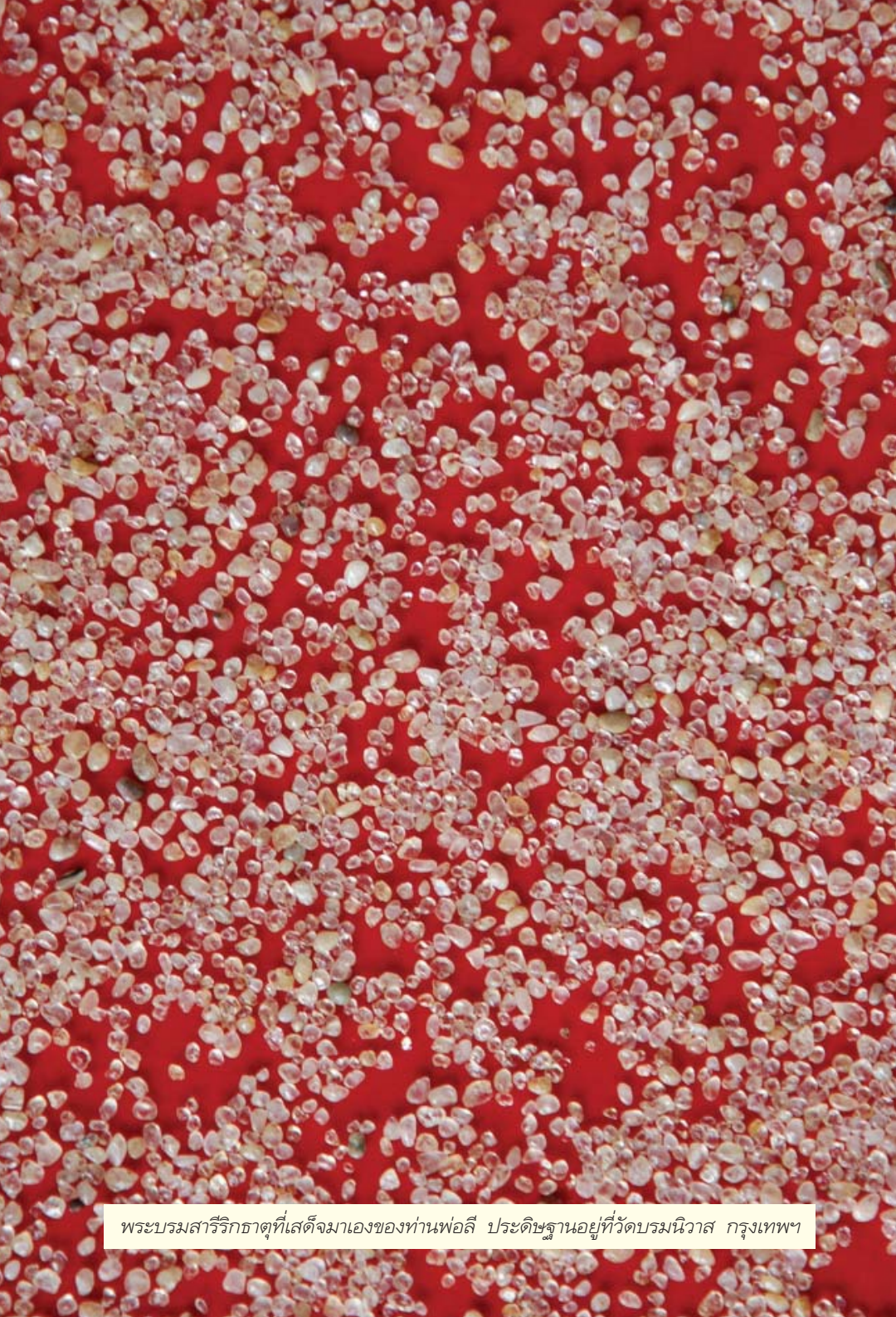
๔

๓

๒

๑

ภาพถ่ายทางอากาศ: ๑. ศาลาทรงธรรม ๒. พระอุโบสถ ๓. พระธาตุองค์เจดีย์ ๔. วิหารสุทธธรรมรังสี

พระบรมสารีริกธาตุที่เสด็จมาเองของท่านพ่อลี ประดิษฐานอยู่ที่วัดบรมนิवास กรุงเทพฯ

คำปรารภ

พระรุดังเจดีย์ เป็นนามของพระเจดีย์หมู่รวม ๑๓ องค์ ประดิษฐานรวมกันอยู่บนฐานใหญ่ ๓ ชั้น ซึ่งท่านพ่อลี ธมฺมธโร หรือพระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ ผู้สถาปนาวัดอโศการาม ได้ริเริ่มสร้างขึ้นไว้เป็นอนุสรณ์แห่งรุดงควัตร ๑๓ ประการ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ท่านได้ล่วงลับดับขันธืไปเสียก่อน

ต่อมาในสมัยของท่านเจ้าคุณพระเทพโมลี เจ้าอาวาสองค์ ถัดมา จึงได้ก่อสร้างสานต่อจนสำเร็จเรียบร้อยลงเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๙

ล่วงกาลผ่านมา องค์พระเจดีย์ได้ชำรุดทรุดโทรมลง ท่าน เจ้าคุณพระญาณวิศิษฏ์ เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน จึงได้ตัดสินใจให้ ทำการปฏิสังขรณ์ขึ้นใหม่ ให้มีความมั่นคงงดงาม และขยายขนาด ให้สูงใหญ่กว่าองค์ก่อนตามสมควร โดยรักษาพระเจดีย์องค์ประธาน ภายใต้อ่างอย่างเดิม ซึ่งกำลังสำเร็จสมบูรณ์ตามโครงการลงได้ ภายใต้อ่างปีนี้

รุดงควัตร ๑๓ ประการนี้ เป็นคุณธรรมส่งเสริมความมักน้อย สันโดษ ช่วยขจัดกิเลสตัณหาให้หมดสิ้นไปจากจิตใจเป็นสำคัญ จัดว่าเป็น **“ธรรมะทะเลโลก”** ก็ว่าได้

หากว่าบรรดาพระสงฆ์หรือผู้มุ่งบำเพ็ญจิตภาวนาทั้งหลาย จะได้พากันชวนชวยประพฤติปฏิบัติตามปฏิปทานี้แล้วไซ้

ก็ย่อมสามารถกระทำปาฏิหาริย์บางประการให้บังเกิดมีขึ้นได้ ทั้งสามารถจะบรรลุโลกุตระธรรมทำที่สุดแห่งทุกข์ขึ้นมาได้โดยไม่เห็นช้า ดังบรรดาพระบูรพาจารย์กรรมฐานทั้งหลายผู้ปรากฏชื่อลือชื่อนามว่าเป็นพระอริยเจ้าแห่งเมืองไทยเรานี้เช่นกันนั้นแล

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยและบุญบารมีของท่านพ่อลี ธมฺมธโร ตลอดจนกุศลผลบุญทั้งปวงที่ท่านผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายได้ประกอบบำเพ็ญไว้ และตั้งใจหม่อมอุทิศถวายแต่ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ในวาระแห่งวันมรณภาพครบรอบปีที่ ๔๖ ครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยช่วยอนุบาลรักษาทุกท่าน ให้พ้นจากทุกข์ โศก โรค ภัย และอันตรายทั้งหลายทั้งปวง ขอจงได้ประสบแต่จตุรพิธพรชัย มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ พร้อมทั้งปฏิภาณ ธนสารสมบัติ สมดังปรารถนาโดยทั่วกัน เทอญ

คณะศิษยานุศิษย์

๒๖ เมษายน ๒๕๕๐

ธรรมะทะลุโลก ของท่านพ่อลี ธมฺมธโร

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

...คนเราโดยส่วนมากมักดูแก่อำนาจกิเลส มีนิสัยชอบสอดรู้สอดเห็นในเรื่องของคนอื่น แล้วก็นำมาซุบซิบนินทาแบบหวานปากจริงบ้างเท็จบ้างก็พูดกันไป ขอเพียงให้ได้ทำร้ายคนอื่นก็สาสมสะใจตน แแต่ันี้ก็มีความสุขแล้วสำหรับคนที่ป่วยเป็นโรคทางจิต

หลวงตามหาบัว ท่านเป็นพระอริยเจ้าแท้ ๆ ยังเอือมระอาถึงกับพูดว่า **“ฟังแล้ว ต้องไปล้างหูให้สะอาด เพราะปากมันอมขี้มาฟัน... เหม็น... สกปรก...”**

ดังนั้นจึงอยากเชิญชวนทุกท่าน **“มาสอดรู้สอดเห็น”** ในเรื่องธรรมะและเรื่องครูบาอาจารย์ที่หมดกิเลสจะดีกว่า

จิตใจจะได้ชุ่มเย็นมีคุณค่าสูงขึ้น อันจะเป็นประโยชน์มากกว่าประวัติพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ และหลักธรรมเป็นสิ่งที่ดีงาม ล้ำค่าเหนือกาลเวลา หาใดเสมอเหมือนมิได้

เราควรนำเอามาเป็นแบบอย่าง

เพราะท่านผู้ทรงคุณอันประเสริฐเหล่านี้ ก็เป็นมนุษย์เดินดินกินข้าวเหมือนกันกับพวกเรา !

ต่างกันก็แต่ว่า...สติปัญญาความคิดอ่านไตร่ตรองของท่าน
ไม่เหมือนเรา แม้ว่าเราจะเป็นผู้มีดีบอดอยู่ ถ้าหากพยายาม
แสวงหาสิ่งที่ดีบรรจุก้าวเข้าในร่องหัวใจอย่างสม่ำเสมอ ย่อมมีหวัง
ที่จะได้พบหนทางแห่งแสงสว่างได้เช่นเดียวกัน

**...ให้คิดเสียว่า ถ้าเราไม่รีบศึกษาและปฏิบัติในวันนี้...เรา
จะเลี้ยงกิเลสให้อ้วนพีไปอีกนานแค่ไหน?**

ในหลักแห่งความเป็นจริง ชีวิตทุกชีวิต ต้องถูกตามต้อน
ด้วยเครื่องประหารคือโลกธรรม ท่านกล่าวไว้ว่า

**...ผู้ที่หลงโลก ติดโลก ย่อมเกิดมาเพื่อกระโจนขึ้น
กระโจนลงไปตามเกลียวคลื่นแห่งความเปลี่ยนแปลง**

**..เป็นเพราะคนเหล่านั้นหลงรักและหลงติดในความสุข
อันเป็นมายา ซึ่งเกิดขึ้นเพียงแค่ช่วงกระดิกหูงูแลบลิ้น (สุข
นิดหน่อย เป็นครั้งคราว)**

มนุษย์และสัตว์จึงติดอยู่ในบ่วงของโลกคือการเวียนว่ายตาย
เกิด เหมือนเนื้อติดบ่วงเพราะเหยื่อล่อเพียงเล็กน้อย

**ส่วนผู้ที่ท่านผ่านการทะลุโลก พ้นโลก เหนือโลกไปแล้ว
กล่าวคือท่านผู้ดับเสียได้ซึ่งความตะกตะกตรามในกามกิเลส
ที่มายั่วเย้า**

**..ไม่ปล่อยใจให้หลงระเรีงทะเยอทะยานไปตามสิ่งที่โลกนี้
มีไว้ยั่วยวนมนุษย์**

ท่านผู้ที่จะทะลุโลกคือกิเลสอันเต็มไปด้วยพวงพวงนาม มี
เรื่องกาม เรื่องกิน เรื่องเกียรติ เป็นต้น

ต้องทำลายกำแพงพวงพวงนามหิมาของโลกที่กิเลสสร้างไว้

นั่นคือ ตัณหาและอุปาทาน !

เมื่อทะลุได้แล้วยอมไปถึงที่โล่งแจ้งเข้าสู่แดนอวกาศของจิต
ของธรรม ปราศจากความวุ่นซุ่นมัวและเร่าร้อน
ได้รับแต่ความเย็นดับสนิทแห่งธรรมในใจ
ความเศร้าหมองใด ๆ มาแทรกแซงมิได้
เป็นผู้ทะลุโลกไปเพื่อเห็นอโลกลสมมุติ เป็นใหญ่ในตนเอง
ได้เต็มที

เรียนจบพรหมจรรย์ ไม่เอาใจไปเกี่ยวเกาะในสิ่งทั้งหลาย
ละได้ซึ่งสิ่งทั้งปวง

หักงกแห่งสังสารจักร หาสิ่งใดเปรียบเทียบไม่มี
เป็นพระอรหันต์ในโลก

พระพุทธองค์ตรัสว่า “...ท่านผู้มีปัญญาแหลมคม ย่อมตั้งตน
ได้ด้วยทุนเพียงเล็กน้อย เหมือนกองไฟใหญ่เริ่มจากกองเล็ก ๆ

ในทำนองเดียวกัน ท่านผู้มีความเพียรสม่ำเสมอไม่ทอดทิ้ง
ธุระในไตรสิกขา ย่อมมีโอกาสได้รับธรรมอันสามารถเจาะทะลุโลก
เหมือนลูกไก่สามารถเจาะฟองไข่ออกมาได้

โลกนี้มีตียิ่งนัก สัตว์โลกส่วนใหญ่เป็นผู้มีตบอด

มีน้อยคนนักจะมีปัญญาเห็นแจ้ง และมีคนจำนวนน้อยที่
จะไปสวรรค์ เหมือนนกที่ติดบ่วงของนายพราน น้อยตัวนักจัก
หลุดรอดไปได้”

นี่แหละท่านทั้งหลาย ! สัตว์ทั้งหลายส่วนใหญ่จมอยู่ใน
ความหลง ตกอยู่ในความมืด คือ กามโลก รูปโลก อรูปโลก
เหมือนนกที่เคยกง แม้ประตูกงจะอ้าออกก็หากลับบินออกไปไม่
เพราะเต็มไปด้วยความหวั่นไหวและกลัวเกรง

แต่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์นั้น เหมือนนกที่กล้าหาญ เมื่อประตูรวงอ้าออกเพียงเล็กน้อยก็จะกระโจนโผออกทันที ทางปีกสู่โลกกว้างเป็นอิสระอย่างเต็มที่

หนังสือ **“ธรรมะทะเลโลก”** เล่มเล็กนี้ เกิดขึ้นได้เพราะ ผู้เขียนได้รับคำขอร้องจากทางวัดโตโกการาม ให้ช่วยจัดทำขึ้นเป็น การเฉพาะกิจ **เนื่องในวาระทำบุญคล้ายวันมรณภาพปีที่ ๔๖ ของ ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ในวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐**

และอีกวาระหนึ่งคืองาน **ฉลองพระธาตุังคเจดีย์** ซึ่งจะมีใน อนาคตอันใกล้ที่วัดโตโกการาม ทางวัดนำโดยท่านพระอาจารย์ของ พระอาจารย์บุญกู่ มุ่งหวังที่จะจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ รักษา มาตรฐานธรรมของท่านพ่อลี ที่นับวันจะสูญหายและหายาก ยิ่งต่อไป นานวัน จะยิ่งทรงคุณค่าหาประมาณไม่ได้ รวมจัดไว้เป็นหมวดหมู่

อีกทั้งยังต้องการเผยแพร่ธรรมและประวัติท่านพ่อลีให้เป็น ที่ ประจักษ์แก่สาธารณชน จึงมอบหมายให้ข้าพเจ้าจัดทำสื่อเผยแพร่ ดังต่อไปนี้

- ๑) **หนังสือพระธาตุังคเจดีย์ เจดีย์แห่งพระอรหันต์**
และประวัติท่านพ่อลี ธมฺมธโร (รวมในเล่มเดียวกัน)
- ๒) **หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กที่ยังไม่ได้ตั้งชื่อ**
- ๓) **DVD สารคดีตามรอยธรรมพระอรหันต์ท่านพ่อลี**
- ๔) **CD ประวัติย่อท่านพ่อลี**
- ๕) **บทเพลงประกอบสารคดี**

ส่วนหนังสือ **“ธรรมะทะเลโลก”** ที่ท่านถืออยู่นี้ ถึงจะเป็น หนังสือเล่มเล็กแต่ก็เป็นแนวแปลกใหม่ เรื่องใหม่ ๆ อัดแน่นไป

ด้วยเนื้อหาที่คัดสรรมาสมกับชื่อเรื่อง ผู้เขียนไม่ยากให้จำเจ
กับงานที่เคยทำ จึงแหวกแนวออกไปบ้างในเรื่องรูปแบบ ซึ่ง
เนื้อเรื่องมีเวลาเขียนต้นฉบับเพียง ๗ วัน

แต่ที่สำเร็จได้ทั้งนี้ก็ด้วยบุญบารมีของท่านพ่อลี ธรรมโร

..ผู้เขียนและทีมงานขอโน้มคารวะด้วยเศียรเกล้าต่อองค์ท่านอย่าง
สุดซึ้ง...สุดหัวใจ การที่พวกเราได้มีโอกาสรับใช้ท่านพ่อในคราวนี้
ได้ศึกษาธรรมะและชีวิตของท่าน คุณงามความดีที่ท่านทำให้
เป็นแบบอย่าง...

ท่านได้ทำให้พวกเรารักและเข้าใจในองค์ท่าน เข้าใจในพระ
กรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต และพระพุทธานุภาพ
มากขึ้น..มั่นคงในศานนามากขึ้น ..แม้พวกเราจะเป็น

.....เพียงต้นกล้าอ่อน ๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้ดิน!

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นที่อกגעยแห่งธรรมและเป็น
แรงบันดาลใจให้หลาย ๆ ท่านหันมาสนใจพระธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า...โดยมีพระอริยเจ้าในยุคปัจจุบันเป็นผู้ถ่ายทอด

กราบขอบพระคุณพระญาณวิศิษฐ์ (หลวงพ่อทอง) พระครู
พุทธิสารสุนทร (พระอาจารย์บุญกู่) พระสมุห์อมร จิตโสภณ
พระเถร แม่ชี อุบาสกอุบาสิกาวัตรโศการามและคณะศิษยานุศิษย์
ท่านพ่อลีทั้งหมด

หากข้อเขียนผิดพลาดประการใด ขอท่านพ่อลีและท่านทั้ง
หลายโปรดเมตตาให้อภัย..อโหสิกรรมด้วย..

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๐

สารบัญ

๑	คิดแบบท่านพ่อลี	๑๗
๒	หลวงปู่มั่นสอนอะไรท่านพ่อลี	๒๙
๓	หลงป่าดีกว่าหลงโลก	๓๙
๔	กลัวตาย...ท่านจะต้องตายอีก	๔๙
๕	โปรดเสือร้าย	๕๗
๖	รู้วันตาย..ทำไมต้องตาย	๖๗
๗	สอนพระสมเด็จฯ	๘๑
๘	ผู้สามารถพิชิตโรคร้าย	๙๑
๙	ช่างช่วยท่านพ่อลี	๑๐๕
๑๐	เข่าว่าท่านพ่อลีเป็นพระเจ้าอโศกมหาราชจริงหรือ?	๑๑๙

วัดหนองสองห้อง จังหวัดอุบลราชธานี วัดบ้านเกิดท่านพ่อลี ท่านพ่อลีเป็นผู้สร้าง

ถ้ำเมืองออน เป็นอีกสถานที่หนึ่งที่ท่านพ่อลี
เดินธุดงค์ไปตามคำสั่งของหลวงปู่มัน

คติแบบท่านพ่อลี

หลักคิดหาเหตุผล ความเชี่ยวชาญ กล้าหาญ
เข้มแข็ง และแนวแห่งปัญญา คืออุปนิสัย
ของท่านพ่อลี ธรรมโร
ท่านมีนิสัยที่แตกต่างจากคนทั่วไป ไร่ราว
ฟ้ากับดิน
ท่านช่างคิด คิดทะลุปรุโปร่ง
ช่างพิจารณา
ช่างชอบไตร่ตรองด้วยปัญญา
เพราะนี่เป็นส่วนแห่งบุญที่ก่อตัวจนกลาย
มาเป็นท่าน

ท่านเป็นผู้มีบุญหนุนส่งให้มาเกิดย่อมมีความคิดที่แตกต่าง
ออกไปจากนิสัยของคนทั่วไป

ท่านทำอะไรมักจริงจังตั้งแต่เด็กรุ่นเพราะบุพเพชาติท่านเอา
ความดีเต็มใส่ในจิตใจไว้มาก

ดังคำที่ว่า **“สุขเป็นผลมาจากการทำความดี ผลแห่งการ
กระทำความดีย่อมสอดคล้องกับเหตุผล ทำให้เกิดปัญญา”**

เมื่อสองขาท่านยื่นหยัดมันคงจึงมองเห็นทางที่ยาวไกลได้ไกลตั้งแต่วัยเด็ก

ในวัยเด็กท่านมีนิสัยที่แปลกแตกต่างจากเด็กทั่วไป บางที่ต้องถูกผู้ใหญ่ดูตำหนิว่ากล่าวอยู่บ่อย ๆ และคิดว่าท่านเป็นคนอวดดี แต่แท้จริงแล้วท่านมีดีที่จะอวดมากกว่า

ผู้เขียนจะนำมาเล่าให้อ่านสักเล็กน้อย (เรื่องชีวิตท่านพ่อลี ได้เรียบเรียงเป็นเพลงประกอบสารคดีในงานฉลองพระธาตุตั้งคเจติย์)

เมื่ออายุ ๑๑ ปี ท่านมีความคิดแตกต่างจากคนทั่วไปว่า

“ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ท่านจะทำได้

ยกเว้น! เรื่องเดียวที่ท่านสนใจเป็นที่สุดนั้นคือเลือดในอกของแม่ที่ท่านดื่มเข้าไปเท่านั้น ที่หามาตอบแทนให้ไม่ได้”

พออายุ ๑๕ ปี ท่านมีคติธรรมฝังแน่นในหัวใจ ๓ อย่างคือ

๑. ในจำนวนคน ๘๐ หลังคาเรือน ในหมู่บ้านเดียวกันนี้ ท่านจะไม่ยอมให้ใครมาเหยียบหัวแม่ตีนเด็ดขาด

๒. ในบรรดาคนที่เกิดในปีเดียวกัน ท่านจะไม่ยอมแพ้ใครในเชิงหาเงิน

๓. ถ้าอายุไม่ถึง ๓๐ ปี จะไม่ยอมมีเมีย และจะต้องเป็นคนเลือกเอง

อายุ ๑๙ ปี ท่านมีความคิดที่แตกต่างจากหนุ่มทั่วไปว่า

“...คนที่เป็นบ่าวเขาก็เพราะตัวไม่มีอำนาจที่จะเป็นนายเขา ส่วนคนที่เขามีอำนาจ เขาก็สามารถชี้ิ้วให้คนอื่นทำอะไรก็ได้

ถ้าเราไม่สร้างอำนาจให้มีในตัวแล้ว เราก็จะต้องเป็นบ่าว

เขาตลอดไป (เป็นทาสกิเลสตัณหา) เราสะสมความดีในตัวเพื่อให้ได้ “ธาตุกายสิทธิ์” คือ “มโนมยิทธิ”

ถ้าเราเป็นนายมีอำนาจใช้เขาได้ เราก็คจะได้นั่งนอนสบาย ปลอดภัย คุณความดีเกิดขึ้นได้ทางจิตใจ

ถ้าใจไม่ดี ความดีทางกายกับความดีทางวาจามันก็ไม่ดี ความดีเห็นได้ง่ายที่สุด แต่มันเกิดได้ยากที่สุดเช่นกัน พออายุ ๒๐ ปี ท่านคิดไปไกลทะลุโลกว่า

“ได้เวลาบวชแล้ว..การบวชเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และปลอดภัยที่สุด...”

ท่านเทียบความรักของพ่อแม่กับความรักที่พระพุทธเจ้ามีให้เหล่าพระสาวกอย่างน่าสนใจว่า

“..พ่อแม่ นั้นถึงแม้ว่าจะรักเรามากเพียงไร ก็ยังมีเวลาที่โกรธเกลียดลูกในบางขณะ

แต่พระพุทธเจ้านั้นนับแต่วันที่พระองค์ได้ตรัสรู้จนถึงวันเสด็จปรินิพพาน ท่านไม่เคยโกรธเกลียดลูกศิษย์คนหนึ่งคนใดเลย

เหตุนั้นพ่อแม่ของเราก็ไม่ดีเลิศเท่าพระพุทธเจ้าได้

พระองค์ได้มีพระหฤทัยเมตตาสงสารพวกเราจริง ๆ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ถ้าหากเราตกรรหมกใหม่แล้ว พระพุทธเจ้าก็มาโปรดได้ยากนัก

พ่อแม่ที่รักเรามากปานชีวิตก็ช่วยไม่ได้ !

คนที่จะช่วยได้ก็คือตัวของเราเอง !

อย่ากระนั้นเลย ! เราจงทำตัวของเราให้เป็นที่พึ่งแก่ตนดี

**ที่สุด ที่ฟังนั้นคืออะไร? คือการออกบวช เราออกบวชแสวงหา
ทางพ้นทุกข์ ตามอย่างพระพุทธเจ้าจะดีกว่า”**

เมื่อบวชแล้วท่านคิดว่า เราเป็นพระกินข้าวชาวบ้านเขา

ข้าวจะเข้าปากก็ให้คิดยาว ๆ ให้คิดว่า

ข้าวนี้อาจารย์บ้านเขาได้มาด้วยวิธีใด ?

ก่อนสุกมีความเป็นมาอย่างไร ?

เช่น ต้องหุง ต้องหา ต้องเก็บ ต้องเกี่ยว ต้องฝัด ต้องตำ
ต้องปลูก ฯลฯ

...กว่าจะมาถึงบาตรเราต้องลำบากไม่ใช่หน่อย ๆ

เมื่อคิดได้เช่นนี้ท่านจึงเตือนตนเองว่า

“เรากินข้าวเขา เราต้องทำตัวให้ดี”

..เมื่อท่านได้พบกับท่านพระอาจารย์มั่นประสบความสำเร็จ
ในชีวิตแล้ว ก็ย้อนกลับมาบ้านเกิดได้พูดกับโยมพ่อว่า

**“อาตมาได้พบกับท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว เป็นที่พอใจใน
ชีวิต อาตมาจักไม่กลับมาตายบ้านนี้อีก**

ทรัพย์สินเงินทองของโยม

ต่อแต่นี้ไปจะไม่มาเกี่ยวข้องกับตลอดชีวิต”

โยมป้าของท่านได้ฟังดังนั้นก็พูดตำหนิว่า **“ท่านจะกินไป
ละมัง”**

ท่านตอบไปว่า **“ถ้าฉันสึกมา ฉันมาขอข้าวป่ากิน ขอให้
ป้าเรียกฉันว่าสุนัขก็แล้วกัน”**

ท่านตัดสินใจว่า จะบวชตลอดชีวิต **และจะไม่ยอมจนใน
เรื่องชีวิต**

และมีคติธรรมที่ยิ่งใหญ่ไว้ในใจอยู่ว่า

**“..เกิดมาเป็นคน ต้องพยายามไต่ขึ้นอยู่บนหัวใจคน
บวชเป็นพระต้องพยายามไต่ขึ้นไปอยู่บนหัวใจพระให้ได้”**

และมีมโนปณิธานที่เด็ดขาดและมุ่งมั่นสูงสุดว่า

“...จะให้เลือดทุก ๆ หยดในร่างกาย

ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

**เป็นไปเพื่อกิจพระศาสนา ไม่ว่าจะเป็บบนฟ้า หรือใต้ดิน
ก็จะต้องขอสู้ถวายหัวจนสุดชีวิต”**

ท่านพ่อลีท่านได้กล่าวตอกย้ำในเรื่องการบวชของท่านเพื่อ
เป็นปฏิญญาคติแก่อนุชนรุ่นหลังเพิ่มอีกว่า ...

“ที่ท่านบวชไม่สึกนี้ เพราะท่านกลัว กลัวความแก่ กลัว
ความเจ็บ และกลัวความตาย

..บวชจนมันไม่รู้จักคำว่า แก่ เจ็บ ตาย ทำความพากเพียร
ภavana ไปให้มันเห็นร่างกายนี้ไม่มีสาระสำคัญอะไรเลย

มันจะแก่ก็แก่ไป มันเจ็บก็เจ็บไป มันจะตายก็ให้ตายไป
ไม่ต้องไปทุกข์ร้อนอาลัยอาวรณ์กับซากมนุษย์!

การที่เราทำสมาธิก็เหมือนการสะสมเมล็ดพันธุ์ผักไว้ เมื่อ
มันแก่จัดพอถูกน้ำเข้ามันก็จะแตกกิ่งก้านสาขาเป็นต้นเป็นดอก
เป็นใบ

เรามีสมาธิเป็นพื้นฐานสั่งสมไว้ พิจารณาก็เกิดปัญญา รอบรู้
ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งด้านโลกด้านธรรมได้ง่าย

สอนจิตฝึกใจให้รู้ว่า อะไรเป็นธาตุ ชันธ์ อายตนะ ฯลฯ
ทุก ๆ ส่วนของร่างกาย จนเราไม่ต้องกลัวแก่กลัวเจ็บกลัวตาย
อีกต่อไป

เหมือนเราโตขึ้น ความเป็นเด็กมันก็หายไปเอง
จะไปกังวลหวังในเรื่องอดีตที่ผ่าน อนาคตที่ยังไม่ถึง ให้
ใจเราร้อนทำไม.. เพราะอะไร?

เมื่อเรารู้มาถึงขั้นนี้แล้ว เราจะไม่เห็นว่าร่างกายนี้เป็นของ
สำคัญมีสาระแก่นสารอะไรเลย

พระพุทธองค์ทรงมุ่งประสงค์ให้ปฏิบัติทางจิตใจเป็นข้อใหญ่
ใครไม่ปฏิบัติตาม เรียกว่าไม่รักไม่เคารพในพ่อของตนเลย

พระพุทธเจ้านั้นทรงมีพระคุณยิ่งใหญ่กว่าพ่อแม่เพียงใด
ถ้าเราไม่ทำตามคำสอนของพระองค์ก็เท่ากับเราหลอกท่าน
คนที่หลอกพ่อของตนจะเจริญงอกงามไปบุญลย์ในทาง
ธรรมได้อย่างไร”

..ท่านพ่อลีท่านกล่าวถึงความมุ่งมั่นของท่านเพิ่มอีกว่า

“คราวที่ถูกต้องอยู่ทางภาคเหนือติดตามหาท่านพระอาจารย์มั่น
ภุริทตฺโต

..ท่านกินไปไม่บ่นยอดเขาต่างข้าว เพราะท่านตำหนิตัว
ของท่านเองว่า “ยังไม่ดีพอ”

เมื่อมันยังดีไม่พออย่างที่ใจหวัง ให้มันเป็นบุงเป็นหนอน
ไปเสียเถิด อย่าสมควรกินข้าวของชาวบ้านเขาเลย

ท่านสอนใจเตือนตัวเอง ..พูดกับตัวเอง..ว่า

“มาบวชอยู่ป่าแล้วก็ยังคิดถึงคนนั้น

รักคนนี้ เกลียดคนไหนอยู่

มีงมันแล้วอย่างนี้ มีงอย่ากินข้าวของเขาหนา

ถ้ามีงไม่ดีเป็นผู้เป็นคนแล้ว ก็อย่ากลับไปให้เขาเห็น
หน้าอีก

..ทิ้งร่างกายตายมันอยู่ในป่านี้แหละ”

ท่านพ่อลีท่านชอบท่องเที่ยววิเวกไปตามป่าเขาเพียงรูปเดียว

สละตายเพื่อการปฏิบัติธรรมหลายครั้ง ท่านให้คติเป็นข้อคิดในการเดินทางของท่านว่า..

**“...ท่านไม่คิดว่าจะตั้งตัวเป็นคนบ้านนั้น เมืองนี้ วัดนั้นวัดนี้
ตั้งนั้นจึงเที่ยวสัญจรไปทั่วทุกหนแห่ง เหมือนแมลงผึ้งบิน
โฉบไปดูตรสหวานจากเกสรดอกไม้แล้วก็บินลับจากไปโดยไม่
อาลัย และไม่ทำให้ดอกไม้ นั้นชอกช้ำ”**

ท่านเล่าว่า “..ได้ตั้งใจจะศึกษาหาความรู้จากคนทั้งวังและ
ฉลาด จะสั่งสอนคนทุกจำพวกตลอดจนคนมีฉันทิฐิ เหมือน
กับน้ำฝน ซึ่งตกลงมาให้เป็นประโยชน์ ตลอดทั้งคน สัตว์ ต้นไม้
ดิน หญ้า

คนใดที่เขาโง่กว่าเรา ๆ ก็เป็นครูเขา

ถ้าเขาฉลาดกว่าเรา ๆ ก็ยอมเป็นศิษย์เขา

เราไม่ควรคิดว่าเราจะโง่ไปทุก ๆ อย่าง และฉลาดไปทุก ๆ

อย่าง

สิ่งที่เราโง่ก็มี สิ่งที่เราฉลาดก็มี

ฝรั่งเขาศึกษาวิชาจากพืชจากสัตว์ เขาก็ยังสามารถนำความรู้
มาใช้เป็นประโยชน์ได้เป็นอันมาก

พระพุทธเจ้าเอง บางอย่างพระองค์ก็ยังไม่ทรงศึกษาแม้จาก
สัตว์ซึ่งพูดไม่ได้

..ฉะนั้นจิตต้องเปลี่ยนที่ เหมือนกับเราเปลี่ยนอิริยาบถจึง
จะอยู่ได้ อยู่ท่าเดียวที่เดียวก็มีแต่คนตายเท่านั้น คนเป็น ๆ
ต้องย้ายไปโน่นบ้างนี่บ้าง เป็นธรรมดา

เหมือนกับเวลาเราอยู่ที่วัดเห็นแมว เราก็รู้สึกลักษณะหนึ่ง

...เฉย ๆ ..ธรรมดำ ธรรมดา

เวลาเราไปอยู่ป่าเห็นเสือ เราก็รู้สึกไปอีกอย่างหนึ่ง...กลัวตาย..
ตัวสั้น..ความซี้ซลาดตาขาวปรากฏ...ต้องพึ่งสมภารภานา..ไม่จั้น
เป็นบ้าตาย..

ความรู้สึกทั้ง ๒ อย่างนี้แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน!

..แล้วท่านพ่อลีท่านก็เล่าต่อให้สานุศิษย์ฟังพร้อมเปรียบเทียบ
ความคิดของท่านที่เกี่ยวกับการบวชและการออกธุดงค์ไปอยู่ป่าว่า

“...คนที่บวชแล้วไม่เคยออกป่าเลย ก็เหมือนกินข้าวสุกที่
ไม่มีแกง คนที่บวชแล้วเดินธุดงค์แสวงหาที่วิเวก ย่อมได้ดื่มตำ
รของพระลัทธิธรรม เปรียบเหมือนบุคคลที่กินข้าวสุกมีกับ(แกง)
ด้วย ตัวอย่างง่าย ๆ ในหลักธรรมชาติ เช่น

“ไก่อป่า” มีลักษณะต่างกับกับ “ไก่บ้าน” คือ ตาไว หาง
กระดก ชันสั้น ปีกแข็ง ลักษณะการเหล่านี้เกิดขึ้นจากความระวัง

ส่วน “ไก่บ้าน” มีหางตก ตาตก ปีกอ่อน ชันยาว ลักษณะ
เหล่านี้ ย่อมเป็นเหยื่อของเสือดาว

...ถ้าอยากพิสูจน์ตัวเองลองไปอยู่ในป่าช้าผีดิบคนเดียว...
จะได้เห็นตัวเอง.. ถ้าเราทำจริง อยู่ได้จริง ก็จะทำให้เกิดความวิเศษ
ขึ้นมาจากการปฏิบัติ

จักได้เห็นอันสงฆ์ของ **ความดี** นั้นว่า **พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์** นี้มีความสามารถขจัดทุกข์ได้จริง กำจัดภัยได้จริง และ
กำจัดโรคได้จริง **เพียงใด**

ความดีที่เราได้ทำด้วย กาย วาจา ใจ หมั่นพากเพียร
พยายามประกอบให้มีขึ้น เจริญองงามไปบุญล้นขึ้น แล้วก็มี

ความสุขกายสุขใจทุกขณะที่ยืน เดิน นั่ง นอน”

นี่แหละท่านทั้งหลาย! ชีวิตชีวิตหนึ่งที่เป็นแบบอย่างได้
อย่างเยี่ยมยอด ทำทำจริง รักรักจริง สู้สู้จริง เห็นเห็นจริง ไม่
หลอกลวงตัวเองและบุคคลอื่น เป็นคนดีเองมาตั้งแต่ยังไม่เกิด

ชีวิต คติธรรม และปฏิบัติของท่านพ่อลี ซึ่งผู้เขียนนำมาเล่า
เพียงน้อยนิด เป็นชีวิตที่ทำทนายจริง ๆ

บางทีเราอ่านแล้วฟังแล้วยังไม่อยากจะเชื่อว่า คน ๆ หนึ่ง
สามารถมีความคิดละเอียดอ่อนละมุนละไมและการกระทำได้ถึง
เพียงนี้

....แต่สิ่งนี้ได้มีได้เป็นไปแล้ว

นี่ก็ ๆ แล้วอดอันตันอยู่ในหัวอกทั้งอยากจะหัวเราะและ
ร้องไห้ปะปนกันไป

การที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์
และอย่างท่านพ่อลีนี้

มันช่างยากเสียจริง ๆ !

เบื้องหลังของท่านกรำศึกยิ่งกว่าพระเจ้าจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่

...เพราะพระเจ้าจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ออกรบยังมีทหารเอก
เคียงข้างห้อมล้อมเป็นหมื่นเป็นแสน

...แต่ที่ท่านออกรบเพียงผู้เดียว และรบกับกิเลสร้ายที่มอง
ไม่เห็นตัวได้ง่าย ๆ และไม่ทราบว่างองทัพของมันซุ่มซ่อนตัว
อยู่ที่ใด...ในซอกหลืบใดในกายวาจาใจเรา

...แต่ท่านก็ยังอุตสาหุ่ทำชัยชนะมาได้

...ช่าง!สุดยอดเสียจริง ๆ ๆ

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

๑

๒

๓

๑. พระเจดีย์หลวง ๒. วิหารหลวงปทุมัน ๓. ป้ายวัดเจดีย์หลวง
วัดเจดีย์หลวง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นวัดที่ท่านพ่อลีเคยมาจำพรรษาที่บหลวงปทุมัน ภูริทตโต

หลวงปู่มั่นสอนอะไร ท่านพ่อลี

ท่านพ่อลี ฐมฺมธโร พระอริยะเจ้าผู้ทรงคุณ
อันประเสริฐ ถึงพร้อมด้วยอำนาจแห่งบารมี
และบุญที่สั่งสมไว้ มีชีวประวัติอันงดงาม

ท่านเป็นพระสุปฏิปันโน ปฏิบัติดี ปฏิบัติ
ชอบ ที่มีภูมิธรรมและพลังจิตสูงยิ่งมีจริยวัตร
ที่งดงาม มีศรัทธาที่เต็มเปี่ยมในการเผยแผ่
สังฆธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สมศักดิ์ศรีที่ได้รับความไว้วางใจจาก
ท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตยาคโม ให้เป็น
อัครวิณแห่งกองทัพธรรมกรรมฐานสายท่าน
พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ที่มีธรรมะเป็นอาวุธ
จนได้รับสมัญญานามว่า “อัครวิณนักรบ
ธรรม ของพระกรรมฐานสายป่า”

ท่านเป็นพระผู้กล้าเลิศด้วยคุณธรรม เป็นที่เคารพบูชาของ
บรรดาพุทธศาสนิกชนทุกผู้ทุกนาม

บรรดาสาธุศิษย์ของท่านก็มีมากมาย ท่านเป็นพุทธทายาท
ที่่องอาจในศีลบารมี สมาธิบารมี และปัญญาบารมี

อีกทั้งยังเป็นพระนักปฏิบัติที่่องอาจในการเผยแผ่ธรรมะ
โดยแท้

ปฏิบัติอันละมุนละไมของท่าน ทำให้บรรดาสาธุชนเลื่อมใส
ทั้งกาย วาจา และใจ ชันติธรรมและเมตตาธรรมของท่านเป็น
ที่ชาวซึ่งแก่พุทธบริษัททั้งปวง สั่งสอนอบรมพุทธบริษัทให้เป็น
บุคคลพลเมืองดีในชาติ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่บูชา

แสงแห่งพุทธธรรมส่องสว่างโดยพุทธสาวกผู้บริสุทธิ์ให้ความ
อบอุ่นสงบสุขแก่ผู้คนทั้งปวง

ท่านจึงเป็นศิษย์ที่ท่านพระอาจารย์มั่นเมตตาและให้การ
ยกย่องเป็นพิเศษว่า

**“มีพลังจิตสูง เป็นผู้เด็ดเดี่ยว อาจหาญ ฉะบขาด
ถึงพร้อมด้วยศีลด้วยธรรม”**

และหลวงตามหาบัว ได้กล่าวถึงท่านพ่อลีด้วยความศรัทธา
เลื่อมใสว่า

“เรามองดูท่านพ่อลีที่แรกเราก็เลื่อมใสเลยนะ

ท่านเป็นผู้มีบุญวาสนาจริง ๆ น่าชมเชย น่าเคารพ น่า
เลื่อมใส มีสง่าราศี สง่าผ่าเผย ่องอาจกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวจริงจัง
เป็นนักเสียสละ

ท่านพระอาจารย์มั่นโปรดที่จะสนทนาและเมตตาามาก ไม่เคย
ตำหนิอะไรเลย มีแต่ยกย่องชมเชย”

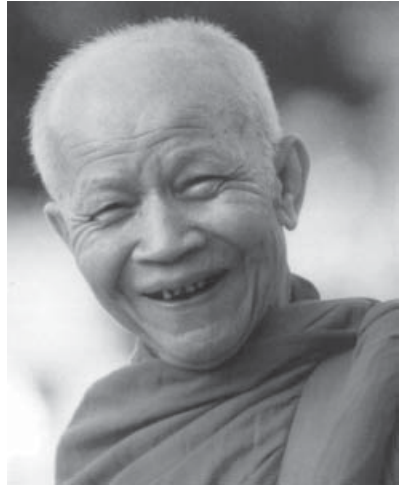
ท่านพ่อลีนับว่าเป็นพระเถระที่มีพลังอำนาจจิตสูงและสำคัญยิ่ง

รูปหนึ่ง ในสายกรรมฐานของ
ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
ที่ประสบความสำเร็จทั้งใน
ทางธรรมและทางโลก

**ท่านได้บรรลุภูมิธรรม
ในขั้นสูงสุด**

และองค์ท่านทราบว่า
**อดีตชาติได้เกี่ยวข้องกับ
จอมจักพรรดิผู้ยิ่งใหญ่คือ**

“พระเจ้าอโศกมหาราช” โดยตรง

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

ครั้งแรกที่ท่านพ่อลีเข้าไปฝากตัวเป็นศิษย์ของท่านพระอาจารย์
มั่น ภูริทตฺโต ในปี ๒๔๖๙ ท่านพระอาจารย์มั่นได้สอนบทภาวนา
สั้น ๆ ว่า **“พุทโธ”** คำเดียว และสั่งให้ไปอยู่ป่ากับพระอาจารย์สิงห์
และพระอาจารย์มหาปิ่น ที่เสนาสนะป่าบ้านท่าวังหิน อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี

ปี ๒๔๗๔ ได้มีโอกาสพบกับท่านพระอาจารย์มั่นที่วัด
บรมนิวาสอีกครั้ง ท่านพระอาจารย์มั่นได้สอนธรรมใจความสั้นๆว่า

“ชีณา ชาติ วุสิตฺ พุทฺทมจฺริยนฺติ”

พระอริยะเจ้าชีณาสพทั้งหลาย ท่านทำตนให้เป็นผู้พ้นจาก
อาสวะแล้ว มีความสุข นั่นคือพรหมจรรย์อันประเสริฐ

จากนั้นในกลางปี ๒๔๗๔ ท่านได้ติดตามท่านพระอาจารย์มั่น
ไปจำพรรษาที่วัดเจติยหลวง จังหวัดเชียงใหม่

ท่านพ่อลีเล่าว่า.....ในขณะที่อยู่ที่วัดเจติยหลวง เชียงใหม่ได้

ออกบิณฑบาตกับท่านพระอาจารย์มั่นเป็นนิจ ขณะเดินบิณฑบาต ท่านได้สอนกรรมฐานเตือนใจอยู่เสมอ

พอเห็นหญิงสาวสวย ๆ งาม ๆ ผ่านมา ท่านบอกว่า **“มองดูให้ดีสิ นั่นเป็นอย่างไร สวยไหม งามไหม ดูให้ดี ๆ ดูเข้าไปข้างใน มุตรคุณทั้งนั้น”**

ไม่ว่าท่านจะเห็นอะไร เช่น บ้านหรือถนน ลัทธิหรือสิ่งของท่านก็จะให้อิโวาทพราสอนเตือนใจท่านพ่อลีทุกวี่ทุกวัน

จิ๋วใหม่ สบงใหม่ ที่คนเขาเอามาถวาย ท่านพระอาจารย์มั่นไม่ให้ท่านพ่อลีใช้ ให้ใช้สบงเก่า ๆ ขาด ๆ วิน ๆ เอามาปะชุนใช้ ผืนที่มีสีสันทดสวย หรือขาว ท่านพระอาจารย์มั่นให้อาไปทำลายสีเดิม แล้วย้อมด้วยแก่นขนุน

วันหนึ่งท่านพ่อลีได้เดินตามท่านพระอาจารย์มั่นไปบิณฑบาต ถึงที่แห่งหนึ่ง ท่านเอาเท้าของท่านเตะทางเกงขาคที่เขาทิ้งไว้ข้างถนน แล้วก็ลงเก็บทางเกงขาคตัวนั้นหนีบไว้ใต้จีวร เมื่อกลับถึงกุฏิแล้ว ท่านก็นำเอาไปซักแล้วพาดไว้ที่ราวตากผ้าแห่งหนึ่ง

ต่อมาวันหลังได้เห็นทางเกงขาคตัวนั้น ได้กลายเป็นถุงย่ามใบน้อยและสายรัดประคดเอวที่เย็บด้วยมืออันกระตือรือร้น

ท่านบอกว่า

“ท่านลี...ถุงย่ามใบนี้และรัดประคดอันนี้เอาไปใช้ซะ”

แล้วท่านพ่อลีได้กล่าวสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

“การได้ปฏิบัติท่านพระอาจารย์มั่นนี้เป็นการดีที่สุด

แต่ก็ยากที่สุด

ต้องยอมฝึกหัดทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นนักสังเกตที่ดีและละเอียดรอบคอบจึงจะอยู่กับท่านได้

..เวลาเดินบนพื้นกระดานทำเสียงดังก็ไม่ได้

..เดินไปแล้วมีรอยเท้าติดพื้นก็ไม่ได้

..เวลากลืนน้ำมีเสียงดังก็ไม่ได้

..เวลาเปิดประตูมีเสียงดังก็ไม่ได้

**..เวลาจะตากผ้า เก็บผ้า พับผ้า ปูที่นั้ง ที่นอน เป็นต้น
ทุกสิ่งทุกอย่างต้องทำอย่างเป็นผู้มีวิชา**

ต้องละเอียดลออรอบคอบเรียบร้อยทำอย่างตั้งใจ

ถ้าไม่ตั้งใจจะต้องถูกไล่หนีกลางพรรษา

แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องอดทน พยายามใช้ความสังเกตของตน”

บางวันเมื่อฉันแล้ว จัดแจงเก็บบาตร เก็บจีวร ผ้าปูนั้ง ปู
นอน กระโถน กาน้ำ หมอน ฯลฯ และทุกสิ่งทุกอย่างในห้อง
ของท่าน ต้องเข้าไปจัดไว้ก่อน ท่านเข้าไปข้างใน จัดเสร็จแล้วก็
จดจำไว้ในใจแล้วรีบกลับออกไปอยู่ในห้องของตน ซึ่งกั้นไว้ด้วย
ใบตองเจาะช่องฝาไว้พอมองเห็นบริวารและตัวท่านได้ เมื่อท่าน
เข้าไปในห้องแล้ว เห็นท่านมองข้างล่างข้างบน ตรวจตราบริวาร
ของท่าน บางอย่างท่านก็หยิบย่ายที่ บางอย่างท่านก็ปล่อยไว้ที่
เดิมไม่จับต้อง เราก็ต้องคอยมองดูแล้วจดจำไว้วันหลังก็ทำใหม่
จัดใหม่ ให้ถูกต้องอย่างที่เห็นท่านทำเอง

ต่อมาวันหลังเมื่อเข้าไปจัดเสร็จแล้วก็กลับเข้าห้องของตน
มองลอดช่องฝาสังเกตดูว่า เวลาท่านเข้าไปในห้อง ท่านเข้าไปแล้ว
นั่งนิ่ง มองซ้ายมองขวา มองหน้ามองหลัง มองดูข้างบนข้างล่าง
แล้วก็ไม่จับต้องอะไรอีก ผ้าปูนอนก็ไม่กลับ แล้วท่านก็กราบ
สวดมนต์ไหว้พระสักครู่หนึ่งท่านก็จำวัด

เมื่อเห็นเช่นนี้ ก็ดีใจที่เราได้ปฏิบัติเป็นที่ถูกอกถูกใจท่าน
นอกจากเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้

ในการนั่งสมาธิที่ดี เดินจงกรมที่ดี ก็ได้ฝึกหัดจากท่านไป
จนเป็นที่พอใจทุกอย่าง

แต่ก็เอาอย่างท่านได้อย่างมากเพียง ๖๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น
ท่านพระอาจารย์มั่นสั่งท่านพ่อลีว่า **ให้ช่วยท่านในเรื่อง
สืบทอดข้อวัตรปฏิบัติ เพราะท่านมองไม่ใคร่เห็นใครที่จะช่วยได้**
และสั่งกำชับเป็นพิเศษว่า **“จังหวัดเชียงใหม่นี้เป็นสถานที่
อาศัยวิเวกของบรรดานักปราชญ์ในกาลก่อน ฉะนั้น ก่อนที่
ท่านพ่อลีจะออกจากจังหวัดนี้ให้ปฏิบัติตาม ๓ ข้อ**

- ๑) **ให้ไปพักวิเวกอยู่บนยอดดอยชะม้อ จังหวัดลำพูน**
- ๒) **ให้ไปพักวิเวกในถ้ำบวบทอง จังหวัดเชียงใหม่**
- ๓) **ให้ไปพักวิเวกอยู่ในถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่**

พ่อลีท่านกล่าวว่า “...ผู้ปฏิบัติธรรม จะต้องมีการเสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว บุคคลใดมีธรรมอันพอจะช่วยให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ แต่ไม่ช่วย พระพุทธเจ้าย่อมไม่สรรเสริญบุคคลชนิดนั้น และตัวเราเองก็ติเตียนตัวเราเอง

ถ้าหากเราจะทำอย่างนั้นบ้าง เราก็สบายไปนานแล้วไม่ต้องมาลำบากอย่างนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำไปนี้ก็เพราะเห็นแก่ศาสนาเป็นส่วนใหญ่นั่น”

หลวงตามหาบัว ได้กล่าวถึงหลวงปู่่มั่นกล่าวชมและต้อนรับท่านพ่อลี ในคราวท่านพ่อลีไปพักที่วัดบ้านหนองผือ จังหวัดสกลนครว่า..

“หลวงปู่่มั่นชมตลอดว่า **“ท่านลี..นี่..เด็ดเดี่ยวมาก”** เพราะท่านพ่อลีเคยอยู่กับท่านมานาน

หลวงตาเล่าต่อไปอีกตอนหนึ่งว่า “...พอท่านพ่อลีไปนมัสการหลวงปู่่มั่นที่วัดป่าบ้านหนองผือ หลวงปู่่มั่นก็สั่งเรา (หลวงตา)ว่า

“ไปจัดที่พักในป่าให้ท่านลีนะท่านลีไม่ได้อยู่ในป่ามานานแล้ว กระตุกหมูกระตุกวัวเต็มคอกอยู่นี้เห็นมัย?”

ท่านพูดอย่างนี้แสดงว่าท่านเมตตาท่านกันนะ ภายนอกฟังไม่ได้ภายในลึกลับอยู่ด้วยกัน

เราอยู่กับท่านมาแสนนาน ท่านก็ไม่เคยบอกให้เราไปจัดเสนาสนะให้ห้องอื่นเลย

พอตอนเช้าฉันเสร็จ เราเข้าไปจัดที่พักในป่าก่อนแล้ว หลวงปู่่มั่นท่านเดินด้อม ๆ ตามไปดู

กิริยาแบบนี้ ๆ ท่านไม่เคยทำกับองค์ไหนเลย
ท่านเข้าไปดูเอง แล้วถามเราว่า “ไหน...ไหน..จัดตรงไหน
ให้ท่านลีหละ”

แล้วท่านก็มองโน่นมองนี่ แล้วพูดแบบสบายว่า “เออ! เข้าทำ
ดินะ”

คือ เราเอาเตียงไปวางให้เรียบร้อยให้ท่านพักสบาย ๆ หน่อย
**นี่คือท่านพ่อลี ท่านได้รับการต้อนรับพิเศษจากหลวงปู่มั่น
เสมอมา”**

เรื่องราวที่กล่าวมานี้ ผู้เขียนคิดว่า **“เป็นตอนที่สำคัญมาก”**
**เราได้เห็นธรรมกิริยา และธมฺไมชบญญา ที่อาจารย์กับศิษย์
ปฏิบัติต่อกันดุจตั้งพอกับลูกน้อย**

เห็นความเป็นมาตั้งแต่เบื้องต้น ! ท่ามกลาง ! และที่สุด !

..กว่าท่านจะได้มาเป็นครูบาอาจารย์ของพวกเขา

ช่างลำบากยากเย็นเหลือเกิน !

ท่านฝ่าฟันอะไรมาบ้าง แทบเป็นแทบตาย

และไม่ง่ายเลยที่ใครจะทำอย่างท่านได้

เพราะนี่คือสุดยอดแห่งพระอริยสงฆ์รูปหนึ่งในยุคปัจจุบันฯ

ภูเขาสูงด้านหน้าคือยอดดอยชะม้อ เป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งที่ท่านพ่อลีไปจุดธูป

ถ้ำเชียงดาว

ถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่
เป็นสถานที่ที่ท่านพ่อลีเคยมาธุดงค์ปฏิบัติธรรมตามคำสั่งหลวงปู่มั่น

หลงป่าดีกว่าหลงโลก

คำพูดที่ว่า “ชีวิตคือการเดินทาง การเดินทางเป็นกำไรของชีวิต”

แต่ทางที่เดินนั้นต้องเป็นทางที่ดี ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ถ้าเป็นทางดีก็เป็นกำไรไป แต่ถ้าเป็นทางที่ชั่วก็อัปยศร้ายไป

คำพูดที่กล่าวอ้างข้างต้นถ้าเป็นความจริง ท่านพอจะสังขยาบหามกอบโกยเอากำไรชีวิตมาได้มีใช่น้อย

**เพราะท่านชอบการเดินทางที่ดีและ
ประเสริฐ**

ท่านชอบท่องเที่ยวไปทั่วทุกหนแห่งด้วยปัสวีแข่งสองเท้าก้าวเดินดุ่ม ๆ ตะลุยตามป่าเขาลำเนาไพร อาศัยอยู่ตามท้องถ้ำ ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า

ท่านถือว่าชีวิตที่หยุดอยู่กับที่เหมือนรถไฟหยุดนิ่งไม่ออกจากชานชาลา

ไม่มีประโยชน์ มีแต่จมปลัก !

เมื่อใดก็ตามที่ล้อหมุนก็เกิดประโยชน์แก่ผู้คนที่ล้ญจรไปมา
ท่านพุดให้ล้ญคิษย์ฟัง อย่างน่าคิดมากกว่า
...คราวหนึ่งท่านเดินทางเข้าไปในป่าลึกทางภาคเหนือ เดิน
วนเวียนหลงอยู่ในป่าหลายวัน แล้วก็ไปเจอชาวป่าชาวเขากำลังทำไร่
พวกเขาเห็นท่านเข้าก็แสดงความสงสาร จึงพุดขึ้นว่า
“ท่านครับท่านจะมาหาความลำบากทำไม ป่านี้เป็นป่าใหญ่
พวกผมเองยังไม่กล้าเดินเข้าไปในที่ลึก ๆ เบลี๋ยว ๆ สัตว์ป่าข้างเลื้อ
ก็มีมาก อันตรายทั้งนั้น ถ้าท่านยังจะเดินบุกต่อไปอีกก็มีแต่ตาย
เปล่า ๆ”
“โยมเอ๋ย..อาตมาหลงมาหลายวัน ก็ยังน่าชื่นชม ถ้าอาตมา
หลงโลกโยมจะชื่นชมมั๊ย?” ท่านตอบ แล้วกล่าวสอนเป็นธรรมว่า
“หลงโลกนี้หลงมาแสนนานหลายภพหลายชาติสร้างเวร
สร้างกรรมไม่รู้จักเบื้อหน่าย ไม่คลายความกำหนัด
พวกโยมที่ปลุกเผือกปลุกมันอยู่นี้ไม่รู้จักเบื้อบ้างหรือ?”

หลงทางหลงป่าเพียงสองสามวันเหนื่อยเหนื่อยเดียวก็หา ทางออกเจอ

แต่หลงโลกอันย้อมด้วยกิเลสเป็นเครื่องฉาบทานี้สี

โยมเอ๋ย..ตายจากความดีอย่างเดียว

ตายเข้าโลงแล้ว เขาเอาไปเผาไฟยังไม่รู้สึกตัวเลย”

ท่านพูดเพียงเท่านี้ พวกเขาฟังแล้วก็ยั้งงง ๆ แล้วท่านก็ลา
ชาวบ้านป่า ให้พรแผ่เมตตา กุฏิกุจวจเอนลับสายตาเข้าสู่ป่าทึบ
เหมือนเดินเข้าสู่บ้านอันเป็นสถานที่ปลอดภัย เข้าสู่อ้อมกอด
แห่งพระธรรมวินัย ยิ่งถ้อยคำอันน่าคิดสะกิดใจทิ้งไว้ให้เขาได้
คิด....หรืออาจจะไม่คิด...!!

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่คุณเขียนคิดว่าควรนำมากล่าวไว้ในหมวดนี้
คราวหนึ่งท่านพ่อลีเดินทางไปพักที่อุดรฯ ๑ คืน รุ่งขึ้นได้
เดินทางเข้ากรุงเทพฯ แล้วย้อนกลับไปยังวัดสุปัฏนฯ จังหวัด
อุบลราชธานี เพื่อประกอบงานพิธีฉลองพระบรมธาตุ โดยบัญชา
ของเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ติสโส อ้วน)

และเมื่อเสร็จพิธีนั้นแล้วได้เดินทางไปอบรมทางจังหวัดอื่นมี
ศรีสะเกษ สุรินทร์ นครราชสีมา สระบุรี และลพบุรี โดยลำดับ
แล้วจึงกลับกรุงเทพฯ

...ในระหว่างพักที่จังหวัดอุบลฯ ท่านได้โต้ตอบกับสุภาพสตรี
สาวสวยคนหนึ่งใจความนำมาย่อ ๆ ว่า...

“ท่านอาจารย์..ทุกวันนี้มีชื่อเสียงโด่งดัง ใครจะมีเวลา
ให้ญาติโยมทางนี้ได้พบหน้ากันเลยนะ” เขาต่อว่าท่านแบบบ่น ๆ

“อาตมาก็ไม่ชอบ ‘ดูหน้า’ คนเสียด้วย ชอบดูแต่ ‘ใจคน’

วัดสุปฏิหารามวรวิหาร เป็นสถานที่ที่ท่านพ่อลี นำพระบรมสารีริกธาตุที่เสด็จมาเอง มาฉลองตามคำบัญชาของสมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (ติสโส อ้วน) ในครั้งนั้นเกิดเหตุอัศจรรย์หลายประการ

ท่านตอบสั้น ๆ แต่กินใจความกว้าง

“ท่านอาจารย์บวชมานานหน้าตาก็ออกจะหล่อเหลาเอากการไม่อยากสึกบ้างหรือ?” เขาถามเหมือนพอใจในตัวท่าน แล้วทำตาขมดขม้อย ชยับเอียงซ้ายเอียงขวาตามมารยาทหญิง

“**‘การสึก’** หรือ **‘การบวช’** มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสวยไม่สวย หล่อหรือไม่หล่อของคนหรอกโยม มันอยู่กับ **“ใจที่มีกิเลส”** ต่างหาก” ท่านตอบด้วยกิริยานิ่ง มีคนนั่งฟังหลายคนต่างก็ยิ้มน้อย ๆ ที่นานที่เห็นท่านถูกสตรีรุกด้วยวาตะ ท่านก็รับด้วยคารมคมแห่งธรรมะ

แล้วท่านก็กล่าวสอน เป็นธรรมะเปรียบเทียบว่า

“...รูปร่างหน้าตาของคนบางคนหน้าดำเหมือนกับก้นหม้อก็ยังสามารถสึกได้

จะหล่อหรือชี้เทร่ มันไม่ได้เป็นเครื่องวัดว่าใครดีกว่าใคร
ใครกิเลสน้อยกว่าใคร ใจต่างหากเป็นตัวมารร้ายทำให้คิดปรุง

พระพุทธรเจ้า พระอานนท์ พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร
พระมหากัจจายนะ ท่านหล่อเหล่าเอากการ ไม่เห็นมารที่เหนมมา
แหยมท่านได้ และไม่เห็นท่านลือก

เพราะท่านหลุดพ้นจากเรื่องชี้ ๆ เหล่านี้ ชี้โลก โกรธ หลง
โง่งโหละโยม”

สตรีสาวนางนั้นนั่งฟังตาแป่ว เมื่อเจอคำว่า “ชี้ ๆ” ที่ท่าน
หมั้นสาธยาย เธอหนึ่งนั่งไม่ได้ตอบ จะเป็นเพราะว่าเธอซึ่งใจใน
พระธรรมที่ท่านสอน หรือเป็นเพราะว่าเธอก็เคยเห็นชี้ของเธอเอง
ว่ามันน่าเกลียดเพียงไร เมื่อนำมาเทียบกับเรื่องใบหน้าอันแสนสวย
ของเธอ

เมื่อเธอหนึ่งท่านพ่อลีผู้มีปัญญาที่รุกต่อ เหมือนนักรบเห็น
ข้าศึกตัวจกจากเพลิงพลั่ว ก็กรูเข้าไปหมายปลิดชีวิต หรือเหมือน
เสือเห็นลูกกวางตัวน้อย ๆ หลงฝูงหมายกระโจนเข้าตะปบให้สิ้น
ชีวิต ท่านจึงกล่าวด้วยเสียงที่เข้มแข็งว่า...

“...โยมลองพิจารณาถึงความเป็นจริงดูสิว่า **อาหารที่อยู่ใน
ชามข้าวของเรา** มันก็ดีขณะเวลาที่อยู่ในปากเท่านั้น **ประเดี๋ย
อีกไม่นานไม่ข้ามันก็กลับกลายเป็นของเสียมุดเน่าเท่านั้น**

ในโลกไม่มีอะไรที่น่ายินดี และน่าพอใจ พอที่จะไปยุ่งไป
ยินดีกับมันนักหนา

สตรีและบุรุษที่อยู่ร่วมกัน รักกัน ส่วนมากเพราะอำนาจกาม
ธรรมชาติของกามใหม่ ๆ ก็มีรสอร่อย นานไปก็เป็นของ

พระพุทธรูป วัดสุปัฏนารามวรวิหาร จังหวัดอุบลราชธานี

พูดน่าเสียดายเหมือนกันนั่นแหละ

ถ้าไม่มีกรรมเสียอย่างเดียว มนุษย์ในโลกนี้อยู่ร่วมกัน
ลำบากนะ และอยู่ไปอยู่มาก็ต้องตายจากกันไป

ทางที่ดี โยมเอ๊ย!..อย่ายินดีในการอยู่ **อย่าเสียใจในการ
ตาย** สิ่งเหล่านี้มันทำให้เรารู้จักทุกข์

อาตมานี้จะว่าดีก็ได้ จะว่าไม่ดีก็ได้ เวลาไปเห็นคนตายหรือ
คนที่กำลังจะตาย ใจมันไม่มีความรู้สึกอะไรเลย เพราะคิดว่า **นั่น
มันเป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา**

ความรู้สึกขณะที่แลเห็นคนจะตาย ก็เหมือนกับแลเห็น
ไฟที่มันกำลังไหม้ก่อนไม่อยู่

โยมเอ๊ย! เราจะอาศัยอยู่ในโลกนี้อีกนานสักเท่าไร แล้วก็
จะต้องจากกันไป **ให้รีบ ๆ ทำความดีกันไว้ อย่าเอาแต่กินแต่นอน**

แล้วก็ปรุงเรื่องกิเลสตัณหา

อาตมา รู้ตัวเองดีว่า **ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีอะไรดีสักอย่าง รูปร่างหน้าตาก็ไม่สวยไม่งาม วาจาที่พูดกับเขามันก็ไม่เพราะ ไม่น่าฟัง แต่มันมี “ดี” อยู่ข้างใน “นิด” เดียวเท่านั้น คือ ความเมตตา สงสารนี่แหละ”**

“อาตมาพูดจริง ๆ” ท่านพ่อลีย้ำ “ทางโลกเขานิยมกันที่คำพูด แต่อาตมาไม่เอาเลย **ชอบเอาความจริงที่มีอยู่กับใจ** เพราะถือว่าคำพูดนั้นเป็นของที่เราบ้วนทิ้ง ไม่ใช่ของเก็บของจริงอะไร

ของจริงนั้นมันอยู่ที่ใจ จะพูดดีหรือไม่ดีก็ตาม เพราะหรือไม่เพราะก็ตาม แต่ให้ “ใจ” มันดีอยู่ก็แล้วกัน

โยมลองนั่งสมาธิดูสิ..กิเลสจะได้เบาบาง วิธีนั่งสมาธินั้นต้องทำความรู้สึกเหมือนกับเรากำลังนั่งอยู่บนก้อนเมฆหรือศาลากลางน้ำ หรือกลางทุ่งนา ปล่อยลมออกไปให้เย็นโล่ง ใจไม่เกาะเกี่ยวกับสัญญาอดีต อนาคต ทั้งดีไม่ดี ทำใจให้เสียบ แล้วกำหนดดูลมหายใจเข้า “พุท” ออก “โธ” เบื้องต้นทำแค่นี้ก็พอ”

ท่านพ่อลีพูดจบลง เธอก็มองกราบ ชอบใจในเมตตาธรรมของท่าน หลังจากนั้นมาเธอเป็นสตรีที่มีศรัทธาในทางพระพุทธศาสนาอย่างเต็มเปี่ยม

นี่แหละท่านทั้งหลาย โดยที่สุดแล้วท่านพ่อลีเป็นผู้ชนะ ไม่หลงพัวพันมัวเมาจมดิ่งอยู่ในอุ้งมือแห่งกิเลสมาร สมดังท่อนสุกวรรคหนึ่งของบทเพลง **“สุดยอดแห่งความดี”** ที่แต่งประกอบสารคดีของท่าน..กล่าวสรรเสริญคุณธรรมของท่าน..ว่า

...วันเวลาหลงโลกได้หมดไปแล้ว
หัวใจตั้งแก้วใสไม่หมองสี
ไกลสุดฟ้าตามล่าหาสุดยอดความดี
ท่านพ่อลี..สละโลกีย์...ไม่อาลัย..
นี่คือท่านพ่อของเราที่เรารัก
ได้สร้างสำนักสอนธรรมอันยิ่งใหญ่
ได้สร้างชีวิตแลกด้วยชีวิตที่จากไป
นี่คืออุทาหรณ์สอนใจผู้ใฝ่ธรรม ฯ

.....บทเพลงปราบกิเลสนี้ ถ้าใครอยากฟังติดต่อทางวัดอโศกฯ
ก็แล้วกัน.. ระวังซ้ำไม่ทันเขานะ.. ฟังแต่เพลงทางโลก.. ฟังแล้ว
เป็นบ้า.. ฟังเพลงธรรมะพระกรรมฐานไปแก้อาการบ้านั้นบ้างซี!! ฯ

วัดปทุมวนารามราชวรวิหาร กรุงเทพฯ
เป็นวัดที่ท่านพ่อลีเคยมาอยู่จำพรรษา และศึกษาปริยัติธรรม

หลวงพ่อพระงาม วัดเขาพระงาม อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี สร้างโดยเจ้าคุณอุปบัติ
คุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจันโท) ฉัตรสร้างโดยคณะศิษย์ท่านพ่อลี ธรรมโร
เป็นสถานที่ท่านพ่อลีเคยมาบำเพ็ญเพียรภาวนาได้พบความอัศจรรย์มากมาย

กลัวตาย...ท่านจะต้อง ตายอีก

ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับมนุษย์ทุกคน ความกลัวอันนี้กลับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในแต่ละวันและในชีวิตประจำวัน ที่ทุกคนต้องพานพบ แต่ก็ไม่ค่อยมีใครสามารถตัดใจจากมันได้เลย เว้นแต่พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์เท่านั้น

แม้พระพุทธเจ้าจะปราศอนสักรเท่าใดว่า

..ความตายเป็นเรื่องธรรมดา

..ใครเกิดมาก็ตายหมดโลก

..ทุกคนต่างบ่ายหน้าไปสู่ความตาย

..เมื่อตายทรัพย์สินสักรนิดก็เอาติดตามไปไม่ได้

..ผู้ที่เสรำโศกถึงคนตาย ก็เหมือนเด็กน้อยร้องไห้ขอ

พระจันทร์ในอากาศ

พระพุทธองค์ยังสอนย้ำให้ชัดเจนขึ้นว่า

..จะตายก็ไปคนเดียว จะเกิดก็มาคนเดียว จะอยู่ก็ทุกข์
คนเดียว

ความสัมพันธ์ของคนและสัตว์บนโลกใบนี้ ก็แค่เพียงได้
เกิดมาพบปะเกี่ยวข้องกันชั่วครู่ชั่วคราวเท่านั้นเอง

..ผู้ที่โศกสลดสลดใจจากความเศร้าเพราะการตายไม่ได้
เขาย่อมประสบความสำเร็จทุกขันธ์หน้กยิ่งขึ้นอีก

ที่กล่าวถึงเรื่องความตายอันสาธยายมาแล้ว พระพุทธเจ้า
สอนเรา ฟังดูเหมือนง่ายแต่ทำใจตามนั้นยาก แต่ท่านผู้ทำใจ
ได้อย่างนั้นก็มี..แต่มีน้อยนัก..

ท่านพ่อลี ท่านเคยกลัวต่อความตาย.. แต่ต่อมาท่านเอา
ชนะได้จึงไม่กลัว มีเรื่องของท่านที่จะเล่าให้ฟัง..

สมัยที่ท่านอยู่วัดสระเปทุม กรุงเทพฯ รามปี ๒๔๗๑-๒๔๗๓
...เมื่อย่างเข้าฤดูแล้ง ด้วยอุปนิสัยที่ท่านชอบท่องเที่ยวอยู่
ป่าจึงได้กราบลาพระอุปัชฌาย์เพื่อออกธุดงค์ไปยังจังหวัดอยุธยา
สระบุรี ลพบุรี อำเภอบางบาล ภูเขาภูคา ล่วงเข้าเขตจังหวัด
นครสวรรค์ ผ่านอำเภอบางบาล และบึงบรเพ็ด

...ท่านพักอยู่ในเสนาสนะป่าห่างจากหมู่บ้าน ๒๐ เส้น วันนั้น
ช้างป่ากับช้างบ้านตัวตกมันต่อสู้กันอย่างดุเดือดเลือดพล่าน
ยาวนานถึง ๓ วัน ๓ คืน ช้างป่าสู้ไม่ได้ถึงแก่ความตาย ช้างบ้าน
ตัวตกมันก็ยิ่งเพิ่มความดุร้ายทวี พลุกพล่านอาละวาดหนักขึ้น
ได้วิ่งซบไล่ช้างป่าที่มแสวงผู้คนซึ่งอยู่ในบริเวณป่าที่ท่านพักอยู่
ท่านขุนจบฯ เจ้าของช้างตกมันกับชาวบ้านซึ่งอยู่ในบริเวณนั้น
ได้ตะโกนขอนิมนต์ให้ท่านหลบหลีกหนีเข้าไปในหมู่บ้าน ท่านก็

ไม่ยอมไป เพราะเชื่อในอำนาจแห่งเมตตาทาธรรม

..ข้างตมันตัวดูร้ายนั้นได้วิ่งซุงวงยื่นงายาวอันขาวปลอดมุ้ง
ตรงมายังที่ท่านพัก ยืนหูชั้นตีหูพีบ ๆ ๆ ร้องแปร้น ๆ ท่านเกิด
ความกลัวกระโดดวิ่งออกจากที่พักจะไปปีนต้นไม้ใหญ่ใกล้ ๆ
ขณะกำลังเอามือเหนี่ยวปีนปลายต้นไม้ ก็ได้ยินเสียงคล้ายเสียงคน
มากระซิบที่ข้างหูว่า...

“คนไม่จริง กลัวตาย คนกลัวตาย จะต้องตายอีก”

เมื่อท่านได้ยินเสียงกระซิบเตือน จึงได้สติรีบเดินกลับไป
ยังที่พัก ประจันหน้ากับข้างซึ่งยืนจังก้าแผดเสียงร้องแปร้น ๆ ๆ
ลั่นอยู่ใกล้ ๆ

ท่านก้มตัวลงซ้า ๆ นั่งสมาธิภาวนา แล้วค่อย ๆ ลืมตาเพ่ง...
แผ่เมตตาให้แก่ข้าง

ข้างจ้องมองท่าน ...ท่านก็จ้องมองข้าง !

**สายตาแห่งความโกรธกับพลังแห่งความเมตตากรุณาอัน
บ่มบำเพ็ญมาช้านานชานปะทะกันอย่างจัง ช้างใหญ่หยุดชะงัก
เหมือนรถวิ่งชนภูเขาคิน**

..เสียงชาวบ้านกรี๊ดร้องดังลั่นวี๊ด ๆ ออกันขวัญหนี เสียง
แข็งแซ่ แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยท่านได้ มีเพียงเสียงตะโกน
ร้องอยู่ไกล ๆ

“ออกมา ออกมา ท่านรีบออกมา ไม่ออกมาແ່ແ່”

บ้างก็ว่า “น่าสงสารนะ..พระหนุ่มนี้ ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย
เหลือท่าน”

“ชีวิตยังมีค่ารีบออกมาอย่าเอาไปเสี่ยงเลย”

..ท่านหนึ่งแผ่เมตตาจิตใจ ไม่สนใจในคำวิงวอนขอร้องของใคร ๆ
..ไม่นานนัก ช้างตัวนั้น ตีหูฟឹบ ๆ ๆ โบกขึ้นลงเสียงฟุ่บฟั่บ ๆ
สลัดกับเสียงร้องแปร๋น ๆ

..ใจของช้างที่เราร้อนกระวนกระวายเพราะโมหะสงบเย็นลง
เหมือนไฟน้อยกระทบสายน้ำเขียวที่เยือกเย็น พลันวูบดับลง มัน
ค่อย ๆ หมอบลง แสดงกิริยาแห่งการกราบ เหมือนตุ๊กตาช้าง
ตัวน้อย ๆ ที่เด็กเล่น แสดงอาการสารภาพผิด ความมีนเมาและ
ตกมันหายไปหมดสิ้นในพริบตา !

จากนั้นมันก็ลุกหันหลังกลับ เดินเข้าไป

**นี่แล..สังฆานุภาพ ของพระอรียสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ท่านขุนจบบฯ** เจ้าของช้างและประชาชนเห็นเป็นอัศจรรย์
พากันสักการบูชาท่านอย่างมากมาย แล้วพากันอ้อนวอน

ขอของดีจากท่าน ท่านตอบว่า ..

“..ญาติโยมทั้งหลาย..อาตมาขอบอกตามตรง ตั้งแต่เกิดมา อาตมายังไม่เคยมีพระเขวณคอสักองค์เดียว แล้วจะมีของดีอะไร มาแจกพวกญาติโยม อาตมามีแต่ความดีแจกจ่าย จะเอามั้ย จะฟังมั้ย?”

“เอา ๆ ๆ” เสียงประสานของชาวบ้านตอบรับ

ท่านจึงกล่าวสอนสั้น ๆ เพื่อเป็นการสั่งลาและตอบแทน บุญคุณข้าวน้ำที่เขาใส่บาตรให้ฉันว่า

“ญาติโยมทั้งหลาย..ถ้าเราเป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในความดี ใครจะทำได้ทำชั่วหรือประทุษร้ายให้แก่เรา เราก็แผ่เมตตาให้เขาร่มเย็นเป็นสุข มีจิตเป็นธรรม ตั้งจิตเป็นกลาง ทั้งเขาทั้งเราก็จะปลอดภัย

“ธรรม” นั้น เปรียบเหมือนน้ำฝนในอากาศ

เมื่อตกลงมาย่อมชะล้างความสกปรกในพื้นที่แผ่นดินให้สะอาด ยิ่งสรรพลิ่งทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตให้สดชื่น

ทั้งยังเป็นน้ำอุปโภคบริโภคแก่คนและสัตว์ แก่ความหิว

กระหาย

เป็นเครื่องทำความเย็นให้โลกได้บรรเทาความร้อน ฯลฯ

เหตุฉะนั้นคุณของธรรมะจึงยังคนให้สะอาดร่มเย็นเป็นสุข คือดับเพลิงกิเลสไม่ให้ลุกลาม เมื่อใครเขาจะทำให้เรารัก เกลียด โกรธ โลภ หลง เราก็ไม่เป็นไปตามเขา เราก็ย่อมมีอิสรภาพ ปลอดภัย จากอันตรายและจากกิเลสทั้งมวล อันนี้เป็นของสำคัญ”

ขอให้ญาติโยมทั้งหลายทราบไว้อย่างถึงใจว่า

“...สิ่งทั้งหลายที่มาในลักษณะของศัตรูนั้น ย่อมทำร้าย

คนไม่ถนัด เราอาจหาวิธีหลบหลีกหรือต่อสู้ได้

เหมือนช้างวิ่งเข้ามาซึ่งหน้าหวังทำร้ายทำหั่นเอาตมา อตมา
ยังใช้สติปัญญาภาวนาตั้งสติสมาธิสู้ได้ทันการณ

..แต่ถ้าเหตุการณ์แบบเดียวกันนี้มันมาในลักษณะเพื่อน
สนิทมิตรสหาย เป็นของนายอินดี่น่าปรารถนา มันมีโอกาสทำร้าย
เราได้ง่ายและรุนแรง โดยที่เรายังมีทันได้ระวังตั้งตัว

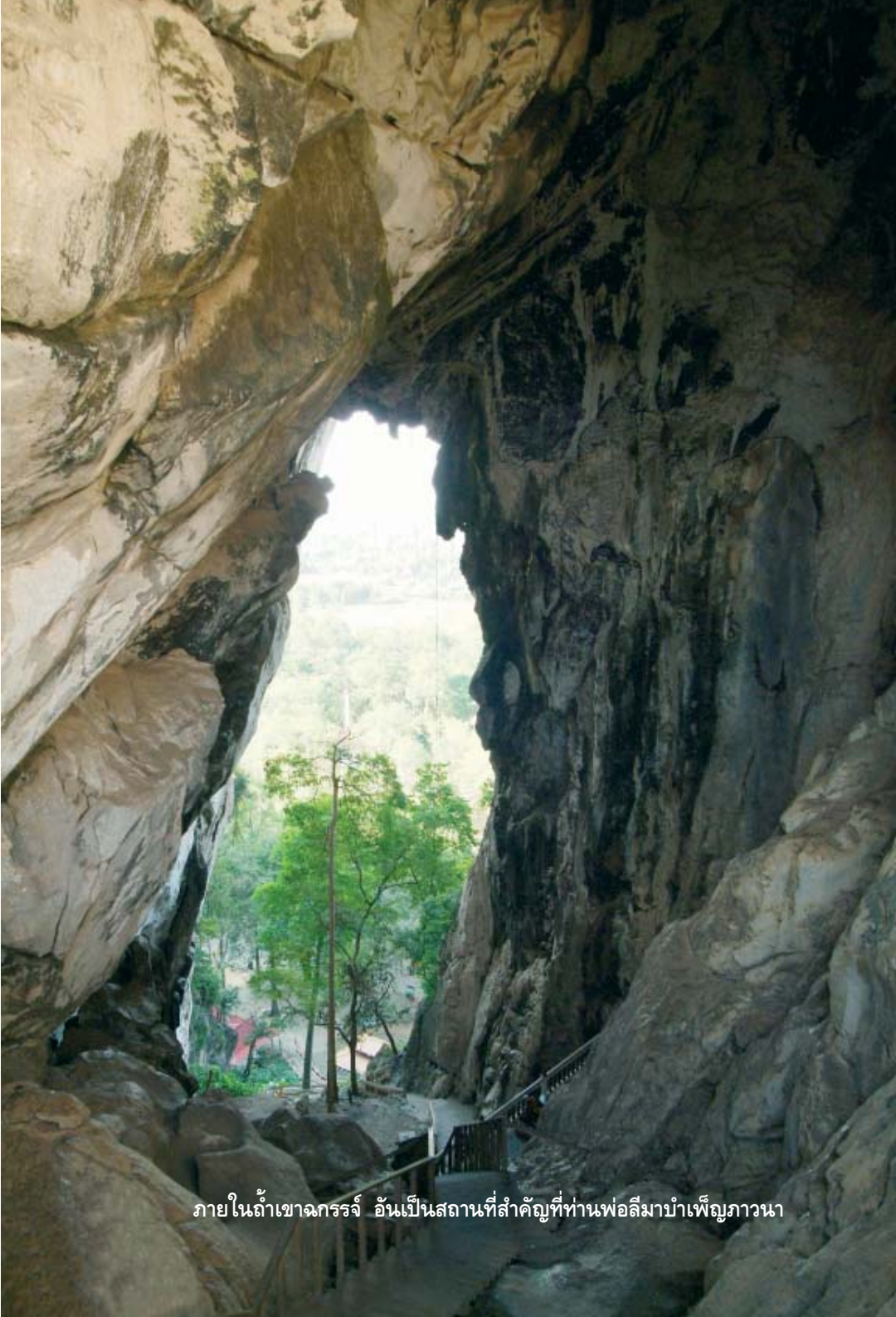
เหมือนช้างตกมันตัวนี้ ถ้ามันมาดี ๆ แกล้งมาคลอเคลีย
ว่านอนสอนง่าย เวลาเราเพลอมันกระที่บเราตายเลย

นี่เราจะป้องกันมันได้อย่างไร

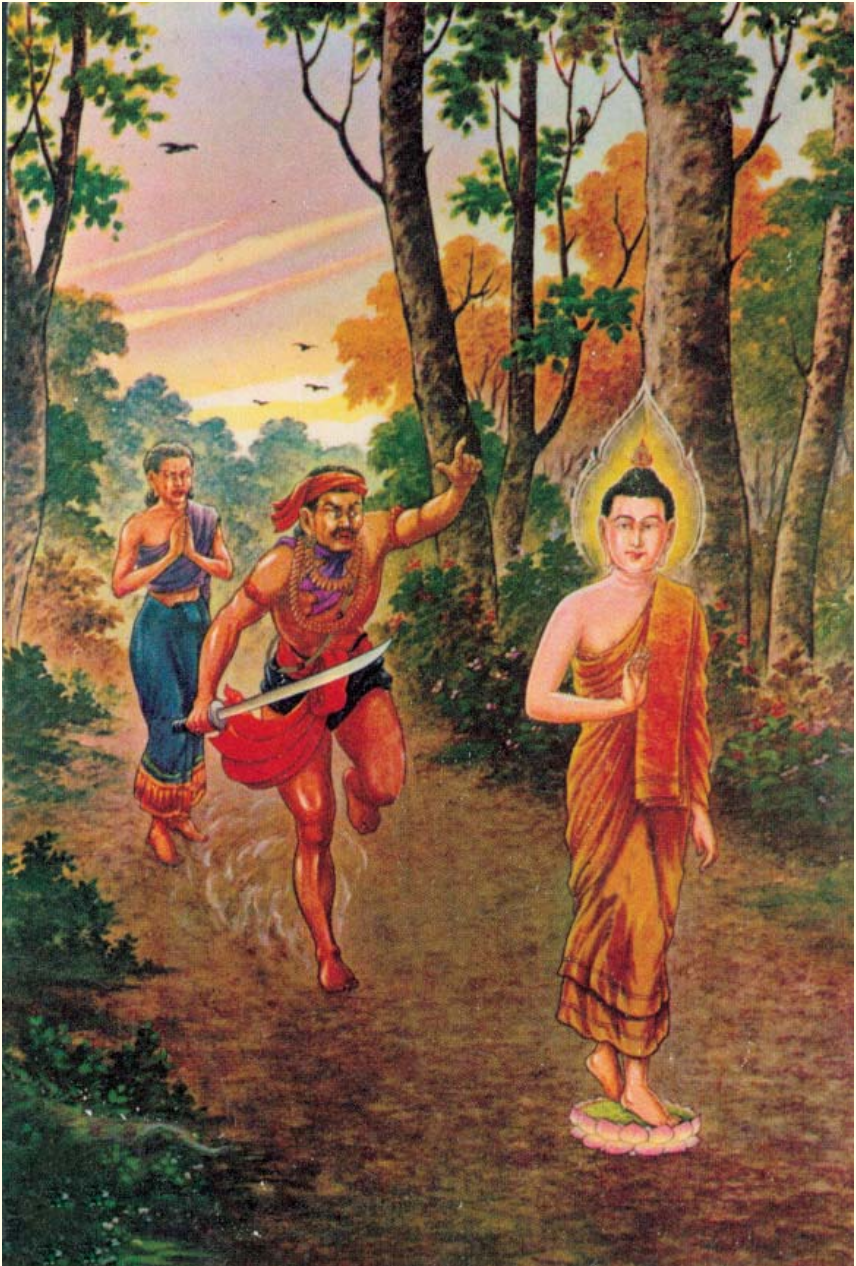
ธรรมะที่กล่าวสอนพวกโยมนี้เองเป็นสิ่งที่สร้างปาฏิหาริย์
ให้อาตมารอดพ้นจากช้างตกมันตัวดุร้ายมาได้แบบหวุดหวิด
เฉียดตาย..มิใช่อย่างอื่น..มิใช่เครื่องรางของขลัง ...แต่เป็นหลัก
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า..ให้พากันจำเอา”

เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนี้ จากปากต่อปากชื่อเสียงของท่านก็
โด่งดังแบบยังไม่ทันตั้งตัว... ยังไม่ทันข้ามคืน ความไม่สงบก็
เกิดขึ้น ท่านจึงหนีกลับจังหวัดพระนคร

นี่เล่าท่านทั้งหลาย.. ท่านผู้ไม่กลัวตายยอมไม่ตาย ส่วนผู้
ที่วิ่งหนีความตายทุกวี่วัน ได้ตายจากความดีไปแล้ว และตายแบบ
ไม่มีวันฟื้นจากหลุมนรกได้ง่าย ความตายเป็นสิ่งที่พึงพิจารณา
และน่าปรารถนา เพราะเป็นดอกไม้ของพระอริยเจ้าประทานมา
เพื่อมิให้มวลมนุษย์หลงใหลมัวเมาในชีวิตและทรัพย์สินจนงอหัว
ไม่ขึ้น ๆ

ภายในถ้ำเขาฉกรรจ์ อันเป็นสถานที่สำคัญที่ท่านพ่อลีมาบำเพ็ญภาวนา

ธรรมเนียมเรื่ององคูลิมาล ในภาพองคูลิมาลวิ่งไล่ตามพระพุทธเจ้า
ตอนมาโปรดเพื่อไม่ให้ฆ่าแม่ตัวเอง

โศดเสื่อร้าย

ธรรมชาติเป็นที่พึ่งของคนดีและเป็นที่พึ่งของ
คนชั่วที่กำลังกลับตัวกลับใจเป็นคนดี

คนที่ไม่เชื่อว่าทำชั่วได้ชั่วเพราะเขายังไม่
ประสบกับผลกระทบอันโหดร้ายที่ตนเองทำให้
คนที่เป็นนักเลงโต เป็นเสื่อร้าย เป็นโจร
เป็นคนพาล คนเหล่านี้มีจิตใจเหี้ยมโหด
ไม่ยอมก้มหัวให้ใครง่าย ๆ แต่ถ้าเขาเจอสิ่ง
ที่เหนือกว่าเขา เขาก็ยอมนับถือบูชาได้

อย่างเช่นโจรองคฺลีมาล ยอมก้มหัวให้พระพุทธเจ้า และต่อมา
ได้กลายเป็นพระอรหันต์

..จากชีวิตที่ต่ำสุด..ก้าวขึ้นสู่ความสูงสุดได้ เพราะอาศัยหลัก
พระธรรมคำสอนเป็นประทีปส่องทางดำเนินชีวิต

คำพูดที่ว่า

“พระราชาเป็นพลังของคนอ่อนแอ
การร้องไห้เป็นพลังของเด็กตัวเล็ก ๆ
การนั่งเงียบคิดไม่ออกเป็นพลังของคนโง่

การพูดเท็จเป็นพลังของพวกเขา
โจรลักขโมยได้แต่ทรัพย์ภายนอก
แต่ทรัพย์ภายในคือ ศิลปวิทยา สติ สมาธิ ปัญญา เป็นต้น
โจรลักเอาไปไม่ได้

พระพุทธเจ้าท่านเทียบคนพาลว่า

**..ไม่เป็นผู้พยายามจะลดละความชั่วนั้น เหมือนสัตว์ป่ามี
เสือโคร่งเป็นต้น เมื่อมันวิ่งเลยไปแล้ว มีหรือที่มันจะพยายาม
หันกลับมาลบลรอยที่เหยียบย่ำ**

ถึงจะเป็นโจรหรือคนพาลที่ว่าร้าย ๆ พระพุทธเจ้าท่านก็
ปราบปรามให้คนเหล่านั้นสยบมานักต่อนัก ท่านสามารถสอนคน
ที่คนอื่นสอนได้ยาก ไม่เพียงแต่สมัยพุทธกาลเท่านั้น

ในปัจจุบันอันใกล้นี้ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ก็เป็นพุทธสาวก
อีกรูปหนึ่ง ที่สามารถทำเช่นนั้นได้ ดังมีเรื่องเล่าดังนี้

“ประมาณปี ๒๔๙๓ ท่านท่องเที่ยวจรดงค์ไปทางภาคใต้
ท่านพักอิริยาบถภาวนาเป็นที่สบายกายและจิตอยู่ที่บนเนินเขาสูง
แห่งหนึ่ง ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ที่นั่นมีโจรสำคัญเที่ยวปล้นฆ่ามนุษย์ โจรผู้นี้มีฝ่ามือชุ่ม
ด้วยโลหิต เป็นคนใจร้าย เขี้ยมโหดไม่ปราณีใคร เข้ารุกราน
หมู่บ้านใด หมู่บ้านนั้นก็พังร้าง!

ผู้คนพากันอพยพหลบหนีบ้าง ถูกฆ่าตายบ้าง ชาวบ้าน
พากันหวาดสะดุ้ง พ่อคำที่ใช้ทางนั้นสัญจรไปมา ก็เว้นทางนั้น
เสีย โดยขั้บรถไปทางอื่น

ท่านพ่อลีท่านเข้าไปพักอยู่ที่ถ้ำโจรนั้น แม้มีเสียงทัตทาน

จากผู้หวังดีอย่างไร ท่านก็ไม่สนใจ ดำเนินไปอย่างสงบตาม
สมณวิสัยปกติ จะโจรผู้ร้าย ไพรหรือผู้ดี ท่านก็ไม่กลัวทั้งนั้น
พระพุทธรเจ้าไม่สอนให้กลัวหรือกลัวในสิ่งเหล่านี้ อันไหนไม่ผิด
หลักพระธรรมวินัยก็ดำเนินไปตามนั้น ถ้าแม้แต่คิดเรื่องคนดี
คนร้ายให้เป็นกังวลคงไม่ต้องไปไหน เพราะคนร้ายในคราวคนดี
มีมากกว่า และร้ายกว่า

“..แต่การจะก้าวเข้าไปในถิ่นอันตรายต้องรู้จักประมาณตัว..
อันนี้สำคัญ

..อย่างน้อยต้องมีฤทธิ์ทางใจ เป็นที่อบอุ่นใจในความ
ปลอดภัย” ท่านพ่อลีท่านย่า

ท่านพักที่เสนาสนะหลังน้อยบนเขาสูง..คืนวันนั้นได้มีชาย ๒
คน ชื่อ “พวง” และ “ผาด” เป็นพี่น้องกัน เขาเข้ามาสังเกตุการณ์
และสนทนา

ในคืนอันมืดมิดนั้น มีเพียงแสงเทียนสาดส่อง
ท่านผู้ทรงศีล และบุรุษสองคนผู้ไร้ศีล กำลังสนทนา ได้
วาทะกันอย่างขะมักเขม้น

ท่านสามารถหายใจและรู้ทุกสิ่งที่เขาทั้ง ๒ คิดจะทำ
เพียงเขานึกขึ้นเท่านั้น

ท่านก็ตอบออกมาได้ทุกเรื่อง

เขาเกิดความอัศจรรย์ใจ เชื้อเลื่อมใสขอกราบฝากตัวเป็นศิษย์
และได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตอันโหดร้ายให้ท่านฟัง
เขาเล่าพร้อมทั้งน้ำตา น้ำตาแห่งโจรใจที่แข็งกระด้างถูกหักลงด้วย
ธรรมดั่งหินหัก หักความชั่วเหลือแต่ความดี เขาเล่าว่า

“ผมเคยเป็นเสื่อร้ายฆ่าคนตายมาหลายศพ ครั้งสุดท้าย
ได้ใช้มีดดาบฟันคอยายแก่คนหนึ่งขาดตายคาที่ เพราะมีคนหลอก
ให้เข้าใจผิดว่า ยายแก่มีเงินซ่อนอยู่ใต้หมอน ๔,๐๐๐ ที่จริงแ
จนมีเงินเพียง ๔๐ บาทเท่านั้น

“แกมีเท่านั้นจริง ๆ” เสียงสั้นเครือของโจรร้ายกล่าวทั้งน้ำตา

“ตั้งแต่นั้นมาผมก็คิดเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก
แต่ก็เลิกไม่ได้เพราะได้ขึ้นขี่หลังเสือแล้วลงไม่ได้ถ้าลงก็มีแต่ตาย
เท่านั้น

ผมยังกลัวตายด้วยลูกปืนอยู่ ขอให้หลวงพ่อช่วยหาเครื่อง
ป้องกันให้ด้วย” เขากล่าวแล้วก็กราบลงตรงหน้าท่านพ่อสิ

“ผมไม่เห็นที่ฟังอื่นที่จะฟังได้ท่านเป็นผู้วิเศษผมคิดอะไรมา
ท่านรู้หมด ผมเชื่อแล้วว่านรกสวรรค์มีจริง บาปบุญมีจริง ขอท่าน
เมตตาช่วยผมด้วยเถอะ”

เขากล่าววิงวอนแล้วเล่าเหมือนเด็กน้อยที่กลัวต่อความ
ตายพยายามหาที่ซุกซ่อนตัวเข้าไปในอกแห่งมารดาบิดา

“ถ้าโยมเว้นได้จริงละก็ อาตมาจะให้ของดี แต่โยมต้อง
ปฏิบัติญาณสาบานว่า จะเลิกแน่นนอน” เขาทั้งสองกราบและสาบานตน
เป็นพุทธมามกะตลอดชีวิต

ท่านจึงเขียนคาถาให้ไว้ภาวนาประจำตัว แล้วกล่าวสอนด้วย
ความเมตตาว่า

**“...ผู้เบียดเบียนผู้อื่น คือผู้เบียดเบียนตนเอง ผู้สงเคราะห์
ผู้อื่น คือผู้สงเคราะห์ตนเอง**

**..ความเมตตากรุณาที่มีมนุษย์มีต่อกันมีเดชานุภาพยิ่งกว่า
สิ่งใด ๆ**

**..ผู้ที่ฆ่า ผู้ชนะ ผู้ด่า ผู้ประทุษร้ายเขา ย่อมได้ ผู้ฆ่า ผู้
ชนะ ผู้ด่า และผู้ประทุษร้ายตอบ**

**..โยมทั้งสอง..ต่อไปนี้จึงอย่าทำการใด ๆ อย่าคิดสั้น และ
อย่าสร้างความพินาศย่อยยับแก่ตนและคนอื่น เพราะนั่นคือการ
ปลุกศัตรูเหมือนเงากรรมอันชั่วร้ายติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ”**

เขาทั้งสองนั่งฟังหนึ่ง..มีน้ำตาไหลพรากจากขอบตาอาบแก้ม
ซึ่งตอบบางหยาบกร้านเพราะตรากตรำ เขาซาบซึ้งในสายธาร
แห่งความกรุณาที่ท่านมีต่อตน

“..ตั้งแต่เกิดมาก็มีเพียงครั้งนี้ที่ได้ฟังสิ่งที่ดี” เขาพูดพร้อม
ร้องไห้ฟูมฟาย อย่างน่าสงสาร..แล้วเขาก็กราบลาท่านกลับไป

พอวันรุ่งขึ้นนายพ่วงก็ได้กลับมาหาอีก ทำที่ตื่นตกใจพูดว่า

“เวลานี้ นายผาด น้องชายของผมที่มาเมื่อวานนี้ กับพรรค

พวกอีก ๔ คนกำลังยิงต่อสู้กับตำรวจอย่างดุเดือด บางคนได้ถูก
ตำรวจจับตัวได้ แต่น้องชายผมยังไม่ถูกจับ ผมกลัวว่าเรื่องนี้
จะบานปลายเกี่ยวพันมาถึงตัวผมด้วย หลวงพ่อจะให้ผมทำ
อย่างไรดี”

“โยมรีบกลับไปแจ้งความที่สถานีตำรวจโดยด่วน แล้วให้
นำกำลังเจ้าหน้าที่ออกติดตามนายผาด ส่วนเราจะช่วยทางใน
(สมาธิ)” พูดแล้วท่านก็ตั้งจิตแผ่เมตตาภาวนา

เป็นที่น่าอัศจรรย์! โจรทุกคนปลอดภัยจากกระสุนปืน
ของเจ้าหน้าที่ที่ระดมยิงยังกับท่าฝน พวกเขายอมเข้ามาบอตัวกับ
เจ้าหน้าที่ตามที่ท่านสั่ง

ในที่สุดเมื่อคดีถึงศาล ศาลตัดสินให้จำคุก แต่เพราะสารภาพ
ศาลจึงลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ได้ประกันตัวออกมา ผู้คนทั้งหลายที่
ได้ทราบข่าวเหตุการณ์ครั้งนั้น ได้พากันมาสักการบูชาท่านพ่อลี
เป็นอันมาก โจรทุกคนกลับใจและปลอดภัยมีชีวิตอยู่เย็นเป็นสุข
ตลอดมา (เสียดายถ้าท่านพ่อลียังอยู่คงไปช่วยปราบโจรได้ได้)

**นี่แหละ..สังฆานุภาพของท่านพ่อลี พระอริยสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ**

ท่านทั้งหลาย...คงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า พระพุทธศาสนานั้น
เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกได้มากเพียงไร ยิ่งความร่มเย็นมาสู่คน
ชาติบ้านเมือง แม้กระทั่งพวกโจรที่ชั่วร้ายๆ ก็กลายมาเป็นคนดี
นี่คือเสี้ยวแห่งส่วนในเรื่องทั้งหลายเท่านั้น ทราบว่าท่านพ่อลีได้
ปราบโจรด้วยคุณธรรมหลายอีกหลายครั้ง

เช่นที่เขาฉกรรจ์ จังหวัดปราจีนบุรี เขาสี่เสียด้า กลางดง

ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ด้วยความเก่งกล้าและพลังจิตสูง
สามารถสยบผู้ร้ายให้หมอบกราบได้เป็นที่น่าอัศจรรย์

ทำให้บุคคลสำคัญ ๆ ในบ้านเมืองที่เก่งเรื่องวิชาอาคมมา
ยอมตนถวายตัวเป็นศิษย์ท่านเป็นจำนวนมากเช่น **ขุนประเสริฐ
สุมาตรา พระยาฤทธิ์อาคเนย์** เป็นต้น

**ในเรื่องนี้ขอกล่าวถึงเรื่องท่านไปปราบโจรที่เขาสี่เสียด้า
จังหวัดนครราชสีมาเป็นตัวอย่าง**

....จากป่าที่ร้อนเป็นไฟ เป็นที่ส่องสมกำลังของผู้ก่อการร้าย
ท่านพ่อลีได้เข้าไปอาศัยอยู่บนถ้ำเล็ก ๆ บนหน้าผาผากเพียรภาวนา

เหล่าคนร้ายคิดว่าท่านเป็นสายทางราชการปลอมตัวมาใน
คราบพระ จึงพยายามหาทางฆ่าท่านด้วยวิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็
นยิงด้วยปืน วางยาพิษ สิ่งที่เขาพยายามทำขึ้นก็ไม่สามารถทำ
อันตรายให้แก่ชีวิตท่านได้ พวกโจรผู้ร้ายเหล่านั้นจึงศรัทธาท่าน
เป็นยิ่งนัก และยอมกลับตัวกลับใจวางอาวุธ.. จากมือที่เปื้อนเลือด
ได้กลายเป็นมือที่นบไหว้พระรัตนตรัย จากป่าอันแสนจะน่ากลัว
ไม่มีผู้คนกล้าสัญจรไปมา..ได้กลายเป็นวัดวาอารามที่ร่มเย็นเป็นสุข
คือวัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม ทรายเท่าทุกวันนี้..

..ถ้าเรานั่งรถผ่านอำเภอปากช่อง ตำบลกลางดง จังหวัด
นครราชสีมา จะเห็น**หลวงพ่อชาวพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่สุดในโลก**
มีป่าเขียวขจีเป็นฉากหลัง นั่นแหละผลงานของท่านพ่อลี ท่านสั่ง
ให้นายทหารคนหนึ่งชื่อพงษ์ ปุณณกันต์ ในคราวที่ดำรงยศ
นายร้อยว่า **“สถานที่แห่งนี้เป็นมงคล ต่อไปเธอได้เป็นใหญ่ให้
เธอมาสร้างพระใหญ่หน้าดักกว้าง ๒๗ เมตร สูง ๔๕ เมตร”**

ต่อจากนั้นมานายทหารยศเล็ก ๆ ได้กลายเป็นพลเอกและเป็นรัฐมนตรีในหลายกระทรวง เป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงในวงค์สังคมสืบมาจนถึงปัจจุบัน

ในเรื่องนี้พลเอกพงษ์ได้เปิดใจเล่าให้พระอาจารย์บุญกัญ อนุวฑฒโน ฟังว่า “ตอนที่ท่านพ่อลืพูดไม่ได้เชื่อเลยว่า จะสามารถมาสร้างพระใหญ่ที่สุดในโลก และสร้างวัดเทพพิทักษ์ปุณณารามได้ ท่านพ่อลืท่านรู้ด้วยญาณจริง เรื่องอื่นยังมีอีกเราคิดอะไรไปจากบ้าน เมื่อไปถึงท่านเรายังไม่ทันถามท่านตอบให้เสร็จ

..ผมเป็นคนเชื่อยาก เลื่อมใสพระยาก แต่สำหรับท่านพ่อลื ผมยอม..ยอมหมอบแบบที่ไม่มีข้อโต้แย้ง

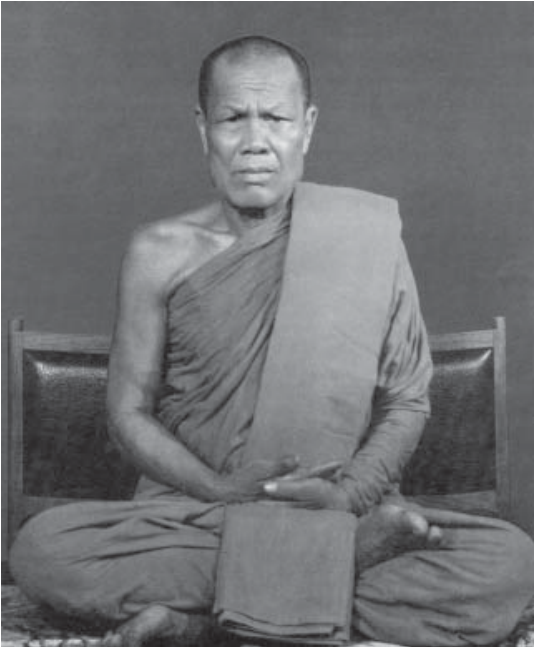
สารุ...ผู้รู้แจ้งเห็นจริงยังมีอยู่ในโลกปัจจุบัน” ๗

พระพุทธรูปสลักสีมามงคล (หลวงพ่อบุชา) วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม จังหวัดนครราชสีมา
ประดิษฐาน ณ “เทือกเขาสี่เสียดอ้า” ที่ท่านพ่อลีเคยมาจุดธูปปฏิบัติธรรม

พระพุทธปรินิพพาน กุสินารา ประเทศอินเดีย

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก

หลวงพ่อพุทธ จาญโย

รู้วันตาย..ทำไมต้องตาย

คนทั้งหลายที่เกิดขึ้นมาในโลก ส่วนมากล้วนตายไปกับความมืดบอด ตอนยังมีชีวิตก็หลงมัวเมาสนุกสนานเพลิดเพลินในการอยู่การกิน หัวเราะร้องให้กันไป ตามแต่ใจจะประสบสุขทุกข์ รักและชัง ปล่อยตัวปล่อยใจให้ชีวิตเดินไปตามยถากรรม โดยไม่สนใจที่จะคิดสร้างกรรมดีขึ้นด้วยจิตใจและเรี่ยวแรงตามกำลังสติปัญญาที่มี ปล่อยให้วันคืนล่วงไปเหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง ที่เขาเลี้ยงอย่างอ้วนพีแล้วก็นำไปสู่โรงฆ่า ...ช่างน่าเวทนาเสียจริงๆ !

แล้วก็สรุปเอาเองว่า “เป็นเพราะโชคชะตา เป็นเพราะพรหมลิขิต”

ที่จริงเป็นเพราะการกระทำของตนเอง !

โคที่ถูกเขานำไปสุโรงฆ่าไม่ใช่เป็นเพราะความที่เกิดมาเป็นโค แต่เป็นเพราะจิตดวงนี้ไม่ได้สร้างคุณงามดีไว้ในชาติปางก่อน เมื่อความดีน้อยจึงมาเกิดเป็นโค เป็นหมู หรือเป็นสัตว์อื่นๆ ในภพภูมิอื่นๆ ที่ตกต่ำ ถ้าความดีมากก็เกิดเป็นมนุษย์ เทวดา

พรหม ความดีมากที่สุดได้ถึงวิมุตติพระนิพพานเป็นพระอรหันต์
ในชาติปัจจุบัน

ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายจึงเวียนว่ายในห้วงน้ำคือการเที่ยว
เกิดเที่ยวตายไม่มีที่สิ้นสุด

..เหมือนดวงอาทิตย์ ใครจะอ้อนวอนขอร้องให้คงอยู่กับที่
ย่อมเป็นไปไม่ได้

..เหมือนคนคร่ำครวญร้องให้อ้อนวอนพระอาทิตย์ว่าอย่า
อัสดงเลย ..ผู้ร่ำให้จักต้องมีน้ำตาเจิ่งนองเป็นสายเลือดและตาย
ไปเปล่า ๆ

..ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน.. ไม่มีใครหยุดยั้ง
การตายได้

พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกเท่านั้นที่สามารถหยุด
การเกิดตายได้

ความตายสำหรับท่านเป็นทางแห่งแสงสว่าง เพราะท่านตาย
อย่างสมประสงค์ ไปสู่แดนอันเกษมคือพระนิพพาน

นอกจากนี้ท่านยังสามารถรู้วันเกิดตาย เรื่องในอดีตชาติ
ของท่านเองและคนอื่น

ความตายกับท่านเหล่านี้จึงไม่ใช่เรื่องยุ่งยากและซับซ้อนเลย
แต่สำหรับปุถุชนคนหนาปัญญาหยาบแล้ว ชีวิตหลังความ
ตายเป็นชีวิตที่ลึกลับ ยากที่ใคร ๆ จะสามารถไขปริศนาในมุมมืดนี้ได้

พอพูดถึงความตายต้องบอกให้หยุด! หยุด! อย่าได้พูด
ไปไม่อยากฟัง ฟังแล้วมันไม่สบายใจ ไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย

พระพุทธเจ้าตั้งแต่วันที่พระองค์ตรัสรู้มา ก็ทรงทราบแล้ว

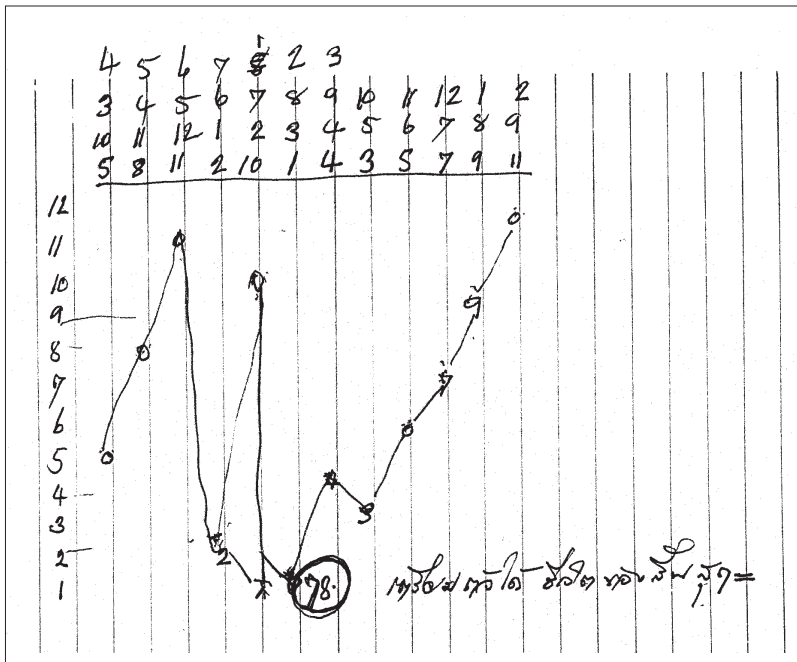
ว่าจะปรีนิพพานในวันไหน แต่พระองค์เลือกที่จะบอกก่อนตาย ๓ เดือนแก่พระอานนทที่ว่า **“อานนทอีก ๓ เดือนเราตถาคตจักปรีนิพพาน”**

แม้พระอรหันต์รูปอื่น ๆ ท่านก็สามารถรู้วันตายล่วงหน้าได้เช่นกัน

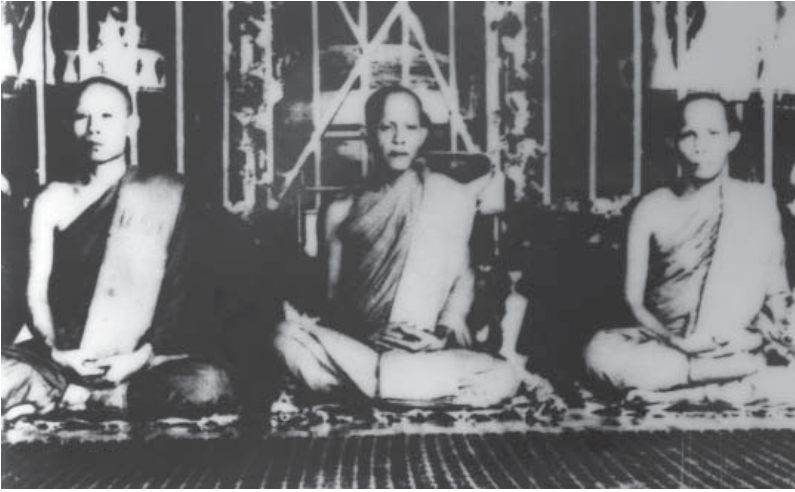
สมัยปัจจุบัน ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ก็ได้บอกล่วงหน้าแก่หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโนว่า **“อายุ ๘๐ ปี จะนิพพาน”**

หลวงพ่อพุทธ จาณโณ เขียนใส่สมุดบันทึกว่า **“๗๘ ปี อายุจะต้องสิ้นสุด”**

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก บอกวันตายล่วงหน้าได้ถึง ๒ ปี

ลายมือหลวงพ่อพุทธ ลูกศิษย์ค้นพบในลิ้นชักหลังจากท่านมรณภาพแล้ว

ท่านพ่อลี ธมฺมธโร หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ท่านเจ้าคุณแดง

แม้ท่านพระอาจารย์บุญมา จิตเปโม พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ พระอาจารย์วัน อุตตโม พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร ก่อนจะรับนิมนต์แล้วประสพอุบัติเหตุเครื่องบินตกมรณภาพที่ทุ่งรังสิต จังหวัดปทุมธานี ก็ได้บอกเป็นนัยแก่สานุศิษย์ว่า **“การเดินทางไปคราวนี้จะไม่ได้กลับมา”**

สำหรับท่านพ่อลี ธมฺมธโร มีบทสนทนาเป็นเรื่องราว การบอกวันเวลาตายล่วงหน้าเป็นอย่างดี ผู้เขียนขอนำมาเล่าย่อ ๆ พอให้เข้าใจเลา ๆ

....กลางคืนวันหนึ่ง หลังงานฉลองกิ่งพุทธกาลจบลง... ณ กุฎีปุณณสถาน ที่วัดอโศการาม ท่านพ่อลียังร่างกายแข็งแรง กระปรี้กระเปร่า ท่านได้ปรารภกับ**พระอาจารย์แดง ธมฺมรกุขิต** ซึ่งเป็น**พระลูกศิษย์** เรื่องอายุขัยคือการสิ้นสุดแห่งชีวิตว่า

“ท่านแดง...อายุ ๕๕ ปี ผมต้องตาย ชีวิตถึงคราวสิ้นสุด

ให้ท่านอยู่ช่วยดูแลหมู่คณะที่วัดอโศกฯ เมื่อผมตายไปแล้ว ขอให้ท่านเป็นที่พึ่งพาอาศัยของหมู่เพื่อน”

การกล่าวในครั้งนั้น ท่านกล่าวก่อนมรณภาพเป็นเวลาหลายปี

จนกระทั่งมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ท่านพ่อลีได้ไปนอนป่วยอยู่โรงพยาบาลพระปิ่นเกล้า ธนบุรี ท่านเรียกพระอาจารย์แดงมาหา แล้วกล่าวย่ำว่า

“เราอายุ ๕๕ จะลาตายแล้ว”

“ตายยังไงครับ...ท่านพ่อ”

“ก็ตายขาดลมหายใจ นะสิถ้ามาได้ ก็เราเคยบอกเธอแล้ว มิใช่หรือ”

“ผมลืมไปแล้ว แต่เมื่อท่านพ่อทักขึ้นผมก็จำได้ ทำไมท่านพ่อจะต้องตายด้วย ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

“เราได้รับนิมต์เขาแล้ว..เสียตายที่จะอยู่ต่อไปอีกไม่ได้นาน เกิดมาได้มีโอกาช่วยพระศาสนาน้อยเหลือเกิน คิดแล้วก็ยัง ไม่อยากตายเลย..เพราะเห็นแก่ประโยชน์คนอื่น..ส่วนเราเอง ไม่ได้มีปัญหาในการเกิดการตาย”

“รับนิมนต์ใคร”

“รับนิมนต์เทวดา เขาอาราธนา”

“เขาอาราธนาไปทำไม”

“เขาอาราธนาไปสอนมนต์ให้”

“ไปสอนมนต์อะไรครับ ช่วยสอนให้ผมด้วย”

“มนต์ก็ไม่มีอะไรมาก พรหมวิหาร ๔ ของเรานี้แหละ แต่

คนอื่นสอนมันไม่ซึ้ง ต้องให้เราสอนมันถึงซึ้ง เขาบอกอย่างนี้”

“ผมขออาราธนาท่านพ่อไว้ อย่าเพิ่งตายเลย”

“เราได้ตกลงรับอาราธนาเขาแล้ว อยู่ไม่ได้”

“ท่านพ่อครับ ไม่มีวิธีอื่นบ้างเลยหรือ ที่จะสามารถต่ออายุ
ไปได้อีก”

ท่านพ่อลีเล่าถึงรอยต่อแห่งชีวิตอันมีความเป็นความตายเป็น
เครื่องเดิมพันว่า...

“วิธีนั้นมี แต่เรื่องมันผ่านเป็นอดีตไปแล้ว เราจะหวนกลับมา
เป็นอย่างเดิมไม่ได้ หลักธรรมหลักความจริงท่านใช้ปัจจุบัน
เป็นเครื่องตัดสิน

พวกเธอจำได้ไหม?...ในสมัยประชุมคณะกรรมการจะสร้าง
เจดีย์ และโบสถ์ เราปรารถนาให้สร้างพระเจดีย์เสียก่อน แต่ไม่มี
ลูกศิษย์คนใดกล้ารับงานนี้

บางคนเขาคิดเอาเองว่า ถ้าสร้างเสร็จแล้วเราจะหนีเข้าป่าบ้าง
ตายบ้าง (เพราะท่านไม่ได้บอกพวกเขาถึงเหตุว่าการสร้างพระ
เจดีย์จะต่ออายุท่านได้)

กรรมการที่ประชุมมีความเห็นว่า สร้างโบสถ์ก่อน ก็เป็นอัน
ตกลง ซึ่งเขาไม่รู้จักจุดลึกในชีวิตของเรา การที่จะมาแก้ในสิ่งที่
ล่วงเลยมา มันก็สายเสียแล้ว”

แล้วท่านพ่อลีกล่าวย้ำว่า “...ก็พวกเธอเขาไม่ตรงที่คัน ต่อ
ให้มีโบสถ์ตั้ง ๒๐ หลัง ก็ไม่เท่ากับสร้างพระเจดีย์เพียงหนึ่งองค์
..ท่านเอ๊ย!”

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมดหวังในชีวิตของท่านพ่ออีกต่อไป

พระอาจารย์แดงจึงเรียนท่านว่า “เมื่อตายไปแล้ว ก็ขอให้ท่านพ่อมาช่วยเหลือวัดอโศการาม”

ท่านพ่อลีก็หัวเราะ ฮี ๆ ตอบว่า “เราก็เป็นห่วงเหมือนกัน คิดว่าจะคายอะไรไว้ให้เขากินกัน แต่ชีวิตก็จวนเสียแล้ว ก็ให้พวกยังอยู่หากินกันไป ถ้าไม่มีปัญญาที่ช่างมัน”

และได้เรียนถามท่านอีกว่า “ท่านพ่อมีคาถาอะไรดี ๆ ก็สอนให้ผมด้วย”

ท่านพ่อลีตอบว่า “**คาถานั้นมีอยู่ แต่สติใจเราไม่ได้ ให้ตั้งใจบำเพ็ญเพียรให้สำเร็จคุณธรรม เมื่อเราทำความเพียรอย่างสูงสุด เสียสละชีวิตแล้ว จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ขึ้นอยู่กับวาสนาบารมีของแต่ละคน**”

นี่เป็นเพียงบทสนทนาสั้น ๆ (ฉบับเต็มจะตีพิมพ์ในหนังสืองานฉลองพระธาตุังคเจดีย์) แต่เต็มไปด้วยความหมายแห่งผู้ปฏิบัติธรรมได้เต็มขั้นเต็มภูมิ

ชีวิตพระอริยเจ้าจึงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบจริง ๆ

สรีระร่างท่านพ่อลีที่มรณาพอย่างสงบเมื่อ ๒๖ เมษายน ๒๕๐๔

ท่านไม่ได้นอนรอความตาย

ท่านทราบเรื่องความตาย

ตายแล้วไปไหน หลังจากตายจะไปทำอะไร

ได้ประโยชน์มากน้อยแค่ไหน

และคำว่า **“พระนิพพาน”** เป็นอย่างไร สุขสบายดีไหม

ท่านรู้ทะลุปรุโปร่ง ไม่ต้องคิดหาคำตอบมาถกเถียงให้เมื่อยกราม

เพราะพระนิพพานนั้นเป็นสิ่งที่ท่านประสบพบเห็นเองอยู่

ท่านมีชีวิตอยู่ก็เป็น **“สุภาทิเสสนิพพาน”**

ตายไปก็เป็น **“อนุปาทิเสสนิพพาน”**

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า **“พระนิพพาน อันผู้บรรลุเห็นได้เอง
ไม่ขึ้นกับกาล, แต่เป็นของรู้ได้เฉพาะตน”**

**“..ผู้บรรลุพระนิพพาน..จะมีชีวิตอยู่ก็ไม่เดือดร้อน ถึงจะ
ตายก็ไม่เศร้าโศก ..เพราะมองเห็นที่หมายข้างหน้าแล้ว**

**...ความตายเรา(ตถาคต)ก็ได้ขึ้นขอบ ชีวิตเราก็ได้ติดใจ
เราจักทอดทิ้งร่างกายนี้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ มีสติมั่น ..เรา
รอท่าเวลาตายเหมือนคนรับจ้างทำงานเสร็จแล้ว รอรับค่าจ้าง...
(เสร็จกิจพรหมจรรย์..รอตายไปอนุปาทิเสสนิพพาน)**

ในเรื่องบางอย่างพวกเราผู้เป็นปุถุชนไม่รู้ แต่จะไปอวดเก่ง
กว่าท่านผู้รู้จริงไม่ได้ อย่างเรื่องท่านพ่อลีถ้าบรรดาศิษย์เชื่อฟัง
ท่านเสียหน่อย ท่านก็ยังคงมีชีวิตที่ยืนยาวกว่านี้ ไม่ต้องมาเสียใจ
ทีหลังอย่างนี้

ในเรื่องแบบนี้มีหลักฐานยืนยันได้ ในสมัยพุทธกาล ก่อน
พระพุทธเจ้าจะทรงปลงพระชนมายุสังขาร..แล้วปรินิพพาน ถ้า

เพียงพระอานนท์อาราธนานิมนต์ให้พระองค์ดำรงพระชนม์อยู่
โปรดเวไนยสัตว์ต่อไป พระพุทธองค์จะทรงห้ามเสียสองครั้ง
ครั้งที่สามพระองค์จะทรงรับอาราธนานิมนต์..และทรงอยู่ต่อไป
ได้อีกถึง ๑๒๐ ปี ...เพราะทรงบำเพ็ญอิทธิบาทภาวนามาเป็น
อย่างดี

ในสมัยปัจจุบันผู้เขียนขอยกตัวอย่าง ในปี ๒๕๔๐ **หลวงตา
มหาบัว ญาณสัมปนฺโน** ท่านป่วยหนัก ผลที่หมอตระวจที่วัดป่า
บ้านตาด, ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น, ที่โรงพยาบาล
ศิริราช กรุงเทพฯ

เป็นที่แน่นอนว่าท่านป่วยเป็น “โรคมะเร็งลำไส้” ขั้นสุดท้าย
หมอบอกว่า ท่านจะต้องตายก่อนเข้าพรรษาปีนี้แน่นอน
แน่นอน

ท่านได้นิมิตภavanaในเรื่องนี้ก่อนแล้ว

แล้วต่อมาในปีเดียวกัน มีคนนิมนต์ให้ท่านอยู่ช่วยชาติ
บ้านเมือง

ท่านจึงประกาศตั้งโครงการช่วยชาติ..

โรคได้หายเป็นปลิดทิ้งเพราะอาณิสสฺสนั้นเท่าทุกวันนี้

แล้วท่านได้ยาดีอะไรมารักษา?

ก็ตอบได้ว่า เป็นยาวิเศษที่เทวดานำมาถวายโดยบันดาล
ผ่านทางมนุษย์เป็นผู้ประกอบ

ยาเทวดาเป็นยาแบบไหนหนอ?

ผู้เขียนขอไขปริศนา..ที่หลวงตาได้เล่าเฉพาะที่โรงน้ำร้อน
วัดป่าบ้านตาดต้นปี ๒๕๕๐ นี้เอง

คือตามปกติท่านจะไม่เล่าเรื่องลึกลับลี้ลับเหล่านี้ เพราะท่านว่า เป็นปัจจัยจัดตั้ง รู้เห็นเฉพาะตน การนำออกมาเผยแพร่บางคนอาจไม่เข้าใจ เกิดการตำหนิลบหลู่เป็นการก่อกรรมแก่เขาได้

ท่านเล่าว่า คราวหนึ่งท่านอยู่ในป่าลึกเพียงรูปเดียว เร่งความเพียรภาวนาอดอาหารเป็นเวลาหลายวัน ร่างกายซูบซีดผอมเหลือง เรี่ยวแรงหดหายเหลือแต่ใจอันดวงเด่นมีพลังมหาศาลข้างใน หมุนไปด้วยธรรมจักรตลอดวันคืน แต่พลังกายเหนื่อยล้าเต็มที่

ขณะที่ท่านเดินจงกรมพิจารณาธรรมบางประการในยามค่ำคืน เทพธิดาตนหนึ่งได้ปรากฏกายเข้ามานั่งกราบไหว้ข้างบริเวณทางจงกรม เฝ้ารักษาอยู่โดยตลอดด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

แล้วนางเทพธิดาจึงกราบเรียนท่านว่า

“..เขาเคยเป็นแม่ของท่านในอดีตชาติ เกี่ยวข้องกันมานาน บัดนี้ได้มาเจอกัน ดีใจเป็นอย่างยิ่ง เห็นท่านซูบผอมซีดเซียว ก็อยากมาช่วยเหลือด้วยการถวายอาหารทิพย์อันจะทำให้ร่างกาย กระปรี้กระเปร่าสดชื่นขึ้น ขอให้ท่านเห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าในอดีตชาติที่เคยเป็นแม่เป็นลูกโปรดเมตตารับอาหารทิพย์เถิด”

หลวงตาท่านตอบว่า “...เวลานี้เป็นเวลาวิกาลโภชน(เลยเที่ยง) รับประทานไม่ได้”

“อาหารนี้ไม่มีสี ไม่มีรสเป็นอาหารวิเศษ ไม่ต้องกินด้วยปาก เพียงไล่ไปตามร่างกาย การไล่นั้นก็ไม่ต้องถูกเนื้อต้องตัว..ก็ถือว่าได้ดื่มด่ำรสของทิพย์แล้ว” นางเทพธิดากล่าวสาธยาย

“แม่ถึงกระนั้นก็ตาม พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าเจตนาอันนั้นแหละเป็นตัวกรรมคือการกระทำ...”

..แม้เป็นอาหารทิพย์ก็ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถึงไม่มีใครเห็นเราก็ดูอยู่แก่ใจ ใจนี้แหละเป็นตัวพาสร้างเวรสร้างกรรม มีใช้อยู่ด้วยอะไรก็ได้”

เมื่อหลวงตาท่านพูดจบ ก็ก้าวเดินจงกรมต่อไป ท่ามกลางความเงิบในไพรสณฑ์ นางเทพธิดาก็นั่งเฝ้าอยู่อย่างนั้น ไม่ยอมเคลื่อนร่างที่เบาเหมือนปุยฝุ่นไปไหน เพ่งมองท่านด้วยความหวังใจ และภูมิใจที่มีพระลูกชายเป็นพระอริยะสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเพื่อความพ้นทุกข์

แล้วนางจึงกราบเรียนท่านว่า “พรุ่งนี้เช้าจะนำอาหารทิพย์มาถวายใหม่”

พอรุ่งเช้านางเทพธิดาได้มานั่งรออยู่หน้ากุฏิหลังน้อยมุงด้วยหญ้า กิริยาแช่มช้อยงดงาม ทาสตรีใดในโลกเหมือนหรือเพียงเทียบเทียมมิมีได้

สตรีที่เชื่อว่าสวยที่สุดในโลกเป็นนางงามจักรวาลเมื่อเทียบกับนางเทพธิดาแล้วก็เหมือนลิงโก้กตัวหนึ่งเท่านั้น..

น่าขำจริง ๆ โลกมนุษย์เอ๋ย..

เมื่อพระหลวงตาเห็นดังนั้นจึงถามนางว่า..การที่เธอมานั่งอยู่หน้ากุฏิเราตั้งแต่เช้าเช่นนี้ใครมาเห็นเข้าเดี่ยวจะเข้าใจผิดเอาได้ว่าพระอยู่กับผู้หญิงสองต่อสอง ข้อครหาต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นได้

นางตอบว่า “ท่าน..ไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องนั้น ไม่มีใครสามารถเห็นฉันได้..นอกจากท่านเท่านั้น นี่เป็นเทพเนรมิตเพื่อมาถวายอาหารทิพย์แก่ท่านได้ง่ายขึ้นเท่านั้น”

“ถวาย ก็ถวายมาสิ..” หลวงตาทวาดนางเทพธิดาหน่อย ๆ

นางจึงบอกให้ท่านนั่งนิ่ง ๆ คุรุหนึ่ง การถวายอาหารทิพย์
ก็เป็นอันเริ่มขึ้นและจบลง

ร่างกายของท่านกระปรี้กระเปร่าอย่างเห็นได้ชัด

เหมือนปลาชาดน้ำแล้วปล้นได้น้ำ

เหมือนคนหิวกระหายมานานวันปล้นมาเจอบ่อน้ำอันใสสะอาด

**ร่างกายสดชื่น ผิวพรรณที่ซีดเซียวกลับผุดผ่อง หายเมื่อย
หายหิว**

**ปฏิบัติภาวนาต่อไปได้อีกหลายวันโดยไม่ต้องมีอาหารตก
ท้อง..อยู่เย็นสบายคลายความทุกข์กังวล**

นี่คืออาหารเวทนา ยาเวดาก็คงทำนองนี้เหมือนกัน

เพราะนั่นเป็นของวิเศษ.. ที่มนุษย์ผู้ศีลน้อย ธรรมน้อย
จะไม่มีวันได้พบพานเป็นอันขาด..เว้นแต่ในนิทานหลอกเด็กเท่านั้น!!

ท่านพ่อลีเองก็เคยรับอาหารบิณฑบาตจากเวทนาที่ดอชชะม้อ
จังหวัดลำพูน ท่านผู้สนใจโปรดติดตามจากหนังสือเล่มใหญ่ใน
วาระฉลองพระธาตุังคเจดีย์ ที่วัดอโศการาม ก็แล้วกัน

นี่แหละท่านทั้งหลาย! พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวก
เป็นที่อัศจรรย์อย่างหาที่สุดมิได้ ท่านเป็นผู้นำจิตวิญญานและ
ชีวิตจิตใจของเราผู้ศรัทธาทั้งหลาย

เหมือนโคนำจำฝูงที่นำพวกเราผู้พยายามเพื่อธรรมเป็น
เครื่องพันทุกข์ วายตัดกระแสน้ำคือกิเลสอันเชี่ยวกราด อันเป็น
ห่วงน้ำใหญ่มีอันตรายมาก ข้ามขึ้นถึงฝั่งอันราบเรียบเป็นภูมิภาค
นำรินรมย์ เกษมสำราญไม่มีเวรภัยถึงเมือง “**อุดมบุรี**” (อุดมธรรม)
และ “**นิพพานนคร**” โดยปลอดภัย ๆ

๑

๒

๑. ท่านพ่อลีจัดงานฉลองพระบรมสารีริกธาตุที่วัดบรมนิवास
๒. พระบรมสารีริกธาตุของท่านพ่อลีที่เสด็จมาเอง ปัจจุบันเก็บไว้วัดบรมนิवास

สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (ติสโส อ้วน)
วัดบรรมนิवास ปทุมวัน กรุงเทพฯ

สอนพระสมเด็จฯ

เรื่องของธรรมเป็นหลักธรรมชาติที่เป็นกลาง
ตัวธรรมะเองไม่มีเพศไม่มีวัย เป็นหลัก
ธรรมชาติที่มีอยู่โดยทั่ว แล้วแต่ใครจะสามารถ
ไขว่คว้าเอามาได้ การปฏิบัติธรรมจึงเป็นวิชา
ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวเป็นอย่างมาก
เพราะต้องทำเอง ใครทำแทนใครไม่ได้

*การที่บุคคลคิดที่จะเผยแผ่ศาสนา
นั้น เป็นสิ่งที่ดี แต่ที่ถูกต้อง! ต้องควรเผยแผ่ในใจ
ตนก่อน เพราะจุดศูนย์กลางแห่งการปฏิบัติ
มิใช่อยู่ที่พระพุทธรูปเจ้า หรือครูบาอาจารย์
เพียงอย่างเดียว หากอยู่ที่ตัวผู้ปฏิบัติเอง*

พระพุทธรูปเจ้าจัดสรรธรรมเพื่อเทวดา มนุษย์ แม้กระทั่งสัตว์
เดรัจฉานไว้อย่างลงตัวเหมาะสม “ธรรมจึงไม่มีวัย ใจจึงไม่มีกาล
เป็นสภาพที่ทรงตัวอยู่ เป็นธรรมฐิติ” ผู้รู้ทั่วถึงธรรมคือพระ
นิพพาน จึงอยู่เหนือไตรภูมิ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ
ไม่หวนกลับมาเป็นทาสของกิเลสตัณหาได้อีก

ในสมัยพุทธกาลสามเณรน้อยอายุ ๗ ขวบสามารถบรรลุธรรมขั้นสูงได้ เด็กหญิงตัวน้อย ๆ อายุ ๗ ปีสามารถบรรลุธรรมได้เป็นที่น่าอัศจรรย์!

พระธรรมคำสอนจึงเป็นเรื่องของการศึกษาและต้องปฏิบัติเพียงศึกษาแล้วจำมาคุยโม้เฉย ๆ ยังใช้ไม่ได้ ต้องประพฤติปฏิบัติเต็มรูปแบบจึงจะปรากฏผลพิเศษ..วิเศษ..ขึ้นมา พระพุทธเจ้าสอนไม่ให้หลงใหลในตำรามากจนเกินไป มัวแต่ศึกษาแต่ไม่ปฏิบัติยังไม่ถูกต้อง ดังคำภาษิตที่ว่า

**...ตำราช่วยให้คนหายใจไม่ได้ แต่กลับให้คนชั่วมัวเมายิ่ง
ขึ้น ดุจดั่งไฟส่องสว่างให้แก่คนตาดี แต่กลับทำให้ตานกเค้าแมว
มืดมน...นกเค้าแมวมันไม่ชอบแสงสว่าง..**

พระพุทธองค์ทรงตรัสเปรียบเทียบถึงเป้าหมายของผู้ปฏิบัติธรรมะว่า

**“..ป่าเปลี่ยวเป็นที่ไปของฝูงเนื้อ
กลางหาวเป็นที่ไปของฝูงนก
การสิ้นความกำหนดเป็นเป้าหมายของธรรมะ
พระนิพพานเป็นที่ไปของพระอรหันต์..”**

ดังนั้นผู้ที่จะได้ตีמדาร์สพระสัทธรรมต้องเป็นผู้ได้ออกสนามรบกับกิเลส อย่างน้อยต้องเคยได้อยู่อาศัยตามถ้ำตามป่า ออกเที่ยวภาวนาแสวงหาที่วิเวก เราจะเห็นตัวอย่างสมัยพุทธกาล พระโฆสิละ ท่านเป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่แตกฉานในพระไตรปิฎก และอรรถกถาamayาวนานในศาสนาของพระพุทธเจ้าถึง ๗ พระองค์ ท่านสอนลูกศิษย์จนเป็นพระอรหันต์มากมาย แต่ท่านก็ยังเป็น

พระมีกิเลสอยู่ ต่อมาท่านก็สละทิฐิฐิมานะยอมตนเข้าไปประคอง
อัญชลีประนมมือไหว้สามเณรน้อยซึ่งเป็นอรหันต์ซึ่งเป็นศิษย์
ของตน เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ ขอให้สามเณรสอนธรรม ท่านน้อยใจ
รับฟังธรรมะคำสอนจากสามเณรนั้นได้สำเร็จอรหันต์เช่นกัน

ในสมัยปัจจุบันนี้ก็มีเช่นกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรนำมาเป็นคติ
แต่ที่นำมาเขียนทั้งนี้มิได้อ้อวว่าท่านพ่อลีเก่งเกินใคร

แต่นำความจริงแห่งเนื้อธรรมมาตีแผ่ชี้แจงให้เราได้ทราบ
สายทางแห่งธรรมที่เดินจากใจดวงหนึ่งสู่ใจอีกดวงหนึ่ง เพราะธรรม
เกิดขึ้นจากความเคารพรักและเมตตาอันประจักษ์เฉพาะหน้า

ดังเช่นพระเจ้าอโศกมหาราช พระองค์เป็นจอมจักรพรรดิ
ผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อได้ฟังธรรมจากสามเณรนิโครธซึ่งเป็นเด็กตัว
น้อย ๆ ฟันยังไม่ลั่นกลืนน้ำนมว่า **“ผู้ไม่ประมาทยอมไม่ตาย ผู้
ประมาทแล้ว เหมือนคนตายแล้ว”** บทธรรมสั้น ๆ นั้นได้สร้าง
ศรัทธาแก่พระเจ้าอโศกฯ เป็นยิ่งนัก

ก็อย่างที่กล่าวข้างต้นว่า ธรรมไม่มีวัย ใจไม่มีกาล คนจะดี
จะชั่วจะบริสุทธิ์ขึ้นอยู่กับความประพฤติและการกระทำ ไม่ใช่ว่า
ชาติตระกูลดี เกิดนาน บวชนาน จะดีบริสุทธิ์ขึ้นมาเองได้
..ข้อนั้นไม่ใช่ทางแห่งพุทธธรรม

ในเรื่องนี้ขอนำเรื่องท่านพ่อลีสอนสมเด็จพระมหาธีรวงศ์
(ติสฺโส อ้วน) เภาโดย**หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** มาตีแผ่
ให้ท่านทั้งหลายได้อ่านทั่วกัน

เพราะสมเด็จพระผู้มีปฐิตาอย่างนี้ หาได้ยากยิ่งนัก !

เพราะสมัยปัจจุบันนี้อย่าหวังเลยว่า จะหาพระสมเด็จพระ
ที่

อ่อนน้อมถ่อมตน ยอมลดตน ลดทิฏฐิमानะเพื่อแสวงหาธรรม
ชั้นสูงนั้นเจอ

..ทางมเข็มนิ่มมหาสมุทรยังง่ายเสียกว่า!! เป็นไหน ๆ

..ในสมัยที่ท่านพ่อลืออยู่จำพรรษาที่ **สมเด็จพระมหาธีรวงศ์
(ติสฺโส อ้วน)** วัดบรมนิวาส ปทุมวัน กรุงเทพฯ ท่านได้รับความ
เมตตา จากเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้า เป็นอย่างมาก

...แต่สมเด็จพระเจ้า ท่านไม่ค่อยจะเชื่อในยาพระกรรมฐานสักเท่าไร
ท่านเคยออกคำสั่งไล่พระกรรมฐานออกจากป่า แม้ **หลวงปู่มั่น
ภูริทัตโต**เองก็เคยถูกท่านไล่มาแล้ว

ท่านพ่อลือจึงคิดหาทางที่จะตัดนิสัยสมเด็จพระเจ้าให้รู้เสียบ้างว่า
“ธรรมของจริง ผู้รู้จริงเป็นอย่างไร สมเด็จพระเจ้าอ่านตำรา
มาก ชอบวิจารณ์วิจัย แต่วัน ๆ ผ่านไปโดยไม่สนใจปฏิบัติสมาธิ
ภาวนาพิจารณาสังขาร ทำแต่งงานเผยแผ่ภายนอก คิดดูแล้วก็
น่าสงสาร ท่านเป็นผู้มีคุณูปการต่อเรา เราต้องปฏิการตอบแทน
พระคุณท่านด้วยธรรมที่รู้เห็น มาตามสติปัญญาที่มี”

เมื่อท่านพ่อลือคิดอย่างนั้น ท่านก็เริ่มปฏิบัติการ

เบื้องต้น..ท่านจึงกำหนดจิตเพ่งกลิ่นน้ำและไฟ

...ในบางคราวเพ่งกลิ่นน้ำใส่สมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระเจ้าก็จะหนาว
สะบัดสันเทาเหมือนคนเป็นไขจับสัน

...บางคราวเพ่งกลิ่นไฟ กำหนดเป็นไฟไปเผา สมเด็จพระเจ้า
ร้อนรอนกระวนกระวายผ่านไปทั้งร่าง

แต่การเพ่งกลิ่นทั้งนี้ไม่ให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ..แต่กลับ
เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย

ท่านพ่อลี ธมฺมธโร

เมื่อเป็นเช่นนั้นบ่อยๆ สมเด็จฯ ท่านจึงเรียกท่านพ่อลีมาถามว่า
“..เอ..วันนี้มัน มันเป็นอะไรกันนะ เดี่ยวร้อนเหมือนถูกไฟ
เผา เดี่ยวหนาวจนสะบัด”

เมื่อท่านพ่อลีเข้าไปหา ทำที่ท่าจับโน่นจับนี่ พูดยว่า “ไหน..ไหน..
มันเป็นอะไร? อากาศร้อนหนาวมันก็เปลี่ยนแปลงบ้างแหละ...
ขอรับเจ้าประคุณ!”

เมื่อเป็นดังนี้หลายครั้งหลายหน ด้วยความที่สมเด็จท่านเป็น
นักปราชญ์ฉลาดหลักแหลม ช่างสังเกตหาเหตุผลเสมอ จึงเอะใจ
เป็นที่น่าสงสัย เพราะถ้าท่านพ่อลีมาเมื่อใด อากาศนั้นก็หายทันที

ท่านจึงพูดกับพระใกล้ชิดว่า “เหตุที่เป็นดังนี้... ท่านลึกลง
ทำเราแหละ เราเคยดูถูกพ่อของพระกรรมฐานคือท่านพระอาจารย์
มัน ซึ่งเป็นอาจารย์ของท่าน”

“พระพิชิตมาร” พระประธานภายในศาลาอุรุพงษ์ วัดบรมนิवास กรุงเทพฯ
เป็นศาลาที่ท่านพ่อลี ใช้อบรมสมาธิแก่พระเถร อุบาสก อุบาสิกา

หลังจากนั้นมาสมเด็จท่านก็เข้าใจพระป่า อุดหนุนส่งเสริม
ในการสร้างวัดป่ากรรมฐาน เช่น วัดป่าสาละวัน จังหวัดนครราชสีมา
ซึ่งเป็นวัดที่สำคัญเป็นกองทัพธรรมกรรมฐานในสมัยนั้น

ต่อมาสสมเด็จท่านขอร้องให้ท่านพ่อลีสอนสมาธิให้ทุกวัน
เมื่อท่านปฏิบัติได้ถึงขั้นจิตลงสู่ความสงบท่านถึงกล่าวชมท่านพ่อลี
ว่า

**“..คำพูดของคุณแปลกจากพระกรรมฐานองค์อื่น
แม้เราจะทำอะไรไม่ได้ไม่ถึง ก็เข้าใจได้ชัดเจนไม่สงสัย
พระอาจารย์มัน พระอาจารย์เสาร์ ที่เคยอยู่ใกล้ชิดกับเรา**

**เราก็ไม่ได้ประโยชน์เหมือนคุณมาอยู่กับเรา เพราะเรา
รู้สึกมีสิ่งแปลกประหลาดใจหลายอย่างในขณะนั่งสมาธิ**

แล้วเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าคุณพ่อลีก็เผยความในใจว่า

“...เราไม่เคยนึกเคยฝันเลยว่า การนั่งสมาธิจะมีประโยชน์
มากอย่างนี้ เรามัวมานานก็จริง ไม่เคยเกิดความรู้สึกอย่างนี้เลย
แต่ก่อนเราไม่นึกว่าการทำสมาธิเป็นของจำเป็น แต่บัดนี้เราได้
เข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าที่แท้จริง อันมีผลปรากฏที่ใจแล้ว”

ด้วยความเมตตาที่ท่านมีต่อท่านพ่อลี ท่านจึงกำชับว่า

“...ท่านลี..เธอต้องอยู่กับเราจนตาย ถ้าเราไม่ตายจะหนี
ไปไหนไม่ได้ จะมาเฝ้าหรือไม่เฝ้าอยู่ปฏิบัติก็ตาม ขอให้รู้ว่าอยู่
กับเราเท่านี้ ก็พอ”

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้กล่าวสรุปไว้อย่างน่าฟัง
ว่า “ท่านพ่อลีนี่เอง เป็นผู้ที่สามารถเอาชนะใจสมเด็จพระเจ้าคุณพ่อลี
นั้น ท่านเป็นคนบ้ายศ แล้วเที่ยวขนาบกรรมฐานไปทั่ว เทียวไล่
ไล่พระกรรมฐานที่อยู่ในป่าในเขา หลวงปู่มั่นนั้นก็เคยถูกไล่

ต่อมาในงานเผาศพหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล สมเด็จพระเจ้าคุณพ่อลีได้พบกับหลวงปู่มั่น ท่านจึงเดินเข้าไปหาและพูดกับหลวงปู่มั่นว่า

**“เออ! ท่านมั่น เราขอขมาโทษเธอ เราเห็นโทษแล้ว แต่
ก่อนเราก็บ้ายศ”**

หลวงตามหาบัวเล่าพร้อมทั้งหัวเราะ มีรอยยิ้มหน่อย ๆ
ที่ริมฝีปาก เป็นกิริยาที่น่ารักเคารพของพระอริยเจ้าผู้สงบระงับ

นี่เองสาระสำคัญในบทนี้ ท่านผู้มีธรรมท่านปฏิบัติต่อกัน
ด้วยความงดงาม ถือธรรมวินัยเป็นใหญ่ ไม่ได้ถือยศตำแหน่ง

ถ้ำเขียงดาว

อันกิเลสแต่งแต่มีให้ลุ่มหลง เหมือนในยุคปัจจุบัน

ผู้รักธรรมจึงยอมทน สละตนจากความยึดมั่นถือมั่น ไป
สู่ความว่างเปล่าจากกิเลส แต่เต็มตื่นไปด้วยคุณธรรม

เพราะการบรรลุธรรม บรรลุด้วยใจ หาใช่บรรลุด้วยยศ
ฐาบรรดาศักดิ์ เพศภาวะ ชาติตระกูล ญาติพี่น้อง ทรัพย์สิน
เงินทองไม่ หากอยากได้ต้องมีการประพฤติปฏิบัติ พระกรรมฐาน
มีวิชา มีธรรม มีศีล และมีชีวิตอันอุดมไปด้วยความดีเท่านั้น
...เพียงเท่านั้นจริง ๆ ๗

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปนโน เมตตาให้บันทึกภาพการเดินทางจรกรรมเผยแพร่ พร้อมกล่าวคติเตือนใจไว้ว่า “เราปฏิบัติอยู่ในป่าในเขาแทบเป็นแทบตาย ไม่มีใครรู้ใครเห็นนะ ไอ้ที่ถ่ายภาพนี้ ไม่ใช่ถ่ายภาพโก้ๆ เก๋ๆ นะ เราปฏิบัติจริงๆ ทำจริงๆ” (๒๓ ธ.ค. ๒๕๔๘)

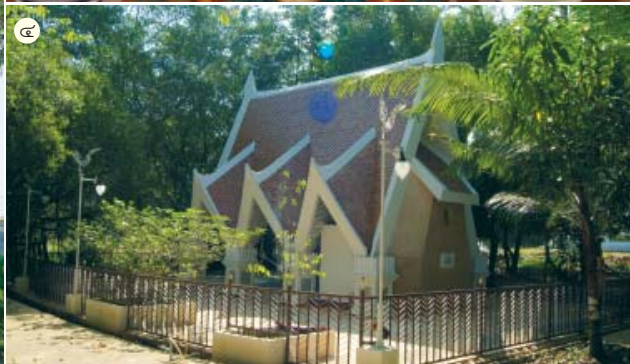
๑

๒

๓

๔

๑. ศาลาหลังใหม่ วัดป่าคลองกุ้ง จังหวัดจันทบุรี ๒. ต้นโพธิ์อินเดียที่ท่านพ่อลีปลูก
๓. หุ่นขี้ผึ้งท่านพ่อลี ๔. วิหารท่านพ่อลี ที่ผู้คนมาสักการะอธิษฐานขอพร

ผู้สามารถพิชิตโรคภัย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ**” ช่างเป็นความจริงที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้

แต่ก็เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์และสัตว์จะไม่มีโรค เพราะทุกชีวิตเป็นรังของเชื้อโรค เป็นบ่อแห่งทุกข์ และเป็นทีหลังแห่งเวทนา คือน้ำตา

ผู้ที่ไม่มีโรคหรือมีโรคน้อยจึงเป็นบุญลาภอย่างมหาศาลเลยทีเดียว

พระพุทธองค์ทรงสอนไม่ให้ประมาท ไม่ควรไว้วางใจในชีวิตว่า จะไม่ป่วยไข้ ผู้ใดตายใจในสิ่งเหล่านี้ มักจะประสบทุกข์ระทมเป็นผลภายหลัง พระพุทธเจ้าไม่ให้ไว้วางใจอะไรบ้าง?

บุรุษอย่าไว้วางใจสตรี สตรีอย่าไว้วางใจบุรุษ ที่เห็นกันเพียงครู่เดียว

อย่าไว้วางใจคนช่วยอย่าคิดว่าจะกลับตัวได้ง่าย

อย่าไว้วางใจอสรพิษอย่าคิดว่ามันจะไม่ขบกัด

อย่าไว้วางใจสัตว์มีเขา อย่าคิดว่ามันจะไม่ขวิด
อย่าไว้วางใจแม่น้ำเพราะคิดว่าเราสามารถแหวกว่ายไปได้โดย
ไม่จมน

อย่าไว้วางใจโรคภัยไข้เจ็บว่าจะไม่มีวันเกิดขึ้นกับตัวเรา
**...เพราะว่าความเสื่อมของวัย โรคภัยรุมเร้า และการจากไป
ของชีวิตสัตว์ มีขึ้นเกิดขึ้นทุกหลับตา ทุกลืมตาเลยทีเดียว!**

พระพุทธเจ้าท่านเป็นห่วงสุขภาพทางกายและใจของสรรพสัตว์
จึงตรัสธรรมะเบา ๆ ฟังแล้วเข้ากับยุคสมัยว่า

**“คนที่กินแล้วนั่งจะอ้วน คนที่ยืนเสมอจะเพิ่มพูนกำลัง ถ้า
จะให้มียายุยืนควรเดินไปเดินมา ผู้วิ่งอยู่เสมอจะปราศจากโรค”**

แล้วพระองค์ก็นำเรื่องของคนไม่มีโรคภัยมาเปรียบเทียบถึง
วิถีชีวิตอันยิ่งใหญ่ของบุคคลที่ควรนำไปดำเนินว่า

**“บุคคลที่ชอบบำเพ็ญประโยชน์ มิตรที่ดี ประชาญ์ดี ล้วน
เป็นบุคคลที่หาได้ยาก ทำนองเดียวกับยาที่มีรสอร่อย และคนที่
ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ย่อมหาได้ยากเช่นกัน”**

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นเพื่อจะยกตัวอย่างให้ท่านทั้งหลายได้เห็น
ภาพรวมในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ แต่บางทีโรคที่ว่าร้าย ๆ ก็หายได้ด้วย
พลังจิตพลังธรรมอย่างน่าอัศจรรย์! ได้เร็วพลันเช่นกัน

ท่านผู้บำเพ็ญศีลธรรม ตบะธรรม ย่อมมีความข่มใจสูง ท่าน
ทำจิตให้สงบได้ท่ามกลางความไม่สงบ ..หาความสุขได้ท่ามกลาง
ความทุกข์..

เช่นในสมัยพุทธกาล สุภาภิกษุณี เป็นสตรีที่สวยงาม ถูก
โจรลักหมายปล้นความสาวอันเป็นพรหมจรรย์(ข่มขืน) ท่านได้

ใช้สติปัญญาต่อรองอยู่นาน แล้วถามโจรเหมือนสุกหมัดเต็ดคิดว่า ท่านชอบอะไรในตัวเราที่สุด โจรบอกว่า “แม่นางดวงตางาม เมื่อมองดวงตาแม่นางราคาของข้าพเจ้ากำเริบ”

สุภาภิกษุณีฟังคำของโจรจบลงจึงควักดวงตายื่นให้ทันที โจรเห็นดังนั้นตกใจกลัววิ่งหนี นางจึงดำเนินไปหาพระศาสดาด้วยวิธีแห่งญาณ

พอนางกราบพระศาสดา พระพุทธองค์ทรงให้พร ดวงตาของนางได้หายกลับเป็นอย่างเดิม อย่างน่าอัศจรรย์!

นี่เป็นเพราะพุทธานุภาพ อานุภาพของพระพุทธเจ้าบันดาลความมหัศจรรย์ได้เสมอ

ที่ยกตัวอย่างเรื่องนี้เพื่อให้ได้ทราบว่ามีบางที่หายได้ด้วยธรรมโอสธ

ในสมัยปัจจุบันท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต** และสานุศิษย์ท่านอยู่ป่าอยู่เขาต้องใช้ธรรมโอสธ ไม่พึ่งแต่หมอแต่หยูกยาเพียงอย่างเดียวต้องพึ่งธรรมภายในด้วย

ท่านพ่อลี เป็นพระรูปหนึ่งสามารถทำเช่นนั้นได้จริง ไม่เพียงเพื่อตนเองเท่านั้น ท่านยังสามารถเผื่อแผ่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ได้อีกด้วย แต่ที่เขียนมาทั้งนี้เพื่อเป็นคติสอนใจ มิได้คิดเทียบชั้นกับพระพุทธเจ้าแม่แต่น้อย เพราะเป็นที่ทราบอยู่แล้วว่าพุทธบารมีมากขนาดไหน พระสาวกบารมีขนาดใด เทียบกันไม่ได้อยู่แล้ว เรื่องมีดังนี้

ขณะที่ท่านพ่อลีจาริกโปรดสัตว์อยู่ทางภาคเหนือ พักอยู่ที่ป่าวัดอรัญญิก จังหวัดพิษณุโลก ..มีข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน

มานั่งสมาธิกับท่านมากหลาย อาทิ ผู้กำกับ การตำรวจ หลวง
สัมฤทธิ์ หลวงชื่นฯ ขุนเกษมฯ ร.อ. แพ้ว ฯลฯ ล้วนเป็นผู้ฝึกฝ
ในธรรมะปฏิบัติ

ขณะที่ท่านกำลังนั่งสนทนาธรรมะอยู่นั้นก็มีโยมคนหนึ่งชื่อ
มหาน้อม เขากราบนิมนต์ท่านให้ไปเยี่ยมคนป่วยที่บ้าน ซึ่งเป็น
ภรรยาชื่อ **แม่พิน** ป่วยเป็นโรคในสมัยอยู่ไฟ นอนนิ่งอยู่กับที่
เป็นเวลา ๓ ปีแล้ว ใช้เงินรักษาจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่
หาย และไม่มีทีท่าว่าจะหาย มีแต่ที่ท่าว่าจะตาย”

“ท่านอาจารย์ครับ..” มหาน้อมกล่าวกราบเรียนท่านพ่อลีต่อไป
“อยู่มาวันหนึ่งมีพระพุทธรูปหนึ่งเดินทางมาจากภาคเหนือ ได้พรม
น้ำมนต์ให้คนป่วย แล้วท่านก็บอกว่า ฉันรักษาไม่หายดอกโยมจะมี
พระองค์หนึ่งมาโปรดโยมเร็ว ๆ นี้ ลักษณะเป็นอย่างนี้ ๆ คำพูด
ของพระพุทธรูปนั้นทำให้ผมมีความหวังขึ้นมาบ้าง แล้วผมก็มาพบ
ท่านอาจารย์นี้แหละ ที่ลักษณะตรงตามที่พระพุทธรูปนั้น ทำนาย
ไว้เป๊ะ” เขากราบเรียนท่านด้วยความตื้นตันใจจนออกนอกหน้า

เมื่อท่านพ่อลีได้ฟังดังนั้น ท่านก็ตอบว่า “ฉันจะไปดูให้ แต่
อย่ามาหวังอะไรกับฉันมากนักนะ”

....เมื่อท่านพ่อลีไปถึงบ้านนั้น เพียงเดินผ่านเข้าไปในธรณี
ประตูเพียงเท่านั้น สิ่งมหัศจรรย์ก็พลันเกิดขึ้นต่อหน้าคนทั้งหลาย
ที่ติดตามมา

คนป่วยที่นอนแอ้งแม้งเหมือนตายทั้งเป็นมา ๓ ปี สามารถ
ยกมือขึ้นไหว้ผับ ๆ ขยับได้เล็กน้อย

ท่านพ่อลีได้นั่งสมาธิสักครู่หนึ่ง หญิงที่ป่วยปางตายเหมือน

คนที่ตายแล้วพูดได้ทันที ๒ - ๓ คำ แล้วไหวด้วยยกมือไหว้ จนกระทั่งลุกขึ้นนั่งหมอบอยู่กับหมอนได้ เป็นที่แปลกประหลาด แก่สหายตาของใครต่อใครที่เข้ามามุงดู มาดูเรื่องจริงที่ยิ่งกว่านิยาย พลิกฟื้นชีวิตคนที่นอนเหมือนตายมา ๓ ปี ลุกขึ้นมานั่งหมอบต่อหน้าต่อตา ท่านพ่อลี ทำสิ่งที่อัศจรรย์อะไรเช่นนั้น

นี่ชีวิตจริง มิใช่ละครพอที่จะแก้งป่วยแก้งตายกันได้
แล้วท่านพ่อลีก็กล่าวด้วยถ้อยคำอันอ่อนโยนละมุนละไม
เต็มไปด้วยเมตตาว่า

“ให้หายนะโยม หมดกรรมหมดเวรแล้ว อาตมาขอให้พร”

เธอพยักหน้ารับ พร้อมกับกอดพินกลั้นใจพยายามยกมือที่
สิ้นไหวขึ้นไหว้ มีอาการเหนื่อยหอบเล็กน้อย แล้วค่อยตะกาย
เคลื่อนไหวร่างอันโรยแรงหยิบไม้ขีดจุดบุหรีแล้วยื่นให้สามีถวาย
ท่านพ่อลี

เมื่อท่านพ่อลีรับ แะแสดงอาการกระปี้กระเป่าตามสภาพ
แวตามีความหวัง เหมือนปลาใกล้ตายเพราะน้ำเหือดแห้ง แต่
อีกไม่นานฝนฟ้าก็พรำโปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย ปลานั้นจะ
สิงโลดและดีใจสักปานใด

คนทั้งหลายทั้งที่เป็นญาติและมีใช้ญาติที่เห็นเช่นนั้น บางคน
น้ำตาไหลพรากอาบแก้ม กล่าวคำว่า “อัศจรรย์! อัศจรรย์!”

บางคนยกมืออัญชลี มองท่านพ่อลีเหมือนเทวดาสมาถ
บันดาลสุขขจัดทุกข์ให้คนยากไร้ได้ราวปาฏิหาริย์

...เสียงซุบซิบตามประสาชาวบ้าน “มันเป็นไปได้อย่างไร
ที่ทำคนใกล้ตายให้ฟื้นคืนชีพได้”

..พอวันรุ่งขึ้นแกสามารถกินข้าว ล้างถ้วยชาม ลูกขึ้นคืบคลาน
ไปได้เอง

..เดือนต่อมาลูกขึ้นเดินได้ ..อีก ๓ ปีต่อมาแม่พินคนนั้น
ได้หายขาดเป็นปกติดังเดิม และติดตามมาปฏิบัติธรรมกับท่านพ่อลี
ที่วัดบรรมนิवास กรุงเทพฯ

นี่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดและอัศจรรย์อย่างยิ่ง ท่านพ่อลี
โด่งดังเป็นพลุแตกในสมัยนั้น

ผู้เขียนไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลกเพราะท่านสามารถทำในสิ่ง
ที่มหัศจรรย์ที่พระรูปอื่นในยุคนั้นทำไม่ได้...ก็ใครจะทำได้แหละ
เรื่องแบบนี้

ยังมีอยู่อีกหลายเรื่อง แต่จะนำมาเขียนนิดหน่อย มากไป
เดี๋ยวจะเพ้อ

..เมื่อปี ๒๔๙๖ ที่วัดป่าคลองกุ้ง จังหวัดจันทบุรี มีสตรี
คนหนึ่งชื่อว่า **“แม่ลูกอินทร์”** อายุ ๔๕ ปี เธอเดินทางไปหา
ท่านพ่อลี เพื่อขอให้ท่านช่วยรักษาโรคร้าย เพียงเธอนั่งลงยังไม่
ทันได้เอ่ยปากพูด ท่านพ่อลีก็สามารถรู้ชื่อ อาชีพ การงาน
และโรคร้ายที่ทับถมประดังร่างกายเธออยู่ เธออัศจรรย์ใจและ
เกิดความศรัทธาเลื่อมใสในท่านพ่อลีเป็นอย่างมาก จึงเอ่ยปาก
ขอยวิเศษกับท่านพ่อลี ท่านพ่อลีจึงขากเสลดใส่แก้วยื่นให้เธอ
เธอก็สามารถขม้ใจรับประทานเสลดนั้นเข้าไปได้โดยไม่รังเกียจ
พร้อมกับกล่าวว่า **“เสลดที่ท่านพ่อชากอุย ๆ ออกมานี้ มัน มันส์
ดี นะท่านพ่อ”**

ปรากฏว่าโรคร้ายที่รุมเร้าเธอมานานแสนนานตั้งแต่เป็นสาว

ก็พลันหายโดยเด็ดขาดตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

นี่เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากความศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ในองค์ท่านพ่อลี (ท่านผู้อ่านต้องพิจารณาให้ดี อย่าไปเชื่อพระปลอม ๆ รู้ไม่จริง อวดรู้ อวดฉลาด หลอก ต้ม ตุ่น คน เพราะพระแบบท่านพ่อลี เราไม่ค่อยได้พบแล้วในปัจจุบัน... พระซึกลากมีเยอะ)

ผู้เขียนขอเล่าเพิ่มอีกเรื่องก็แล้วกัน หากจะเล่าทั้งหมด กระดาษอีก ๒๐๐ หน้าก็คงไม่พอ ขอเล่าพอตีพองามดีกว่า การเล่าถึงจะน้อยจะมากไม่เป็นเรื่องเสียหายเพราะเป็นความจริง เรื่องจริงมิได้แต่งแต้มทาสีขึ้นมา ท่านหลังจริง ดีจริงเป็นเรื่องของท่านเอง ผู้เขียนก็ได้แต่ชื่นชมอนุโมทนา.. และรจนา.. หาได้กุเรื่องขึ้นมาไม่

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องของสตรีชาวจีนที่ชื่อว่า **“ซึ่มหลา”** เป็นคนมาจากเมืองจีน ได้ติดตามญาติผู้เป็นอาเข้ามาอยู่ในเมืองไทยที่จังหวัดจันทบุรี ในระยะแรกนั้นมีฐานะยากจนมาก เมื่ออยู่เมืองจีนซึ่มหลามีพ่อแม่ที่มีฐานะพอสมควรไม่ลำบากนัก เป็นคนที่มีความกตัญญู ครั้นเข้ามาอยู่เมืองไทยต้องมาอาศัยญาติที่เป็นอาและต้องหาเลี้ยงลูก ๆ ถึง ๔ คน ต้องหาเลี้ยงครอบครัวด้วยความลำบาก

ต่อมาซึ่มหลาได้พุดคุยกับแม่ชีคนหนึ่ง เธอแนะนำให้ไปหาท่านพ่อลีที่วัดป่าคลองกุ้งบอกว่า “ท่านพ่อลี..เป็นอาจารย์ที่มีความศักดิ์สิทธิ์”

ซึ่มหลาก็ถามว่า **“ศักดิ์สิทธิ์”** แปลว่าอะไร ?

แม่ชีก็บอกไปว่า แปลว่า **“ช่วยให้รวยได้”**

๑

๒

๑. พระประธานภายในศาลาหลังใหม่ วัดป่าคลองกึ่ง
๒. ประชาชนมาปฏิบัติธรรมถวายท่านพ่อลี ที่วัดป่าคลองกึ่ง ในวันที่ ๒๖ ของทุกเดือน ซึ่งชาวฉันทบุรีถือว่า “เป็นวันท่านพ่อลี”

แก่อยากรวยจึงก็ตอบตกลงทันที แม่ชีจึงพาแกไปหาท่าน
พ่อลีครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๙๒

พอไปถึงวัดป่าคลองกุ้งเห็นมีคนเฒ่าคนแก่นั่งอยู่หลายคน
พอแกเข้าไปถึงไม่รู้จะทำอะไร ต้องรอดูว่าเขากราบพระกันอย่างไร
แล้วก็กราบตามอย่างเขา เขาก็มีก็ก้ม เขาเงยก็เงย

ท่านพ่อลีก็ชี้มือมาแล้วถามว่า “โยมมาจากไหน”

“ฉันอยู่กับอาเวลานี้ออกมาอยู่เองแล้ว” แกตอบไปคนละ
เรื่องเดียวกัน

“ฉันยังไม่รู้จักแกเลย” ท่านพ่อลีเปล่งเสียงดัง

“ฉันไม่เคยเข้าวัด ไม่รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง” แกตอบซื่อๆ

“ไม่รู้แล้วมาทำไม” ท่านพ่อลีตวาดหน้อย ๆ

“แม่ชีที่พามา บอกว่าให้มากرابท่านพ่อและขอพรท่านพ่อ
ช่วยให้รวย ๆ” แกตอบตามความจริง

“อ้อ.. อยากรวยนี่เอง.. ถึงมาวัด?” ท่านพ่อลียิ้มที่ริมฝีปาก
นิด ๆ

ชี้มืมหลตอบว่า “ค่ะ” ลึน ๆ อย่างมั่นใจ

จากนั้นท่านพ่อลีเดินเข้าไปในห้องพร้อมกับถือรูป-เทียน
ออกมาส่งให้ชี้มืมหล ๑ กำมือ บอกให้บูชาพระแล้วอยากได้อะไร
ก็อธิษฐานเอา แกก็ทำตาม เสร็จแล้วท่านสั่งว่า “โยม..ต้องนั่ง
สมาธิด้วย...ถึงจะรวย”

“นั่งสมาธิเขาทำกันอย่างไรเพราะไม่รู้จัก” แกถามทำสีหน้า
ตางงเหมือนไก่ตาแตก เกิดมาแกไม่เคยรู้จักคำว่า “สมาธิ” แต่
แกอยากจะนั่งมาก เพราะแก่อยากรวยมาก มาก

“ให้หนึ่งหลับตาเฉย ๆ พร้อมกับภาวนาว่าพุทโธ ๆ โดยหายใจเข้าก็ภาวนา “พุท” หายใจออกก็ภาวนาว่า “โธ” อยู่อย่างนี้ ให้หนึ่งไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องกลัว” ท่านพ่อลีสอนเน้น ๆ ซ้ำ ๆ ย้ำวิธีการหลายครั้งหลายหน

แกก็นั่งขัดสมาธิตามที่ท่านสั่ง แกนั่งไปก็กลัวไป ตัวสั่นเหมือนเจ้าเข้าทรง หนึ่งนาน ๆ เข้าตัวเริ่มเบาคล้ายจะลอยขึ้นจากพื้น รู้สึกสบาย

ท่านพ่อก็ถามว่า “เห็นอะไรหรือเปล่า” แกนั่งนิ่งเฉยไม่ตอบ อีกลักพักท่านก็ถามอีก คราวนี้แกตอบว่า “เห็นกระถางรูปที่ไหว้หอมตลบอบอวลไปหมด”

“เออ..ดีแล้ว” ท่านพ่อลีให้กำลังใจ

ต่อมาอีกลักพักท่านพ่อก็ถามว่า “เห็นอะไรอีกไหม?”

“เห็นป้ายตัวหนังสือสีทองพื้นสีแดง สวยมาก”

“ดีแล้ว”

แล้วท่านพ่อลีก็เพิ่งกระเสจติใส่ตัวแก จนวนมีดคำคนเขากลับกันหมดแกก็ยังนั่งอยู่กับตาแป๊ะหงวนสองคน แกได้รู้ได้เห็นอีกหลายอย่างแต่ไม่ชัด รู้สึกสบายมาก และหลังจากนั้นมาแกก็จะทำสมาธิทุกครั้งถ้ามีเวลา

อยู่มาวันหนึ่งซั่มหลาเข้าไปกราบท่านพ่อลีแล้วพูดว่าฉันไม่เห็นรอยขึ้นเลย ท่านพ่อบอกว่า “ซั่มไม่ต้องกลัวเพราะซั่มเป็นคนกตัญญู”

ต่อมาซั่มหลาป่วยจำเป็นต้องผ่าตัด ในขณะที่นั้นท่านพ่อลีจำพรรษาอยู่ที่วัดบรมนิวาสในกรุงเทพฯ

ซุ้มหลาก็เดินทางไปผ่าตัดในกรุงเทพฯ เช่นกัน พอไปถึงโรงพยาบาลหมอก็ให้ผ่าตัดเลย ซุ้มไม่ยอม จึงขออนุญาตหมอไปหาท่านพ่อลีที่วัดบรมนิวาสก่อน โดยไปวัดกับญาติผู้หญิงถึงวัดก็ประมาณ ๑๑ โมงกว่าแล้ว ขณะนั้นท่านพ่อลีกำลังจำวัดอยู่ในห้องมีลูกศิษย์มาคอยพบอยู่หลายคน รอท่านพ่อจนถึงบ่าย ๔ โมงท่านก็ยังไม่ออก พอตีเกิดไฟไหม้ขึ้นใกล้ ๆ บ้านของญาติที่ไปส่ง ญาติก็กลัวไฟจะไหม้บ้าน

ท่านพ่อลีก็ยังไม่ออกมาจากห้อง ซุ้มจึงยกมือขึ้นอธิษฐานจิตว่า **“ถ้าท่านพ่ออยู่ในห้องนี้ก็ขอให้ออกมาเถิด ...ซุ้มหลามากราบไหว้”**

“..ซุ้มหลา ป่วยเป็นอะไร” เสียงท่านพ่อลีร้องถามจากข้างในห้องพร้อมกับเปิดประตูออกมาทันที

แกบอกว่ “ฉันเจ็บท้องหมอให้ผ่าตัด ฉันจึงมาหาท่านพ่อก่อน”

ท่านพ่อลีจึงสั่งว่า “เข้า!นั่งสมาธิวิปัสสนาก่อน” เกนังตามที่ท่านสั่งทันที

สักพักหนึ่งท่านพ่อจึงบอกว่า “โยม..ไม่ต้องผ่าตัดแล้ว..หายแล้ว”

จากนั้นท่านก็เดินเข้าไปในห้อง ถึอยาออกมาถ้วยหนึ่งและนำมนต์มาถ้วยหนึ่งบอกว่า “เข้า..กินยาเข้าไปก่อน แล้วกินน้ำมนต์ตามเข้าไปให้หมดถ้วยนะ”

ซุ้มหลาก็ทำตามที่ท่านพ่อสั่ง อาการเจ็บท้องค่อย ๆ บรรเทาหายไปเอง

ในคืนนั้นเอง ขณะที่ซึ่มหลานนอนหลับพักผ่อนอยู่บ้าน
ญาติในกรุงเทพฯ ผันเห็นแสงสว่างลอยออกไปจากร่างกายจึง
ตกใจตื่น อาการปวดท้องก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง

รุ่งเข้าไปหาหมอ แถบอกหมอว่าไม่ต้องผ่าตัดแล้วมันหาย
ไปแล้ว หมอไม่เชื่อ จึงตรวจดูอีกครั้งพบว่า โรคของแกหายไป
จริง ๆ ไม่ต้องผ่าตัด จึงทำให้ซึ่มหลานนับถือท่านพ่อลีมาก
เรื่องทีกล่าวมาทั้งหมดนี้จะเรียกว่าอะไรดี

**...มหัศจรรย์ ปาฏิหาริย์ เทพบันดาล อานุภาพของพระ
อริยสงฆ์ หรือท่านผู้วิเศษ ก็อาจเรียกได้ไม่กระดากปากนัก
เรียกได้เต็มปากเต็มคำ**

ไม่เหมือนสมัยทุกวันนี้ที่เขวหลอกลวงว่า เครื่องคิด เก่งกาจ
หยั่งรู้ฟ้าดิน แต่แท้ที่จริงแล้ว คุณความดีเพียงศีล ก็แทบไม่มี
ภายในใจ แต่ก็เที่ยวโอ้อวดฤทธาศักดานุภาพว่าเก่ง ว่าดี ว่าวิเศษ
แต่ที่จริงหยาบหนายิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน ๕๐๐ ตัว มันก็สู้ไม่ได้ฯ

ท่านผู้สนใจในธรรมทั้งหลาย!.. ยุคนี้..เป็นยุคท่านผู้วิเศษ
จอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง คนโง่ก็เห่อเหมือนแมงเม่าบินเข้า
กองไฟ แต่ก็ภูมิใจในสิ่งนั้น เพราะเหมือนหมู่นอนนอนชอนไชซี
ไม่รู้จักคำว่าอิม่าว่าเบือว่าน่าสะอิดสะเอียนแม้แต่น้อย

.....เพราะพวกเขา เป็นเช่นนั้นเอง ฯ

กุฏิท่านพ่อลีที่วัดปากคลองกุ้ง

หลวงปู่ลี กุศลธโร เมตตาเล่าเรื่อง "ช้างช่วยท่านพ่อลี"

ข้างช่วยท่านพ่อลี

เรื่องที่เหลือเชื่อ! แต่ไม่เหลือบากกว่าแรง
สำหรับท่านผู้บำเพ็ญบารมีที่มีเรื่องสุด
วิเศษอัศจรรย์เช่นนี้ อย่างเช่น

พระพุทธเจ้า พระองค์ทรงมีพระวรกาย
เหมือนมนุษย์ แต่สามารถเสด็จไปจำ
พรรษาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

พระมาลัยสามารถท่องแดนนรก
สวรรค์ได้ เหมือนเที่ยวไปในเมืองมนุษย์

สามเณรสังกัจจาย มารดาท่านตายใน
ขณะที่ท่านยังอยู่ในท้อง เขานำศพมารดา
ท่านไปเผา ไฟเผาไหม้เพียงเนื้อหนังของ
มารดา แต่ตัวท่านปลอดภัยนอนอยู่ใน
กองเพลิงที่ลุกไหม้เหมือนนอนอยู่บนดอกบัว

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต สามารถ
เทศนาสั่งสอนสัตว์โลกในภพภูมิทั้งสาม

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน สามารถ
นำธรรมะออกเผยแผ่ทั่วประเทศไทย กู้ชาติ

บ้านเมืองให้พ้นวิกฤตเศรษฐกิจ และนำเงิน และทองคำเข้าสู่คลังหลวงได้เป็นจำนวน ๑๑ ตันกว่า คิดเป็นเงินโดยรวมหลายหมื่นล้าน นี่คือเรื่องจริง ๆ !! ที่ปรากฏมีมาแล้ว

เรื่องจริงจึงเป็นสิ่งที่ชวนให้คิดถึงบาปบุญ คุณโทษ นรกสวรรค์ พรหมโลก และพระนิพานของคนและสัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารมานานเนา

สมัยหนึ่งท่านพ่อลีท่านทองเที่ยวกรรมฐานทางภาคเหนือตอนล่าง ได้ปลัดหลงป่าได้ช้างมาช่วยชีวิตไว้ แต่ก่อนอื่นขอเล่าเรื่องพระพุทธรูปเจ้ากับช้างมาเล่าก่อน หลักฐานแห่งความเชื่อและความจริงจะได้ชัดเจนขึ้น ท่านผู้อ่านจะได้เรียงลำดับเรื่องถูก

...ในสมัยพุทธกาลที่พระพุทธเจ้าทรงเบือนหน้าพระธรรมกถึกและพระวินัยธรที่ว่ายากสอนยาก ทะเลาะกันเรื่องพระวินัย ทรงสั่งสอนเท่าไรก็ไม่เชื่อฟัง พระองค์จึงเสด็จปลีกวิเวกไปอยู่เพียงลำพังองค์เดียวที่บ้านป่าริเลยยกะ ราวป่ารักชิตวัน ได้ต้นสาละใหญ่ในครั้งนั้นพระพุทธองค์ตรัสภาษิตธรรมว่า **“...การอยู่คนเดียว ประเสริฐที่สุด ...ในหมู่ชนพาล ย่อมไม่มีเพื่อนแท้”**

...ในป่านั้น ..พระยาช้างป่าริเลยยกะได้ทำหน้าที่เป็นผู้อุปถัมภ์ พระพุทธรูปเจ้า มันใช้วงห้กกิ่งไม้กวาดบริเวณที่พระพุทธองค์ประทับเสร็จแล้วจับหม้อดัวยวงง ตักน้ำจั้นน้ำใช้มาตั้งไว้ ต้มน้ำร้อนถวายด้วยการเอางวงสีไม้แห้งให้ไฟเกิด เมื่อน้ำร้อนเสร็จก็นิมนต์พระคาสตามาสรง

เมื่อพระบรมศาสดาเข้าไปบิณฑบาต พระยาช้างนั้นเฝ้าบาตร และจิวรวางไว้บนตะพอง เดินตามหลังไปจนถึงแดนบ้าน

“ปารีเลยยกะ เฮอร์ออยู่ที่นี่ก่อน” พระศาสดาตรัสด้วย พระสุรเสียงอันนุ่มนวล

พระยาช้างรองนกว่าพระศาสดาเสด็จกลับมาแล้วรับบาตร และจิวรกลับเข้าปาร์กขิตวันตามเดิม เมื่อถวายภัตตาหารแก่ พระศาสดาแล้ว พระยาช้างได้นั่งถวายเป็นงานพัดด้วยกิ่งไม้

..ภาพแห่งช้างถวายเป็นพัดนั้นคงจะน่ารักน่าชังมิใช่น้อย..

(ถ้าเป็นสมัยนี้มนุษย์คงแตกฮือตื่นกันทั้งโลก..เพราะมนุษย์ สมัยนี้ชอบตื่นตูม..เรื่องไม่เป็นเรื่องก็ยิ่งตื่นข่าว)

ส่วนในราตรีพระยาช้างได้ถือท่อนไม้ใหญ่ด้วยวงง เดินรอบ บริเวณป่าที่พระศาสดาประทับอยู่ เพื่อรักษาความปลอดภัยจาก เนื้อร้ายหรือจากอันตรายอื่นใด จนกว่าอรุณจะขึ้นมาใหม่ จึง ถวายน้ำสรงพระพักตร์ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร

ในป่านั้นมีลิงใหญ่ตัวหนึ่ง กระโดดร้องโก๊ก ๆ ไปมาตาม กิ่งไม้ เห็นพระยาช้างทำวัตรปฏิบัติเช่นนั้นทุก ๆ วัน เกิดความ คริธาอยากทำอย่างนั้นบ้าง จึงไปหารวงผึ้งมาถวายพระศาสดาบ้าง พระศาสดารับแล้วแต่ไม่ทรงเสวย ลิงนั้นจึงเข้ามาจับรวงดูผึ้ง เห็นตัวอ่อนติดอยู่ จึงเขี่ยออกแล้วถวายใหม่ เมื่อเห็นพระศาสดา ทรงเสวยแล้วจึงดีใจเลยเถิด ทั้งพ้อน ทั้งรำ ทั้งร้อง ทั้งกระโดด โลดเต้นไปมา เหยียบกิ่งไม้แห่งหัก ร่วงตกลงมาเสียบต่อไม้ ปลายแหลมตายคาที่ ได้ไปเกิดในสวรรค์มีวิมานทองสูง ๓๐ โยชน์ มีเทพอัปสรหนึ่งพันเป็นบริวาร

ครั้นพระอานนท์และภิกษุ ๕๐๐ รูปมาอาราธนานิมนต์ให้
พระศาสดาเสด็จกลับ ช้างไม่ยอมให้กลับ

“ปารีเลยยกะ!” พระศาสดาตรัสเรียก

“เราไปครั้งนี้จะไม่กลับมาอีก ฉาน วิปัสสนา มรรค และผล
ย่อมไม่มีแก่เจ้าในอัฐภาพนี้ เจ้าจงหยุดเถิด”

พระยาช้างเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็เองวงสอดเข้าปากร้องให้เหมือน
เด็กน้อยที่พ่อแม่ทิ้งไว้กลางป่า ร้องรำหาจนกระแสนเสียงและ
สายน้ำตาเหือดแห้ง

เมื่อพระศาสดาเสด็จลับตาไป มั่นยกขาหน้าขึ้น ตาชะง้อ
มองเท่าไรก็ไม่เห็นแม้แต่เงาพระพุทธรองค์ ด้วยความเสียใจ
อาลัยสุดประมาณ หัวใจมันจึงแตกสลาย ล้มตายลงในทันที
ไปเกิดในสวรรค์มีวิมานทองสูง ๓๐ โยชน์ มีนางเทพอัปสร
หนึ่งพันเป็นบริวาร

...เรื่องพระพุทธรเจ้ากับสัตว์ เราฟังดูไม่น่าเป็นไปได้...แต่
ก็ได้เป็นไปแล้ว นี่คือ..อำนาจบุญ..

..บุญฤทธิ์เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์และคาดคิดไม่ถึงเสมอ!

..เรื่องที่จะเล่าต่อเป็นเรื่อง **ท่านพ่อลีกับช้างใหญ่** ผู้เขียนมี
โอกาสได้ไปสนทนาธรรมกับ **หลวงปู่ลี กุศลโร พระอริยเจ้าแห่ง
วัดป่าภูผาแดง จังหวัดอุดรธานี** ท่านได้เล่าเรื่องท่านพ่อลีกับช้าง
ให้ฟังอย่างน่าตื่นเต้น ผู้เขียนเห็นว่าเป็นคดีดี เป็นเรื่องที่น่า
อัศจรรย์จึงนำมาเล่าให้ฟังว่า....

...สมัยหนึ่ง **หลวงปู่ลี กุศลโร** ไปจุดงค์ทางอำเภอหล่มเก่า
จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ไปพบ **ท่านพ่อลี ธมฺมธโร** ซึ่งจุดงค์อยู่ทาง

ภาคเหนือตอนล่างเช่นกัน

เมื่อท่านเข้าไปคารวะท่านพ่อลีแล้ว ท่านจึงขอโอกาสสนทนา
เส้นถวายเป็นขณะที่ท่านสนทนาเส้นถวายนั้น ท่านพ่อลีได้เล่าเรื่อง
ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผจญมาจากที่ต่าง ๆ ให้ฟังไปเรื่อย ๆ จนคนที่
สนทนาถวายเป็นเวลาพอสมควร ฟังแล้วหูตาแจ่มไม่่วงนอนเพลินใจ
ตื่นตื่นสนุกสนานในธรรมลีลาของท่านอย่างบอกไม่ถูก

ท่านพ่อลีเล่าว่า.....

“...ขณะที่ท่านท่องเที่ยวจรดงค์เดินไปตามป่าเรื่อย ๆ คำที่ไหน
ก็อาศัยนอนในป่านั้นไม่หวั่นต่อมรณภัยใด ๆ รักษาแต่ใจตัวที่
ชอบท่องเที่ยวพาเกิดพาดตาย เป้าหมายอันสูงสุดคือวิมุตติธรรม
ท่านเที่ยวเพลินอยู่ในป่าใหญ่ที่มีต้นไม้สูงระฟ้า ลิงค่าง ลังค่าง เสือ
ช้างป่าร้องลั่นสนั่นไพร เหมือนเพลงขับกล่อมย้อมใจให้หลงไหล
ในรสธรรมชาติ ท่านอุทานว่า

**“ธรรมชาตินี้ ช่างดี! งามล้น ไม่มีการเสแสร้งทำ ส่วนมนุษย์
นี่ทำตัวสงบเสงี่ยม แต่ใจเหมือนเปรตเหมือนผี”**

ทิวกำลังผ่าน ราชรีกำลังล่องเข้า

เหล่าสัตว์กลางคืนกำลังลืมตาเตรียมตนเพื่อออกหากิน

แล้วท่านเดินชมถ้ำชมทิวผาแมกไม้เถาว์วัลย์ในเวลาย่ำค่ำไป
เรื่อย ประคองกายและสติพิจารณาธรรมบางประการไปพร้อม ๆ
กับย่างเท้าก้าวเดิน

ขณะที่เดินเพลินไปเรื่อยนั้นไม่ทราบว่าได้หลงทางหลงป่า
มาไกลเพียงไร แหวกมานป่าไปทางใดก็ไม่มีความหวังว่าจะพบมนุษย์
สักคน

...พบแต่ทางช้าง ทางเสือ ทางสัตว์ร้าย ...ทางแห่งอันตราย!
ลักพัก...เสียงร้องกระหึ่มของเจ้าป่าดังก้องกัมปนาท มันร้อง
เพียงครั้งสองครั้ง ก็เพียงพอที่จะให้ป่าสงบงัดในทันที..เสียง..
อันแสดงแสนยานุภาพแห่งพลังอำนาจ....ทำให้สัตว์ที่ได้ยินขนพอง
สยองเกล้า ทำให้สัตว์จตุบาทวิบาทรณะมัดระวังตนแจ ..แอบ
หลีกหนีหนีหายพรางกายเข้าที่ซ่อนเร้นโดยเร็ว

ป่าสงบนิ่ง...ราวกับว่าไร้สิ่งมีชีวิต!

แต่ท่านพ่อลี ท่านยังคงเดินดุ่ม ๆ เหมือนเดิม โดยไม่แสดง
อาการตื่นเกรงกลัวแม้แต่น้อย

แม้เสียงเจ้าป่าจะสะเทือนก้องในที่ที่ไม่ไกล ใจก็ไม่หวั่นไหว
เมื่อท่านย่างผ่านไป เจ้าป่านั้นเองเป็นผู้หมอบคอบสงบ เพราะ
มันยำเกรงอย่างยิ่ง สัญชาติญาณ ทำให้มัน “รู้” ว่า ร่างนั้นคือ..
ผู้ทรงอำนาจมากด้วยเมตตาคุณ..มีรัศมีครอบกาย

..หนึ่งวัน สองวัน สามวันผ่านไป มีแต่เดิน เดิน เดิน บุก
บุก บุก ลุย ลุย ลุย !

ปีนผาหิน มุดซอกถ้ำ คลานลอดขอนไม้ใหญ่ที่ล้มขวางทาง
ข้ามไม่ได้กิน อาศัยน้ำพอประทังชีวิต สามวันนั้นท่าน
ประจักษ์ใจว่าป่านี้ช่างกว้างไพศาลเสียจริง ๆ ก็สิบก็ร้อยกิโลเมตร
ก็ไม่มีวี่แววว่าจะเจอบ้านคน หรือทางคนเดินเลย.. แล้วจะออกไป
ไปยังไง

ท่านพ่อลีท่านว่า “..ความเหนื่อยล้า..เป็นอุปสรรคสำหรับคน
เดินทางไกล

..แต่การเดินทางไกลหรือหลงทางย่อมดีกว่าเดินทางผิด

หรือมีจิตตั้งไว้ผิด

...เพราะการคบหากับคนที่ไม่ดี

คนที่พอจะดีได้กลับกลายเป็นคนชั่วไปเสียนี่

เปรียบเหมือนทางที่รกรุงรังเต็มไปด้วยขยะมูลฝอย

แม้จะเป็นทางตรง จะถือว่าเป็นทางที่ดีก็ไม่ได้

..ส่วนผู้ที่คบหากับกัลยาณมิตรมีพระพุทธเจ้าเป็นต้นย่อม
ดียิ่งขึ้น ๆ

เหมือนทางป่าที่รกรุงรังด้วยต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาไม่ร้อน

แม้จะเป็นทางอ้อม ก็ถือว่าเป็นทางที่ดีได้”

ด้วยความเหนียวแน่นอ่อนแรง..หมดสรรพกำลัง..มีเพียงลม
หายใจที่แผ่วเบา ท่ามกลางสรรพสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น

ตายหรืออยู่ก็มีบุญกรรมเป็นเพื่อนสอง!

ท่านหยุดพักปั๊อย่างพลาสติกผืนน้อยกันขึ้น นั่งพักได้
ร่มไม้ใหญ่ใบดกหนา ผู้ที่เชื่อกรดต้นไม้ กางกวดกำหนดสติ
นอนแล้วหลับไป

แต่ทางที่ท่านกลางกลดนอนพักนั้น ท่านหาทราบไม่ว่าเป็น
ทางสัตว์ใหญ่ผ่านไปมา

ท่านนอนสบายจนถึงรุ่งเช้าอีกวัน ร่างกายสดชื่นเมื่อได้
พักผ่อน มองทอดเทือกเขาอันติดกันเป็นพีด สูง ๆ ต่ำ ๆ งาม
วิจิตรด้วยแสงแรกแห่งตะวัน สาดส่องเป็นลำผ่านช่องแมงไม้เป็น
ฉากสีรุ้ง วิหคบินออกจากรังเป็นสาย เสียงเซ็งแซ่ เป็นสัญญาณ
บอกว่าทิวกาลเริ่มแล้ว

เมื่อท่านตื่นนอนกำหนดสติตั้งราชสีห์ ...เห็นว่าทิศที่หันหัว

ลงนอนไม่ได้เป็นเช่นนี้ ก่อความสงสัยให้เกิดคำถามขึ้นอย่างมาก

ท่านเคลื่อนร่างกายออกจากกลดมายืนพิจารณาดูบริเวณโดยรอบ “กลดก็ถูกย้ายที่ ที่นอนก็ถูกย้ายที่ แล้วใครมาย้ายที่นอนให้เรา” ท่านยืนคิดอย่างฉงน

“แล้วเราพักอยู่ตรงนั้นปล้นมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร?” ท่านถามตัวเอง

“ผี มนุษย์ อสุรกาย นาคา ครุฑ เทวดา หรือพระพรหมที่ไหนอาจสามารถทำเช่นนั้นได้ หรือว่าเราเป็นคนบ้าเป็นคนหลงสติไปเสียแล้วนี่ จึงนอนกลับหัวกลับทิศ จึงจำทิศทางที่ตัวเองนอนไม่ได้ อย่างนี้ต้องพิสูจน์กันหน่อย.. เรามีเมตตาดีสั่งสอนมามีไช่ย่อย.. จะมามัวนั่งละห้อยคิดให้เสียการณฺ์นานเข้าไปไย” ท่านบ่นพึมพำในใจ

แล้วจึงตัดสติใจเข้าสมาธิดูภาพย้อนหลัง ฟัง ๆ ดูเหมือนในหนังละครที่วีวีเพลย์เทปกลับมาดูได้ใหม่

มาถึงตอนนี้ผู้เขียนอดใจไม่ไหวจึงรีบแทรกถามหลวงปู่ลี ผาแดงขึ้นทันทีว่า “เหตุการณ์มันผ่านมาแล้วย้อนกลับไปดูได้อีกหรือปู่?”

ท่านตอบเป็นภาษาอีสานพร้อมด้วยรอยยิ้มอันแสนจะน่ารักว่า “เป็นหยังสิบได้....ทำไมจะไม่ได้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านระลึกชาติย้อนหลังได้เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นแสนชาติ นี่เพิ่งผ่านมา

คืนเดียวทำไมจะระลึกย้อนดูอดีตนั้นไม่ได้ ถ้าอย่างนั้น ท่านจะ
มาสอนสัตว์โลกที่โง่งมมาได้หรือ ถ้าท่านไม่แน่จริง” ท่านตอบ
อย่างจะฉานอาจหาญ ทำให้เราหมอบทั้งกายใจและเวทนา

“แล้วจากนั้นท่านพ่อลี ท่านทำยังไงครับ” ผู้เขียนเรียนถาม
หลวงปู่ลี

“ท่านก็เข้าสมาธิภาวนานะสิ” ท่านตอบแล้วก็เมตตาเล่าต่อ
จนพระเถรที่ฟังกันอยู่อ้าปากค้าง ! บางองค์ปานนี้ยังไม่ได้งับปาก
เลย เสร็จจากเขียนหนังสือเล่มนี้จะไปนิมนต์ให้ท่านงับปากซะ
เดี๋ยวลมเข้าห้องแตกตายก่อน ...เพราะความเพลินที่ได้ฟังสิ่งที่ดี ๆ
ที่ท่านเล่า

ก็พระอริยเจ้าเป็นผู้เล่าให้เราฟัง เราควรจะมีใจกระหึ่ม
สักเพียงไร เพียงเห็นท่านก็เป็นทัสนานุตตรियะแล้ว

แต่นี้ได้นั่งสนทนาใกล้ ๆ จะประเสริฐเพิ่มขึ้นอีกเพียงไร

แล้วท่านหลวงปู่ลีก็เล่าเป็นภาษาอีสานด้วยความนึ่มนวล
(แต่แปลเป็นภาษากลาง) ต่อไปว่า

**“ท่านพ่อลีปกครองร่างอันผอมบาง ขัดสมาธิ เมื่อภาวนา
ท่านได้เกิดความรู้ในญาณขึ้นมองเห็นทะเลสาบในอดีตได้ว่า....**

“..เห็นร่างท่านเอง นอนหลับสนิทในกลดน้อยๆ ได้ร่มไม้ใหญ่
ทันใดนั้นเองมีสัตว์ใหญ่เงาสีเทาร่างดำทึบเยื้องย่างผ่านเข้ามา
เหมือนหมูเขาลูกน้อย ๆ เคลื่อนที่ได้ สักพักปรากฏรูปให้เห็นชัด...
นั่นคือช้างใหญ่

ท่านได้นอนขวางทางช้างโขลงใหญ่

ตัวเจ้าฝูงเดินนำมาก่อน เมื่อมาเห็นร่างท่านที่นอนสงบนิ่ง

อยู่ในกมลผ้าบาง ๆ มันหลีกเลียงเดินเหินอย่างรอบ ๆ ท่าง ๆ
มันเห็นรัศมีในกายระยับ เหมือนกายทิพย์ที่เทวดาเฝ้าคุ้มครอง
มันตาดกหมอบลงเฝ้ามองอย่างพิศวง!

มันรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าร่างนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม มัน
มิบังควรรบกวน หรือให้สัตว์อื่นรบกวน แต่ทางนั้นเป็นทางข้างผ่าน
มันต้องย้ายร่างท่านไปไว้ที่อื่นก่อน

ด้วยบุญกรรมในบุพเพชาติที่มีต่อกัน ภาษา “ใจ” ที่สื่อสาร
ทำให้มันเกิดความรักและเคารพต่อท่านในทันที

มันจึงปฏิบัติต่อท่านด้วยความละมุนละไม

ค่อย ๆ เองวงที่ใหญ่ยาวมีเรียวแรงแมศาล อุ้มท่านที่
หลับสนิทย้ายไปอีกฟากหนึ่ง ในที่ไม่ไกลกันนักเหมือนย้ายปุยนุ่น

มันค่อย ๆ เองวงจับที่นอนมาปูและบริวารอื่น เอาท่านมา
วาง เอาเชือกมาผูก แล้วจึงย้ายกลดมาห้อย ดึงผ้ากมลปิดลง
ให้เรียบร้อย มันทำอย่างแนบเนียนและมีสติ เหมือนกับมนุษย์
ผู้ฉลาดทำ เสร็จแล้วยืนขวางกั้นอยู่

เมื่อมันจัดที่นอนถวายท่านเสร็จ ผุ่งข้างนับร้อยก็กรูเข้ามา
รอบทิศ แต่ผ่านตรงที่ท่านพอสิ้นนอนไม่ได้ ข้างใหญ่นั้นได้ยืน
เอาตัวขวางอยู่ ไม่ให้ข้างตัวใดมากล้ำกรายล่วงเกินได้

เมื่อตัวไหนเข้ามาใกล้จะรบกวนมันก็ชูและเอาตัวมันเบียด
ให้หนี เมื่อผุ่งข้างไปหมด มันเห็นว่าปลอดภัยดีแล้ว ตัวมันจึง
ตามไปที่หลัง”

“อัศจรรย์จริง ๆ นะปู่” ผู้เขียนกราบเรียนหลวงปู่ลี กุศลโร

“วิมุตติพระนิพพานอัศจรรย์ยิ่งกว่านี้อีกนะท่าน” หลวงปู่

กล่าวถึงบรมธรรม

“อัศจรรย์! จนไปเล่าให้ใครฟังไม่ได้ เพราะเขาไม่เชื่อ เดียว
เขาหาว่า “บ้า” ท่านย៉ออย่างน่าคิด

ท่านเล่าต่อท่ามกลางสายฝนพรำ ฟังร้องโครมครามว่า

“..ข้างตัวนั้นมันก็มีธรรมเหมือนกันนะ...มันมาช่วยชีวิต
และท่านพ่อลีก็ได้อาศัยเดินตามทางข้างนั้นออกมาจากป่าได้อย่าง
ปลอดภัย” หลวงปู่ลีเล่าพร้อมยกแก้วน้ำขึ้นฉันอย่างอริยมุนีที่มี
สติรอบกาย

แล้วเล่าต่ออีกเหมือนเพิ่มรสเด็ดให้อาหารจานโปรดในทาง
ธรรมว่า

“มนุษย์หรือสัตว์ก็มีจิตอันเดียว ผู้ไม่เคยเป็นญาติพี่น้องกัน
ไม่มีในโลก บางทีเขาเคยเกิดเป็นมนุษย์ เคยบวช เคยเป็นเพื่อน
จิตอันเดียวกันนี้แหละแต่เสวยวิบากกรรมต่างกัน ทำให้ชาตินี้
เขาเกิดมาเป็นช้าง แต่ก่อนเขาคงมีอะไรเกี่ยวข้องกับท่านพ่อลี

คงเป็นศิษย์อาจารย์กันมา อย่าว่าแต่ข้างเลยท่าน พวกเรานี่เกิด
ตายเป็นสัตว์มาสักเท่าไร มีใครรู้เห็นได้บ้าง

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้มีศีลธรรม ให้รักษามนุษย์
สมบัติเอาไว้ ไม่อย่างนั้นจะตายไปเกิดเหมือนสัตว์ทั้งหลาย

“ให้สังเกตง่าย ๆ นะ” ท่านกล่าวอย่างน่าสนใจให้นำไป
คิดถึงตัวเอง

“...ถ้าจิตใจวุ่นวายจะตายไปเกิดเป็นสัตว์ทันที” ท่านพูด
จบแล้วยิ้มน้อย ๆ แต่พองาม

วันนั้นผู้เขียนได้ถามถึงประวัติท่านด้วย แม้ฝนจะตกฟ้า
จะร้อง อันเป็นฤดูปลายฝนต้นหนาว ท่านก็ยิ้มเมตตาสนทนา
เป็นเวลานานถึง ๓ ชั่วโมงกว่า

นี่แหละท่านทั้งหลาย! โบราณท่านจึงว่า

คนดีผีคุ้ม!

พระดีมีเทวดาคอยคุ้มครองรักษา!

คนมีบุญไม่จนตรอกจนมุม!

ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ท่านทำให้เราเห็นประจักษ์ในแง่มุมต่าง ๆ
ทางพระพุทธศาสนา โลกนี้โลกหน้า บุญทำกรรมแต่ง ท่านผู้วิเศษ
ศิษย์พระตถาคตเจ้ายังมีอยู่จริง และคติสอนใจอื่น ๆ อีกมาก
นับว่าเป็นบุญวาสนาแห่งจักขุและโสตประสาทที่เราได้รับรู้เรื่องของ
ท่าน ถึงกายตายแต่ความดีท่านยังคงอยู่ ความดีนี่เองเป็นที่พึ่ง
ของสัตว์ทั้งหลายทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ๆ

พระญาณวิศิษฏ์ (หลวงพ่อทอง) เจ้าอาวาสวัดโตโกการาม องค์กรปัจจุบัน
เมตตาเล่าเรื่องท่านพ่อลีแก่ทีมงาน เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๙

พระครูพุทธนิสารสุนทร (พระอาจารย์บุญกู่ อนุชาตมโน)
เมตตาเล่าเรื่องท่านพ่อลีแก่ทีมงาน เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๙

๑๑๑ เขาก่อนพ่อสเปน พระเจ้าอโศกมหาราช จริงหรือ ?

....ขอท้าวความหลังก่อนสักเล็กน้อย...
หลายปีก่อนผู้เขียนได้มีโอกาสไปวัด
อโศการาม เห็นพระรูปจอมจักรพรรดิอโศก
ผู้ยิ่งใหญ่.. องค์ใหญ่ตั้งเด่นเห็นตระหง่าน
แต่ไกล นั่งทรงเครื่องรบครบครัน
ก็มีความสงสัยมากกว่า ปั้นทำไม ทำไม
ไม่ปั้นพระพุทธเจ้าองค์ใหญ่ ๆ ..ตรงนั้น
เป็นบริเวณหน้าพระวิหาร.. เป็นจุดเด่น
ก็ได้แต่นึกค้ำอยู่ในใจ!

ได้แบกความสงสัยนั้นมานานหลายปี
วันหนึ่งได้ฟังหลวงตามหาบัว และคิดพิจารณาตามคำเทศน์
ของท่านว่า...

...พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ และ

พระเจ้าจักรพรรดิ เป็นปฐมนิยบุคคล เป็นปฐมารหบุคคลที่ควรสร้าง
พระเจดีย์ถวาย

..พระเจ้าจักรพรรดิ ...ใช่แล้ว พระเจ้าอโศกเป็นพระเจ้า
จักรพรรดิ และเป็นผู้มีคุณูปการต่อพระพุทธศาสนาหาที่สุดมิได้
..ไม่มีท่าน ประเทศไทยไม่มีพระพุทธศาสนา
..ท่านมีคุณอย่างใหญ่หลวงต่อปวงชนชาวไทย
..ท่านพ่อลีดำริคิดสร้างพระรูปท่านไว้..เป็นการสมควร
อย่างยิ่งที่สุด

แต่..เอ..ทำไมวัดอื่นเขาไม่สร้าง.. ทำไมต้องเป็นท่านพ่อลี..
ความสงสัยประดังเข้ามา จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีโอกาสทำประวัติ
ท่านพ่อ

..ผู้เขียนจึงหาหนังสือท่านมาอ่านสอบถามผู้รู้ทั้งหลาย.. และ
พระเถระผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับท่าน..ขอทำตัวเป็นนักสืบชั่วคราว
เบื้องต้นขอ ม้วนดีวีดีท่านพ่อลีที่หลวงตากแล้วถึงไปที่วัดป่า
บ้านตาดจากท่านอาจารย์สุลาน ปภสฺสโร พระอาจารย์ชำนาญ
อภิขณฺโณ

ลำดับที่สองค้นหาจากหนังสือ แถบเสียง และวีซีดีงานฉลอง
๒๕ ศตวรรษของท่านพ่อลี

ลำดับที่สามสอบถามจากพระเถระผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับท่าน
และอื่น ๆ อีกรูปละหน้าไม่ถ้วน
ก่อนอื่น..ขอยกประวัติย่อพระเจ้าอโศกฯ มาเล่าก่อน....พอ
เป็นแนวทาง

พระเจ้าอโศกมหาราช นามเดิม “**จันทาโศก**” คืออโศกผู้ดุร้าย

เป็นกษัตริย์องค์ที่ ๓ แห่งราชวงศ์โมริยะ ณ กรุงปาฏลีบุตร (พ.ศ. ๒๑๘-๒๖๐, หรือ พ.ศ. ๒๗๐-๓๑๒) เมื่อครองราชย์ได้ ๘ พรรษา ก็ได้กรีธาทัพไปตีแคว้นกสิงคะ (รัฐโอริสซาของอินเดียในปัจจุบัน) เพื่อขยายดินแดนออกไปกว้างใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ชาติอินเดีย

ต่อมาได้ทรงสลดพระทัยในความโหดร้ายทารุณของสงคราม จึงหันมานับถือพระพุทธศาสนา และทรงดำเนินนโยบายทำนุบำรุงพระราชอาณาจักรตามนโยบายธรรมวิชัย ทรงเจริญพระราชไมตรีกับนานาประเทศโดยทางสันติ จนได้ขนานนามว่า **“ธรรมาโคก”** คือ **อโคกผู้ทรงธรรม**

เป็นเหตุให้กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ยุคหลังที่นิยมสันติ ทรงดำเนินตามพระราชจริยวัตรของพระองค์ และได้รับสมัญญานามว่า **“มหาราช”**

พระองค์ทรงเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ ต่อมาได้พบสามเณรในพระพุทธศาสนา ชื่อ **“นิโครธ”** ได้สนทนาธรรมกันจนทำให้พระองค์มีพระทัยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ทรงปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัดแล้วเกิดศรัทธา ได้สร้างมหาวิหารและพระสถูปทั่วชมพูทวีปถึง ๘๔,๐๐๐ องค์ จารึกชื่อ **“อโคก เป็นผู้สร้าง”** ทุกแห่ง

จากนั้นก็ได้เสาะหาพระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุ จนได้พบพระเถระผู้เฒ่ารูปหนึ่งเป็นผู้นำทางเสด็จไปยังสถานที่ฝังพระบรมสารีริกธาตุ รับสั่งให้ลากถาดปาและเคลื่อนย้ายสถูปหินออกไปแล้วขุดลงไปจนพบพระบรมสารีริกธาตุ และพบอักษรจารึกใน

แผ่นทองคำที่พระมหากัสสปะทำนายนไว้ว่า

**“ต่อไปภายภาคหน้าเมื่อโคกกุมาร ได้ครองราชสมบัติแล้ว
มีพระนามว่า พระเจ้าธรรมาโคกราชพระองค์จะได้รู้พระบรมธาตุนี้
ออกแจกจ่ายประดิษฐานทั่วชมพูทวีป”**

เมื่ออ่านจารึกนั้น ทรงมีความโสมนัสยิ่งที่พระมหากัสสปะ
มีพระญาณหยั่งทราบเหตุการณ์ล่วงหน้า พระองค์จึงรับสั่งให้นำ
พระบรมสารีริกธาตุออกมาทั้งหมด แล้วอัญเชิญมาสู่กรุงปาฏลีบุตร

พระองค์ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจในการทำนุบำรุง
พระบวรพุทธศาสนาอเนกประการ เช่น **ทรงเป็นศาสนูปถัมภก
ในการทำสังคายนาพระไตรปิฎก ครั้งที่ ๓ ที่มีขึ้นที่เมืองปาฏลี
โดยมีพระโมคคัลลีบุตรเป็นองค์ประธาน ประกอบด้วยพระอรหันต์
บรรลุปฐมสังคายนา ๑,๐๐๐ รูป และทรงส่งสมณทูตไปประกาศ
พระพุทธศาสนา ๙ สาย** เป็นเหตุให้พระพุทธศาสนาแพร่หลาย
ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถึงปัจจุบัน

พระเจ้าอโคกได้ทรงอาราธนาให้พระสงฆ์ไปประกาศ
พระพุทธศาสนายังประเทศต่าง ๆ ๙ สายดังนี้

๑. พระมัชฌันติกเถระ ไปยังแคชเมียร์
๒. พระมหาเทวเถระ ไปยังไมซอร์
๓. พระรักชิตเถระ ไปยังบอมเบย์
๔. พระโยนกัมมรักชิตเถระ ไปยังปรันชนบท เทนือบอมเบย์
๕. พระมหาธัมมรักชิตเถระ ไปยังมหารัชตะ
๖. พระมหารักชิตเถระ ไปยังเปอร์เซีย
๗. พระมัชฌิมเถระ ไปยังประเทศเนปาล

๘. พระโสมณะเถระ และพระอุตรเถระ ไปยังประเทศพม่า
ไทย ลาว เขมร เวียดนาม

๙. พระมหินทเถระ ไปยังประเทศศรีลังกา
จบการเล่าเรื่องพระเจ้าอโศกฯ พอสังเขปก่อน

**..มีคำถามสอดแทรกเข้ามาว่า ท่านพ่อลีเกี่ยวข้องโยงใยมี
สายบุญสายกรรมสัมพันธ์กับพระเจ้าอโศกฯ อย่างไร?**

ผู้เขียนให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเอง เพราะเรียบเรียงลำดับจาก
ข้อมูลความจริงเท่าที่มี ไม่ใช่ข้อมูลที่ลอยมาตามลม ไม่ได้คิดเอาเอง
เออเอง และบางส่วนเป็นข้อมูลที่ท่านพ่อลีบันทึกไว้เอง

..ก่อนอื่นขอเริ่มเรื่องในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ เดือนธันวาคม ..ปีนั้น
ท่านพ่อลีอธิษฐานบำเพ็ญเพียรนั่งสมาธิตลอดรุ่งที่วัดเขาพระงาม
จังหวัดลพบุรี กับสานุศิษย์อีก ๖ รูป

**ขณะนั่งสมาธิภาวนาอยู่นั้น ท่านได้ยินเสียงแปลกประหลาด
ดังบนศีรษะห่าง ๆ คล้ายฝนตก**

**สักครู่หนึ่งได้เห็นพระรูปพระเจ้าอโศกมหาราช ตกลงมา
ใกล้ ๆ เป็นแก้วเจียรไนสีเหลี่ยมสีดำอมชมพู โตประมาณนิ้ว
หัวแม่มือ”**

ต่อมาแก้วเจียรไนที่เป็นพระรูปของพระเจ้าอโศกมหาราชนั้น
ได้รับการบรรจุไว้อย่างมิดชิดที่วิหารหลวงพ่อเคียร วัดอโศการาม
จนทุกวันนี้

ท่านพ่อลีได้พูดถึงเรื่องนี้ทั้งทำเป็นปริศนาไว้หน้อยหนึ่งว่า

**“ขอให้ผู้รู้ ผู้เห็น จงสำเนียงเอาด้วยตนเอง จิตวิญญาน
ของพระเจ้าอโศกฯ อาจจะช่วยเหลือพวกเราอยู่ และอาจอยู่**

ใกล้ ๆ พวกเราผู้ปฏิบัติธรรมก็ได้...”

ท่านพ่อลีได้มีความผูกพันซาบซึ้งในผลงานการกระทำของพระเจ้าอโศกมหาราชเป็นอย่างมาก ดุจเหมือนตั้งว่าท่านเคยเกิดเคยมีชีวิตอยู่ในสมัยนั้น

คราวที่ท่านพ่อลีไปประเทศอินเดียได้เห็นพระเจดีย์และสถูปที่พระเจ้าอโศกมหาราชสร้างไว้ ทรุดโทรมหักพัง จนเกิดความคิดที่จะสร้างทดแทนไว้สักแห่งขึ้นในเมืองไทยนั้น อาจเป็นสิ่งที่แปลกอย่างหนึ่ง และการที่ท่านอธิษฐานจิตขอให้พระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุพระอรหันต์ต่าง ๆ จำนวนมากเสด็จมาอยู่กับท่านได้นั้น ก็เป็นเรื่องที่แปลก ที่สามารถพิสูจน์ได้อีกอย่างหนึ่ง

ในเรื่องนี้ผู้เขียนได้กราบเรียนถาม **พระญาณวิศิษฐ์ (หลวงพ่อทอง)** เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันซึ่งเป็นหลานท่านพ่อลีถึงเรื่องที่มีคนเล่าลือกันมากกว่า ท่านพ่อลีเป็นพระเจ้าอโศกฯ กลับชาติมาเกิด

ท่านตอบว่า “ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ที่น่าแปลกมากและเหมือนกันคือ พระเจ้าอโศกฯ สามารถรวบรวมพระบรมสารีริกธาตุได้ ท่านพ่อลีก็สามารถรวบรวมได้มากมายด้วยพลังอธิษฐานเช่นกัน

และเหมือนกันอีกเรื่องก็คือ พระเจ้าอโศกฯ โปรดปรานการปลูกต้นไม้เป็นพิเศษ ท่านพ่อลีก็เช่นกัน ในยุคนั้นท่านปลูกเองและชักชวนคนอื่นปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก”

คราวหนึ่งท่านพ่อลีไปวิเวกอยู่ถ้ำพระสบาย อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง ท่านอยากปลูกต้นไม้ แต่ไม่มี ท่านจึงอธิษฐานจิตให้ต้นไม้เกิดสัก ๓ ต้น ต่อมาต้นไม้ได้เกิดเอง ๓ ต้น

เป็นที่น่าอัศจรรย์!

และงานฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษกึ่งพุทธกาลที่วัดโศการาม เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคนั้น ยากที่จะมีผู้จัดฉลองได้ ท่านสามารถจัดการฉลองได้อย่างดีเยี่ยม แม้รัฐบาลในยุคนั้นยังไม่สามารถจัดฉลองให้ยิ่งใหญ่อย่างท่านได้ (ผู้เขียนดูจากหนังสือเก่าที่ถ่ายทำในยุคนั้น ..จึงเห็นความยิ่งใหญ่ที่ท่านพ่อลีจัดงานฉลอง)

และอีกเรื่องแต่มีหลักฐานอ้างอิงอันสำคัญจาก**พระอาจารย์บุญฤทธิ์ อหฺรฺวุฒโน** ที่ได้อ่านจากบทธรรมเทศนาของหลวงปู่สิม พุทธาจาโร ที่ตีพิมพ์โดยสานุศิษย์หลวงปู่สิมท่านได้เล่าเรื่องท่านพ่อลีเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอโศกฯ ไว้ดังนี้

.... คราวหนึ่ง**หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** วัดถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เดินทางไปนมัสการสังเวชนียสถาน ที่ประเทศอินเดีย เห็นสถูปที่พระเจ้าอโศกมหาราชสร้างไว้อย่างยิ่งใหญ่ ที่พุทธคยา ก็เกิดความสนใจใคร่อยากทราบว่

“พระเจ้าอโศกฯ ผู้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาอันยิ่งใหญ่ ไปเกิดเสวยผลสุขทุกข์อยู่ ณ ที่ไหนหนอ?”

ท่านยืนกำหนดจิตรำพึงถึงเท่านั้นแหละ จิตเกิดญาณความรู้ ..มีภาพของท่านพ่อลี ปรากฏลอยเด่น... เด่นเข้ามาในนิมิตนั้น

ท่านจึงประจักษ์ใจว่า ท่านพ่อลี เป็นพระเจ้าอโศกฯ กลับชาติมาเกิดเป็นแน่แท้ และเป็นชาติสุดท้ายสมความปรารถนาของพระเจ้าอโศกฯ ที่เคยปรารถนาเป็นทายาทธรรมด้วยการออกบวชแล้วเข้าสู่นิพพาน ไม่มีความประสงค์จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่อีกต่อไป

เล่าเรื่องคนอื่นพูดถึงท่านพ่อลีแล้ว เรามาฟังท่านพ่อลีเล่า เรื่องท่านเองดีกว่า ท่านเล่าแล้วก็หัวเราะขำขันไปด้วยแบบที่เล่น ที่จริงว่า...

...มีพระหลวงตารูปหนึ่งไปภาวนาในป่าเกิดนิมิตเป็นที่อัศจรรย์ ดันตื่นเดินทางมาหาท่านที่วัดอโศการาม

ญาติโยมเขาถามพระหลวงตารูปนั้นว่า มาจากไหน ต้องการ พบใคร

พระองค์นั้นก็ตอบว่า “พวกญาติโยมเหล่านี้ไม่รู้อะไร ท่าน อาจารย์ลือวงศ์นี่เดิมท่านเป็นพระเจ้าอโศกมหาราช ท่านจึงมา สร้างวัดอโศการาม

ส่วนอาตมานี้แหละเป็นพระเจ้าปเสนทิโกศล เป็นเพื่อนรัก กับท่าน สนธิสนมกันมานานหลายภพชาติ จึงอยากจะมาขอเยี่ยม ท่านในวัดนี้.. ในวันนี้” แล้วก็สั่งให้ลูกศิษย์เข้าไปบอกท่านพ่อลี

ท่านพ่อลีทราบดังนั้นก็บอกลูกศิษย์ว่า “ไปเร็ว ๆ ไปบอก ท่านว่าให้กลับไปเสียนะ อย่าเข้ามาเป็นอันขาด”

แล้วท่านพ่อลีก็กล่าวต่อไปว่า..

“..มันเป็นไปอย่างนี้ก็มิหนะพระเรา นี่แหละพวกตื่นพื้น แผ่นดิน คือหลงนิมิตต่าง ๆ ที่ตัวได้เห็น

ท่านองค์นั้นคงจะมีความคิดอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในใจ แล้วก็เลยเชียวไป

เมื่อเห็นอะไรต่าง ๆ ปัญญาไม่พอเพียง ก็กลายเป็น **“วิปัสสนูปกิเลส”** เปรียบเหมือนคนตื่นรถเพราะไม่เคยเห็น ก็อยากจะวิ่งเข้าไปหารถ อยากขี่ อยากขับ อยากนั่งบ้าง ไม่เหลียว

ซ้ายแลขวา พิจารณาให้ดี วิ่งออกไปกลางถนน มันก็จะถูกรถชนตาย หรือหับแข้งขาหักพิกลพิการไปเท่านั้น

นี่ก็หลงไปอีกแบบ ไม่ปลอดภัย ถ้าใครมีปัญญาพอก็จะเป็นอริยทรัพย์ เช่น เห็นปล้ำพู่ ปล้ำเสม ก็พิจารณาให้เกิดประโยชน์ เอามัดมาตัดเป็นฟืนไว้ใช้สอย หรือจะขายก็ได้ พื้นแผ่นดินมันรกกก็ถากถางทำให้เป็นไร่เป็นนา อย่าปล่อยให้ว่างเปล่า ก็จะต้องนำมาซึ่งพืชผลและทรัพย์สินเงินทอง

การหลงนิमितเช่นนี้กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็เรียกว่า **“สัญญาวิปลาส”**

ทางที่ถูก เมื่อเห็นนิमितอะไร เราจะต้องมีสติพิจารณาแล้ววางไว้ตามสภาพของความจริง

เราอย่าไปเกาะอยู่ในสิ่งที่รู้เห็น เพราะสิ่งทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง เช่น เกิดมาเป็นคนจนก็ทุกข์ เพราะอยากมั่งมี เกิดมามั่งมีก็ทุกข์ในการปกป้องรักษาทรัพย์สมบัติ กลัวจะสูญหาย กลัวเขาจะคดโกง กลัวโจรจะปล้น กลัวขโมยจะลัก ก็ไม่มีความสุขอีก

สิ่งทั้งหลายไม่มีอะไรแน่นอนสักอย่าง นิमितทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน

ฉะนั้น เมื่อรู้เห็นอะไร เราต้องปล่อยให้เป็นไปตามสภาพของมัน ต้นลำพูนมันก็อยู่ในป่า

หญ้าก็มีในดิน ข้าวก็อยู่ในนา รู้ดังนี้ได้เราก็จะสบาย จะลงไปในทะเลอีกก็สบาย เพราะรู้จักขึ้นรู้จักลง รู้จักว่าในทะเลมันเป็นอย่างไร บนบกมันเป็นอย่างไร

ผู้มีวิชาจะไปบกไปน้ำก็ได้ สบายทุกอย่าง จะถอยหน้า ถอยหลังก็ได้คล่องแคล่วไม่ติดขัด เป็น “โลกวิทู”

ใจแนบอยู่กับสิ่งนั้นแต่ไม่ติด อยู่ในทะเลนั้นแหละ แต่ก็ไม่จม อยู่ในโลกก็ไม่จมโลก เหมือนใบบัวที่อยู่ในน้ำ แต่น้ำก็ไม่ซึมซับ”

ท่านพ่อลีท่านไม่ได้รับและไม่ได้ปฏิเสธในเรื่องที่คนเขาถือว่าท่านพระเจ้าอโศกมหาธาชกลับชาติมาเกิด แต่ท่านได้กล่าวธรรมะเป็นแง่คิด เป็นคติเตือนใจ ในเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน... ต่อไปว่า...

“...มีบางคนพูดฝากมาว่า **ท่านพ่อลีวัดอโศการาม ท่านสบาย ละชิ มีลูกศิษย์ลูกหาล้วนแต่มหาเศรษฐี** เรามาเสียใจอยู่หน่อยว่ามันไม่ค่อยจริงอย่างเขาลือ บางคนได้ยืมแต่ข่าวลือ ก็เข้าใจผิดคิดว่าเราเป็น **“นักโกยเงิน”**

ขอให้พวกเราพากันระวังให้ดี ๆ ให้ปลอดภัยไว้ก่อน อย่าหลงมนุषย์

เรื่องอย่างนี้มันเป็นภัย เมื่อมันนึกว่าหลวงพ่อร่ำรวย มันก็เฟื่องเล็งดู ได้ทำก็จะมาทำความยุ่งยากเดือดร้อนขึ้น ที่พูดมานี้เป็นเรื่อง **ทางโลก**

ที่นี้มาพูดเรื่อง **ธรรมะ** พุดกันตามจริงที่พวกเราอยู่กันใกล้ ๆ ไกล ๆ และมีจิตมุ่งดีอยากมาอบรมจิตใจของตน ๆ อุทิศส่าห์เสียสละกันมา โดยได้ยืมได้ฟังว่าสถานที่นี้มีการอบรมจิตใจกันเคร่งครัด มุ่งบำเพ็ญความดีกันเป็นส่วนใหญ่ คำกล่าวอย่างนี้ก็เป็นชื่อดีของเรา

ฉะนั้นให้พวกเราในที่นี้ทำตัวให้เหมาะสมกับชื่อของเราไว้
ให้รักษาชื่อดีใส่กำมือไว้ อย่าให้รั่วไหล ได้ทั้งชื่อได้ทั้งความจริง
เป็นดีแน่ อย่าดีแต่ชื่อ แต่ตัวมันเชื่อ !

เรื่อง “อวดอ้าง” เป็น “อรหันต์” นี้ก็เช่นกัน

พระมันก็หลอกต้มคนต้มพระด้วยกันได้ มีพระรูปหนึ่งมัน
ไปเชียงใหม่ มันว่าจะไปช่วยอาจารย์ สร้างวิหาร

ผู้คนเชื่อถือมาร่วมทำบุญ

พอได้เงินมากก็หาทางขยับขยายมาหากินที่หัวหิน

แล้วพาเงินเชิดไปเลย !

คนโงงแบบนี้แกลังทำอุบาย ทำเป็นเครื่องให้ผู้คนเลื่อมใส
อย่างนี้มีอยู่บ่อย ๆ

ที่ **ปจันตคาม** ปราชินบุรี มีพระอยู่องค์หนึ่ง ผู้คนนับถือ
ว่าเป็น “**พระอรหันต์**”

ท่านชอบนอนป่าช้า ชอบกินข้าวเหนียว ชอบนั่งสมาธิ
ชอบนอนตามดิน แสดงตัวว่าเป็น อรหันต์ ข้าวลือไปไกล มี
ผู้คนพากันไปกราบไหว้ แต่เมื่อเข้าไปเห็นในป่าช้า มีหมาอยู่ข้าง ๆ
แกคลุกข้าวใส่ชาม กินร่วมกับหมา

คำหนึ่งเปิดใส่ปากตัวเอง อีกคำหนึ่งใส่ปากหมา

เมื่อมีคนทักท้วง แกว่ามันเป็น “**อนัตตา**” คนกับหมาก็
ไม่ผิดอะไรกัน อยู่ด้วยกัน กินด้วยกันก็ยอมได้

เมื่อเขานิมนต์ไปสวดก็ยังอุตส่าห์เอามาตัวนั้นไปด้วย
แล้วก็ไม่ใช่หมาตัวผู้นะ เป็นหมาตัวเมียเสียด้วย ทำอย่างนี้แล้ว
ใคร ๆ ผู้รู้เขาจะไปนับถือได้ลงคอ ผู้คนหมดศรัทธา

เขาจึงเรียกหลวงพ่อดังนั้นว่า “**อรหันต์หมา**” ไปฉิบ.....

เรื่อง “**ชื่อเสีย**” ถ้าเราไม่ช่วยกันรักษา มันก็จะกลายเป็น
ชื่อเสีย

ฉะนั้น ให้พวกเราช่วยกันรักษาให้ดี ถ้ารักษาดีก็จะเกิด
ประโยชน์ได้ถึง ๒ ประการ กล่าวคือ

- **เป็นการเผยแพร่พระศาสนา**
- **เป็นเหตุให้เกิดความเชื่อความศรัทธา**

แล้วท่านพ่อลีก็กล่าวถึงคนที่เข้ามาหาท่านว่า....

“.....พวกคนที่เพิ่งเล็งท่านเข้ามาหาท่าน มีอยู่ ๒ จำพวก

๑) จำพวกสาธุ คือพวกมุ่งมาอบรมปมนิสัยตน หวังจะได้
ความดีจากท่าน

๒) จำพวกอิจฉา แขนงนี้เห็นว่าเราดีกว่าเป็นไม่ได้ พยายาม
ตัดรอนเราอยู่เรื่อย ถ้าพวกฆราวาสยังพอทำเนา มันยอมเป็นไป
ตามธรรมดา แต่ยังมีพวกหัวโล้นหม่เหลืองด้วยกันอีกนี่ซิ มันแย!
แต่ก็ไม่เห็นกลัวเอาจริง มันไม่กลัวทำตามก็เพราะมันมียศมี
ลาภผูกคอ ถ้าทำพลาดมันก็แยเหมือนกัน

มีโยมมาเล่าให้เราฟังว่า “**สงสารหลวงพ่อกจะถูกพวกเสือ
มันกิน**”

ถามไปถามมาได้ความว่า “**เสือเหลือง**”

เลยตอบเขาไปว่า “**ไม่กลัวหรอก ใ้พวกเสือกินหมาทั้งนั้น**”

พวกฆราวาสที่มุ่งร้ายเราก็มียู่ ๒ พวก คือ

พวกที่มุ่งร้ายพยายามให้เราเสื่อมเสียโดยประการต่าง ๆ

พวกหน้าไว้หลังหลอก ลับหลังนินทาต่อหน้ายกมือไหว้

ขอให้พวกเราที่เข้ามาประพาศด้วยความเลื่อมใสศรัทธา
จริง ๆ โดยความมุ่งดีต่อตนเองและต่อศาสนาจงอย่าพากันประมาท
อย่างเช่นเรามีเงินมากอย่างนี้ถือว่าเป็นสุข เพราะมันมีภัยอยู่
ถึง ๒ ด้าน คือ

๑. เขาอาจมาเฟ่งเลี้ยงหวังเงินเรา หวังทำลายชีวิตเรา เพื่อ
แย่งเงินนั้นไป

๒. มาเบียดเบียน มาขอใช้บ้าง มาขอกู้บ้าง มาขอยืมบ้าง
 ฯลฯ มาทำให้เรายุ่งยากไม่รู้จบสิ้น !

อย่านึกว่าเราทำดีแล้วจะปลอดภัยเสมอไป ให้ระวัง! เพราะ
คนมันมีหลายใจ ให้พวกเราช่วยรักษา ช่วยระวังทุกผู้ทุกคน

อย่าให้ท่านพ่อลีช่วยรักษาช่วยคุ้มครองเสียองค์เดียวแล้ว
เป็นพินัย เพราะท่านพ่อลีก็ไม่ใช่มีแปดหูแปดตาเมื่อไร

อย่านึกเป็นอื่น **ให้นึกว่าเรามาช่วยศาสนา อันเป็นของหา
ได้ยาก** การช่วยให้ช่วยด้วยความดี ช่วยโดยธรรมะ จะปลอดภัย
และเป็นความยินดียิ่งกว่าช่วยเรื่องการอยู่การกินเสียอีก

การช่วยด้วยความดีนี้ ดีทั้งตัวผู้ทำและดีด้วยกันไปหมด

ให้นึกเสมออย่างนี้ว่า.. **“เชื่อใจคนจนใจตัว”**

..เวลาเขามากราบไหว อย่าได้คิดว่า **“เป็นดอกบัวมาเสมอ
ไป”** ให้นึกเสียว่า **“เป็นขวานมาจากหัว”** เสียอีกด้วยซ้ำ

บางทีหน้ามันอย่างหนึ่ง พอหันกลับไปมันเป็นเสียอีกอย่าง
หนึ่งก็มี

ฉะนั้น จงอย่าประมาท ขอให้พวกเราเป็นผู้รอบคอบ
ระมัดระวัง จะปลอดภัย

การที่เราชอบไปตามสถานที่ต่าง ๆ ก็มีใจหวังไปเที่ยวหาความเพลิดเพลินอย่างเดียว แต่มุ่งไปหาวิชาพร้อมกันไปด้วยการจะได้วิชามากขึ้นอยู่กับหลัก ๓ ประการ กล่าวคือ เกิดจากการเห็น การฟัง และการคิด ทั้งนี้โดย การรู้จักใช้อันตรียทั้งหกได้เป็นประโยชน์

เมื่อเราไปพบลัทธิธรรมนิยมของเขานั้นต่ำกว่าเรา เราก็ให้ประโยชน์แก่เขาบ้าง โดยการเทศนาอบรมให้เขาเดินทางถูกเสียใหม่ แต่เมื่อไปพบคนใดสิ่งใดที่ เห็นด้วยตา ฟังด้วยหู และเชื่อด้วยใจแล้ว เห็นว่าของเขาหรือของเราดีจริง ก็จำเอาสิ่งที่ดี ๆ นั้นมาใช้ต่อไป

การอันใดจะเป็นประโยชน์แก่พระศาสนาและแก่ตัวแล้วให้ทำไปแต่อย่าประมาท **ของดีบางทีก็เป็นภัย**

เรามีตาแล้วต้องรู้จักใช้ตา ลืมไม่หลับ หลับไม่ลืมก็แย!

ให้รู้จักการปิดเปิด

การอันใดควรทำไฉ่ ควรทำฉลาด ให้รู้จักปรับปรุงให้เหมาะสมอย่าให้ผิดกาลเทศะ

เมื่อใจมุ่งจะทำประโยชน์แก่พระศาสนาแล้ว เราก็ทำความดีมันเรื่อยไป ไม่ว่าจะ เป็นสถานที่ต่ำหรือสูงจะอยู่จะไปก็คิดนึกแต่ประโยชน์เสมอ แต่เรื่องมารยาท คือ การทำความดี ให้แก่คนต่ำคนสูงนั้น ต้องแล้วแต่เหตุการณ์ เราคิดว่าศาสนามีใช้ เป็นของบ้าน ของวัด หรือของเมืองใดเมืองหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ศาสนาเป็นสิ่งที่ต่อประโยชน์ได้ทั่วกันไปหมด คือเป็นสมบัติของชาติ เป็นสมบัติของโลก เมื่อมีการขยายหรือเผยแพร่ความดี

ของพระศาสนาออกไปได้ไกลเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น ฯ

เรามุ่งดี คือปฏิบัติมาอย่างนี้ก็ยังไม่วายถูกเขาตี ที่เขาตีก็เพราะเขาคงจะไม่รู้เรื่อง

เราไปพูดสนทนากับพระยา..... มา แต่เราก็ไม่กล้าไปรุนแรงกับเขานัก การตีของเขาโดยสรุปก็คือเขาวา.....

“ท่านอาจารย์มัวไปยุ่งกับพวกญาติโยมมากเหลือเกิน แล้วการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์จะทำได้อย่างไร ?”

เราถามเขาว่า “แล้วจะให้ทำยังไง”

เขาตอบว่า “สอนคนให้ไปนิพพานซิ อย่าไปยุ่งกับคนมากนัก”

เลยบอกเขาว่า “อาตมาก็ชอบสอนคนให้ไปนิพพาน แต่มันยาก ชอบนะชอบ แต่อาตมาไม่เอา ถ้าเราเอาอย่างว่า เรามันจะบ้า เหมือนท่านเจ้าพระยา..ไปปลุกข้าว เมื่อมันได้ที่สุกเหลืองดีแล้วจะไปเก็บเกี่ยวเอาแต่ข้าวสารมาอย่างเดียวได้ไหม ? ไม่ต้องเอาอย่างอื่น ?”

อาตมาเอาทุกอย่าง ใครจะว่าบ้าช่างมัน หอบมันมาทั้งตันเลย เพราะประโยชน์มันมีหลาย ได้ฟางก็เอามาไว้ให้ควายกิน หรือขายหรือเอาไปทำเชื้อเพลิงก็ยิ่งได้ ได้แกลบได้รำก็เอาไว้ให้หมูกิน!

แกลยรับว่า “จริง! จริง!” แล้วเงียบไป

คนเรานั้นมีหลายอย่าง บางคนเหมือนหมู บางคนเหมือนไก่ บางคนเหมือนควาย และบางคนก็เหมือนคน

ผู้ใดเหมือนคนเราจึงจะให้กินข้าว

แม้แต่คนนั้นก็ยังมีหลายจำพวก

บางคนกินข้าวอย่างหนึ่ง บางคนกินข้าวอีกอย่างหนึ่ง
และบางคนก็กินข้าวแดงเลย !”

ต้องขออภัยท่านผู้อ่านจากเรื่องพระเจ้าอโศกฯ แล้วก็
เตลิดไปใหญ่ไปน้อย ธรรมะมันพาไป เหมือนชื่อเรื่องที่ว่านั้นแหละ
“ธรรมะทะลุโลก”

เรตาร์คแห่งธรรมหมุ่นไปทุกหนแห่งที่กิเลสมันยั่วเย้า ๆ
ใช้ก้านและแกนแห่งธรรมอันแหลมคมปั่นหัวกิเลสให้ขาด
ร่องแรง ต่องแต่ง

เขียนเรื่องท่านพ่อลีเท่าไรไม่อิ่มไม่เบื่อ

ท่านเป็นผู้มีปัญญา มีเรื่องราวชวนให้ติดตาม เป็นคำสอนที่ดี

เป็นบุคคลที่สร้างปรีศนาชีวิตให้คนได้ค้นคิด

ท่านเป็นผู้ไม่ยอมหยุดนิ่งในเรื่องความดี

มีอีกหลายเรื่องที่คุณอื่นไม่รู้ อยากนำมาตีแผ่ เสียดยที่หน้า

กระดาษเล่มนี้ค่อยไปหน่อย

ถ้ากระแสตอบรับดีไม่แน่ว่าอาจจะมีเล่มต่อไป

แต่หากไร้คนสนใจ!

ก็จะถือว่าของดีมีเอาไว้เก็บใส่ตู้รักษา

..กราบบูชาทุกคืนวัน ๆ

พระรูปพระเจ้าอโศกมหาราชที่วัดโศการาม ดำริสร้างโดยท่านพ่อลี ธรรมธโร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีร์เมธาจารย์ (ชาติ ธรรมชโร).

ธรรมะทะเลโลก ของท่านพ่อลี ธรรมชโร.-- กรุงเทพฯ: วัดอโศการาม, ๒๕๕๐.
๑๓๖ หน้า

๑. ธรรมะ. ๒. ธรรมเทศนา. ๓. พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีร์เมธาจารย์ (ชาติ ธรรมชโร), ๒๔๔๙-๒๕๐๔. I. พระมหาธีรนาถ อคฺคฺชิโร, ผู้รวบรวม. II. ชื่อเรื่อง.

๒๕๔.๓๑๕

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๗๒๑๖-๖๓-๙

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน ๒๕๕๐

จำนวนพิมพ์ ๑๕,๕๐๐ เล่ม

กราบขอบพระคุณ

หลวงปู่ลี กุสลชโร

ที่ปรึกษา

พระญาณวิศิษฐ์ (หลวงพ่อทอง)

พระครูพุทธิสารสุนทร (พระอาจารย์บุญกู่) พระสมุห์อมร จิตโสภโณ

คณะทำงาน

พระมหาธีรนาถ อคฺคฺชิโร เณริมพล ชาญวิเศษ

พินิจ วุฒิพันธ์ เบ็ญจมาศ เพ็ชรพลา

ศรีประภา (แจ่ม) คล่องคำนวณการ พิพัฒน์ - ถาวร ปัญญนนท

ภาพโดย

นิพล ฟ้ากระฉ่าง ขจรศักดิ์ ตลับนาค

Studio Ideal ราค้าแห่ง ซอย ๗

ขอบพระคุณ

พระอาจารย์เด่น นนฺทีโย พระอาจารย์สุล่าน ปภัสสร

พระอาจารย์โกศล ปญฺญาธโร พระอาจารย์ชานามุ อภิษฎา

พระครูปลัดวินัยวัฒน์ พระนิพนธ์ เขมงฺกโร

ขอบคุณ

นาวาอากาศโท สมชาย แจ่มจันทร์

ครูการบินโรงเรียนการบิน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

นาวาอากาศตรี พีระพงศ์ ไหลทอง

และข้าราชการหน่วยบิน ๒๐๓๔ กองทัพอากาศ

สุวรรณ ทองปน

เอกสิทธิ์ บัณฑิตพานิชชา

บุญเลิศ เทพไพศาล

กิตติพงษ์ มงคลทรัพย์

อัจฉราภรณ์ พวงปัญญา

ยรรยง ปลิวไธสง

วรภรณ์ เรืองฤทธิ์

เนตรนาภา พงษ์คำ

วรภรณ์ งอกโพธิ์

ศรีสุลักษณ์ พิริยะประกาศ

ต้องการทราบข้อมูลหนังสือ ดาวโหลดได้ที่ www.pupasoong.com